

Giới thiệu Hoàng Tử Lạnh Lùng

Hoàng Tử Lạnh Lùng - Dương Khánh Linh (nó) : 17t con của một gia đình giàu có , ba là Dương Trung có một công ty có tên là GREEN đứng thứ 2 trên thế giới (sau hần), mẹ là Vương Hanh. Nó là một đại tiểu thư rất được bố mẹ nuông chiều. rất phá phách tình nghịch tính tình ngang ngược bướng bỉnh. khuôn mặt rất xinh xắn dễ thương dễ mến - Lâm Hoàng Huy (hần) : 18t. Nhà rất giàu, có một công ty đứng thứ nhất trên thế giới tên là ZAP.

Truyện còn nói về ba là Lâm Hùng, mẹ là bà Hạ Linh Chi. hần là một người rất lạnh lùng (do 1 số lý do nên tác giả sẽ nói sau) là một playboy chính hiệu .

Rất hận cha mình vì đã gây nên cái chết cho mẹ, và tự nhủ với lòng sẽ trả thù cha bằng mọi cách . Năm 15t đã bước vào quản lý công ty mà mẹ đã để lại.

- Dương Khánh An (anh) : 18t anh trai nó, bạn thân của hần, gia cảnh giống nó - Lâm Huyền Anh (cô) : 17t em gái hần bạn thân nó, gia cảnh giống hần (không cần nói thêm nhé) rất đẹp gái thương anh trai. xinh xắn rất thân thiện được nhiều người yêu quý. Mời các bạn cùng đọc truyện teen.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hần Trở Về

Tại Sân bay Tân Sơn Nhất một anh chàng bước ra mọi cặp mắt đổ dồn vào anh vì sự đẹp trai và bản chất lạnh lùng của anh. Anh diện nguyên cây đen chiếc quần da bò đen và chiếc áo thun đen thêm một cái áo khoác da đã làm anh nổi bật hơn. Vâng ! không ai khác chính là Hần đấy ạ Khi anh vừa bước xuống mọi người nhìn anh chăm chú nhưng anh vẫn bình thản vì đã quên với những việc này ở Mỹ. Khi vừa đặt chân xuống Việt Nam Hần lại nghĩ đến cái quá khứ tồi tệ ấy.

* QUÁ KHỨ

Trong một căn biệt thự có 2 người lớn tuổi 1 nam 1 nữ đang cãi vã với nhau.

- Tại sao ông lại đối xử với tôi và con như vậy hả. Tại sao ông bỏ tôi và con và đi theo người phụ nữ khác hả, tôi không tốt chỗ nào sau. 20 năm chung sống với tôi ông vất vả lắm sao. Hay đến với tôi vì gia tài của gia đình tôi hả - bà Chi vừa nói vừa khóc

- Nếu đúng như vậy thì đã sao, cô làm gì được tôi chẳng - Ông Hùng nhếch môi,

- Được. Nếu như vậy tôi và ông ly hôn đi. Tôi lấy quyền nuôi con- Bà Chi nói

- Được. Với một điều kiện cô phải đưa hết tài sản của cô chuyển nhượng hết cho tôi. Sao cô làm được chứ? - ông Hùng

- Không bao giờ tài sản là do tôi gây dựng nên tại sao ông lại như vậy hả.- bà Chi

Ông Hùng rút trong người ra một khẩu súng chia vào đầu bà Chi ông quát lớn

- Bây giờ tôi cho bà chọn. Một là bà chuyển hết tài sản của bà cho tôi bà sẽ được quyền nuôi con, Hai là một trong 2 người phải chết.

- Ông cứ giết tôi đi. Ông làm rồi. Tôi không có gốc như ông nghĩ, tôi đã nhờ luật sư làm di chúc, tài sản của tôi sẽ giao hết cho Hoàng Huy. Ông và người tình của ông chẳng có gì đâu- Bà Chi nói xong rồi cười lớn

Vì quá tức giận ông Hùng đã ra tay giết chết vợ của mình. Cậu bé từ dưới cầu thang chạy đến ôm chầm lấy mẹ khóc òa lên, đó chính là hần lúc đó hần tầm 7,8 tuổi gi đó. Mẹ hần lấy hết sức nói với hần câu trước khi nhắm mắt:

- Còn hãy cố gắng sống những ngày không có mẹ chăm sóc. Lát nữa sẽ có người tới dẫn con đi. MẸ YÊU CON HOÀNG HUY à.

Bà nói xong thì đã mất. Hần khóc lớn. Ông Hùng thì nhìn có chút ân hận và không ngờ rằng con mình đã chứng kiến cảnh cha mình giết chết người mẹ cũng như người vợ hợp pháp của ông. Hần nín nhìn ông bằng cặp mắt thù hận và nói lớn :

- Tôi sẽ không tha cho ông. Ông đã giết chết mẹ tôi cũng như là vợ của ông để đi theo tình nhân của ông

Lúc này ông Hùng hoảng hốt thả khẩu súng trên tay xuống và chạy ra ngoài

Sau Khi tan lễ mẹ Hần xong thì hần được quản lý của mẹ hần đưa qua Mỹ theo lời của bà nói trước khi mất

* HIỆN TẠI

Anh vừa bước khỏi sân bãi thì có một chiếc BMW trắng chạy tới đón Hấn. Chở về biệt thự mà hấn đã mua sẵn. Từ khi mẹ mất ông Hùng đi biệt tâm nhà cũ cũng không có ai ở bỏ hoang.

Về nhà anh đi vào phòng tắm sau đó thả mình xuống chiếc giường yên giấc.

6h chiều cùng ngày

Reng... reng... reng

đang yên giấc thì điện thoại hấn đổ chuông là quản lý của hấn ở Việt Nam

- Sếp Tổng nghe nói anh mới về Việt Nam ?

- Thì sao - hấn lạnh lùng làm anh quản lý toát cả mồ hôi

- Dạ. không có gì ạ. em chỉ hỏi thăm sếp Tổng thôi ạ.

- Chứ không phải muốn leo lên chức phó giám đốc sao ? Hấn vẫn lạnh lùng

- Dạ em không có... tut,,, tut...tut

Anh quản lý chưa nói xong thì hấn đã tắt máy. Hấn là ghét nhất những người này chỉ dùng lời ngon ngọt để làm việc chứ không bao giờ dùng đầu óc để suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp Nó

Hấn ở Mỹ về nhưng không đem đồ đạc về nhiều nên chiều nay Hấn quyết định đi trung tâm thương mại mua sắm. Ở một nơi khác nó đang nằm trên chiếc giường thân yêu thì

Let's go mwol geokjeong haneunde neon?

Dwaetgo mwoga tto duryeounde

Jaego tto jaeda neujeobeoryeo

Oh oh ooh woah oh oh ooh woah

Maeil haruga dareuge buranhaejeoga

Apseogajugil barae geu nugungaga

Neon moreuncheok nuneul gamneun

You bad, bad, bad boy, you so bad

Deo dangdanghage neon

Mr. Mr. Nal bwa

Mr. Mr. Geurae baro neo

Nal gaseum ttwige han

Mr. Mr. Choegoui namja

Mr. Mr. Geuge baro neo

Mr Mr- SNSD

nhạc chuông vang lên nó uể ỏi bước xuống giường vớ lấy cái điện thoại và bắt máy

Alo - Huyền Anh nói

Con nào mà phá giấc ngủ của ta vậy hả - Nó bực tức quát

Con quỷ mày có phải là heo không vậy hả. lúc nào mày cũng chỉ có từ ngủ là sao - Huyền Anh bực con bạn quát lại

Huyền Anh quát làm nó tỉnh ngủ, nó hỏi ngược lại Huyền Anh

- Mày gọi cho tao có chuyện gì mà la lối om sòm vậy hả ?- nó nói

- Mày đi trung tâm thương mại với tao không? - cô đáp

- ừ! Cũng được để tao thay đồ rồi qua mày tao cũng cần mua một ít đồ- nó đáp lại

Bên hần thay đồ xong thì leo lên chiếc BMW trắng của mình đến trung tâm thương mại. Dù ở bên Mỹ từ nhỏ nhưng hần vẫn nhớ đường rõ một.

Hần vừa bước xuống bao nhiêu con mắt trầm trồ khán ngợi có ghen tị của những anh chàng cũng có. Một lát sau khi hần tới thì nó cũng tới, Nó bước xuống mọi con mắt đổ dồn vào nó không kém nhưng hần không quan tâm vẫn ung dung bước đi.

Khi tới trung tâm thương mại cô đi một nơi nó đi một nơi. cô tầng 7 là khu đầm váy. còn nó thì đi tầng 10 mua trang sức vì nó rất thích trang sức.

Trung tâm thương mại này là của hần nhưng hần chưa lần nào cho mọi người biết mặt. Hần đi ngoài trước thì có 2 người mặc vest đen đi sau đó là vệ sĩ riêng của hần. Đầu tiên hần lên tầng 5 mua quần cho và những thứ cá nhân cho mình. Sau đó, hần lên tầng 10 mua trang sức cho đứa em cùng của hần (hần rất thương em gái mình).

Nó cũng đang lãnh quần không biết mua gì thì thấy cái lắc ưng ý liền nói :

- Chị ơi gói cho em cái này- Cả 2 đồng thanh

nó nhìn lại người đồng thanh với mình thì thấy hần nhưng nó không có một chút phản ứng (hình như bị miễn dịch trai đẹp). Hần nhìn nó rất đẹp cái nét đẹp không giống như bao cô gái hần đã gặp, nét đẹp tự nhiên không tô son trét phấn như mấy người con gái khác nhưng hần kiềm chế (hần là người kiềm chế rất giỏi)

Cô nhân viên đang ngỡ ngác vì vẻ đẹp của hần thì bị hần quát :

- Cô muốn bán hàng hay nghĩ việc về quê làm ruộng hả ?- vẻ mặt hần lạnh tanh quát

Cô bán hàng lấm bấp:

-Nhưng trang sức này chỉ còn 1 thôi ạ. Anh chị thông cảm ạ.

- Tôi tới trước cô gói cho tôi đi- bây giờ nó mới lên tiếng

- Cô nghĩ cô là ai - Hần hỏi

-Tôi không là ai cả nhưng tôi đến trước nên nó là của tôi- Nó cãi lại

- Ở đâu cô ra rồi nói đó là của cô, đâu đâu chiếc lắc có khắc tên cô à - hần phán câu xanh rờn

Nó cứng họng tức lắm nhưng không làm được gì, đi cả buổi mới mua được đồ ưng ý nhưng bị anh ta dành thiệt là tức chết mà " nó nghĩ thầm. Trong đầu hiện ra một âm mưu. cô cười rồi nói lớn:

- Á có đánh nhau kia trời ơi chảy máu ghê quá đi. Á á á

Hần nghe nói thì nhìn cả cô nhân viên, nó cười lấy cái lắc rồi để tiền trên bàn rồi chạy. Rút tiền quá vội cô đánh rơi cái thẻ ATM của mình.

Hần nhìn lại thấy nó đi mất tức lắm nhưng không làm được được gì hần loay hoay thì thấy cái thẻ nó đánh rơi. Hần cười đéo rồi gọi cho ai đó:

-Hãy điều tra cho tôi về Dương Khánh Linh nhanh nhất có thể]

HẾT CHAP 2 MỌI NGƯỜI CHỜ MINH ĐĂNG CHAP MỚI NHÁ IU M.N

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh Nó Trở Về

Hôm nay, cũng tại sân bay một anh chàng nửa bước ra cũng thuộc dạng hotboy, khuôn mặt baby nhưng không kém phần lạnh lùng. Đó là ai đó chính là Dương Khánh An anh của Dương Khánh Linh

Hôm nay anh về không cho ai biết chỉ có hấn là biết thôi, khi anh xuống sân bay đợi lâu không thấy hấn tới nên anh định bắt 1 chiếc taxi về nhà em gái mình (từ nhỏ anh sống với cha mẹ bên Mỹ rất ít khi về Việt Nam nhưng Khánh Linh thì khác rất thích Việt Nam cái tật ngang bướng không bỏ nên ba mẹ anh đã chịu nó và cho nó về Việt Nam sống một mình) . Đang định đón taxi thì có 1 chiếc BMW trắng chạy tới đó không ai khác chính là hấn. Hấn vừa bước xuống xe thì anh đã quát hấn :

- Mày đi về Việt Nam sao không nói tao thẳng khi làm tao kiếm mày khắp nơi, cũng may là có quả lí của mày bên Mỹ nói với tao mày đã về Việt Nam nếu không tao chết mất- anh nói xong thở hồng hộc

Hấn muốn cười nhưng kiềm chế lại đưa cho anh chai nước anh tu hơi hết sạch chai nước rồi nói tiếp:

- Bây giờ mày trả lời tao được rồi đấy
- Tao thấy không cần - Hấn đáp
- Nhưng tao thấy cần - anh kiêu quyết
- Được. Nếu mày muốn. Tao về Việt Nam thay đổi không khí - Hấn nói
- Chỉ đơn giản vậy- anh hỏi lại
- Tin hay không tùy - hấn lạnh lùng

Hấn vừa nói xong thì điện thoại hấn reo hấn bảo anh ra xe trước hấn nghe điện thoại rồi ra sau.

Hấn nghe điện thoại , âm thanh trong điện thoại phát ra

- Thừa sếp tổng, cô gái hôm trước anh bảo tôi điều tra đã có kết quả ạ.
- Anh làm nhanh hơn tôi tưởng- hấn nói.
- sếp tổng quá khen ạ- điện thoại vọng ra
- Vào vấn đề chính- Hấn lạnh lùng
- Dạ vâng! Cô ấy tên thật là Dương Khánh Linh em gái của Dương Khánh An .....

Trong điện thoại chưa nói xong thì hấn đã tắt máy. Hấn nhếch môi cười

Bước vào xe lấy lại vẻ mặt lạnh lùng vốn có. Hấn lấy xe anh ngồi sau xe, 2 người không nói lời nào, hấn lên tiếng phá tan không khí trầm lắng:

- Bây giờ mày đi đâu.?
- Về nhà em gái tao, tao muốn cho nó bất ngờ- Anh trả lời
- Tao đi cùng mày- hấn nói
- Cũng được- Anh đáp

Chiếc xe lăn bánh trên đường phố tấp nập nhà nó ở cũng không xa lắm đi tầm 10 phút là tới.

Anh bước xuống bấm chuông

Ting...ting...ting..

Nó bước ra mở cửa thấy anh nó, nó mừng không tả nổi mừng mà gần như sắp khóc ôm anh vào lòng nói đủ thứ nào là anh đi sao bỏ em, anh không về thăm em, anh không thương em vàng vắn và mây mây. Nó vừa ôm anh vừa khóc mà quên mất đi sự có mặt của một người, khi nó thả anh ra thì nhìn thấy hấn cô tròn tròn mắt miệng há to làm 2 anh chàng phải lên tiếng

- Em sao vậy ?/ cô làm gì vậy? - cả 2 đồng thanh

- Anh là cái người mà bữa dành đồ với tôi trong trung tâm thương mại- cô nói lớn

Hấn đáp ngắn gọn- thì sao

- 2 người quen nhau- Anh giờ mới lên tiếng

- Không những quen mà còn rất thân nữa là khác- Nó định nói nhưng hấn đã nhanh hơn nó

- Ai quen anh, tôi.. Tôi.. Tôi - cô nói trong giọng tức giận đâm ra lấp bắp

- Tôi thế nào/ em thế nào - 2 anh chàng cùng đồng thanh

- Tôi còn chưa tính cô là người cướp đi cái lấc tôi tặng em gái tôi.- hấn nói giọng hơi ớn

Anh lên tiếng cắt ngang sự cãi vã của 2 người:

- 2 người dừng lại cho tôi, đủ rồi có gì vào nhà nói

Cả 3 vào nhà nhưng có 2 người đang nhìn nhau bằng nửa con mắt hình viên đạn

Hấn cảm thấy nó rất thú vị , và quyết định theo đuổi nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đi Chơi

Anh đứng ra giải hòa cho 2 người anh mà không giải hòa không biết sao cho hết cãi nhau nữa. Cả 3 đang nằm trên sofa thì anh nói lớn:

- Anh mới về hay là tối nay mình đi chơi đi.

- Á đi chơi hả được được á 2- Nó đáp nhanh đơn giản vì nó rất thích đi chơi.

Anh nhìn Hấn hỏi : - Còn mày thì sao ?

- Sao cũng được- Hấn đáp

- OK quyết định vậy đi tối gặp. 7h là phải có mặt đầy đủ nhá ai không tới thì ở nhà - Anh đồng ạt

Đến đây, ai về phần này anh em họ Dương lên lầu chuẩn bị cho tối đi chơi, còn hấn thì không về biệt thì mà đến nhà em gái của mình. Tối nhà em gái hấn bấm chuông, 1 cô gái nhỏ nhẩn ra mở cửa cô vừa hoảng hốt vừa mừng. Hoảng hốt vì đáng lý ra bây giờ anh trai cô phải ở Mỹ bất ngờ vì không nghĩ anh sẽ về lại Việt Nam. Cô bảo hấn vào nhà rồi huyền thiên hết hỏi cái này đến hỏi cái kia làm cho hấn muốn nổ banh cái đầu, cô nói gì hấn cũng gật đầu chẳng nói năng gì, hồi lâu cô nhìn lại thì anh trai cô đã ngủ cô ngừng nói lấy chấb đắp mềm cho anh.

Khoảng 6h chiều hấn dạy tắm xong thay đồ bước xuống nhà, cô thấy vậy nên hỏi:

- Anh đi đâu vậy?

- Đi chơi với bạn của anh, em đi không- Đối với cô hấn rất dịu dàng và ôn nhu hình như chỉ có cô là người mà anh coi mở nhất từ trước giờ nhưng bây giờ hình như hấn cảm thấy có thêm nó nữa thì phải

- Được không đó- Cô hỏi lại

- Được mà- hấn đáp rồi kéo cô lên phòng bảo cô thay đồ rồi hấn dẫn cô đi. Tối nhà nó là đúng 6h45' p.m. Nó thấy hấn vào lên giọng mỉa mai:

- Đến sớm hơn quy định
- Liên quan gì tới cô - Hấn đáp

Bây giờ cô mới để ý người núp sau lưng hấn nó thấy quen nhưng không chắc chắn nên nó kêu nhỏ nhỏ:

- Huyền có phải Huyền Anh không
- Cô nghe ai gọi tên mình thì ngược lên nhìn cô gọi to:
- Ủa sao mày lại ở đây ?
- Nhà tao không ở đây chứ ở đâu - nó đáp hài
- À- cô đáp. Đúng lúc đó anh xuống bảo:
- Xong chưa em ?
- Dạ em xong rồi? - Nó đáp

Cô thấy anh thì bỗng cảm thấy nôn nao, tim có phần nhanh hơn, cô đang nggầu ngốc trước vẻ đẹp của anh thì bị nó gọi:

- Này làm gì nhìn giừ vậy?
- À không. Không có gì.., à mà bạn trai mày sao, sao tao không nghe mày nói gì vậy.- cô vừa nói vừa chỉ anh
- Ui da - cô kêu rõ to, sau đó thì quát :
- sau mày đánh tao?
- Mày khùng hả, đó là anh trai tao chứ không phải bạn trai hay bồ biết gì hết á. Còn mày đp là bạn trai mày sao - nó nói xong thì chỉ hấn
- Giống mày, anh trai tao chứ không phải bạn trai như mày nghĩ đâu.
- Thôi được rồi mình đi thôi nào - Anh giờ mới lên tiếng
- Mà đi đâu hả anh? - Nó hỏi
- Bar thẳng tiến- Anh trả lời
- OK- Đồng thanh

ra tới gara anh nổi hứng bảo hôm nay đi mô tô hóng mát lâu rồi chưa được tận hưởng không khí ở đây, anh nói vậy nên mọi người đồng ý, anh phân công luôn, anh chở cô và hấn chở nó, lúc đầu thì nó phản ứng quyết liệt nhưng sau một hồi anh nói thì nó cũng chịu lên xe hấn chở. Và xe bắt đầu lăn bánh chạy trên con đường quen thuộc .

MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ NHA , MINH SẼ RA CHAP NHANH NHẤT CÓ THỂ, LẦN ĐẦU VIẾT TRUYỆN MONG MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ, CÓ GÌ SAI SÓT MONG NỌI NGƯỜI BỎ QUA ĐỪNG NÉM ĐÁ MINH NHA. MINH IU MỌI NGƯỜI

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Sự Cố Ở Bar

Một lúc sau thì nó và hấn tới bar BZ , đó là bar nhà nó, nó nhìn hấn bằng ánh mắt hình viên đạn vì sao à bởi vì trong khi đi tới bar hấn đã trả thù nó bằng cách tăng tốc độ , lạng lách chệch ngang chệch dọc, làm mọi cách để nó ôm hấn nhưng nó cứng đầu nhất quyết không ôm là không ôm, không biết vô tình hay cố ý mà anh nhắm thẳng vào cột điện đâm thẳng, nó ngồi ngoài sau hoàng hốt ôm chặt lấy eo hấn, hấn mỉm cười lách ra đi lại bình thường, nó phía sau sợ hãi, còn hấn phía trước cười mãng nguyện.

Hấn và Nó đến một lúc thì anh và cô đến hay người đi rầy chậm (chắc tâm sự đây mà). Trên đường lúc chở cô anh chưa quen nên còn bỡ ngỡ, sau đó anh bắt thì 2 người làm quen và có vẻ thân nhau hơn.

cả 4 bước xuống vào trong bar thì mọi ánh mắt đều đổ vào 4 người nam mỹ nhân, có thể nói 4 người là nổi bật nhất ở đây. Hôm nay, hấn mặc 1 chiếc quần Jean đen rách rách rất lồi kết hợp với áo sơ mi đen nốt (anh này thích đen nhì) nhìn anh rất coldboy nhưng không kém phần quyến rũ. Còn anh, cũng khá giống hấn một chiếc quần Jean màu xanh đen với chiếc áo thun trắng nhìn rất handsome. Nó thì một chiếc quần Jean đen ngắn tua tua rách rách để lộ cặp đùi trắng nõn thon gọn cùng kết hợp với áo phông xám trẻ vai và cái mũ snack đỉnh nhìn rất đẹp khuôn mặt rất baby dễ thương. Còn cô có lẽ cô giản dị hơn nó chiếc váy dài tới đầu gối màu hồng nhợt nhạt rất tao nhã và đẹp. Hôm nay đi chơi 2 người nó và cô không tô son trét phấn như các cô gái khác mà cô và nó chỉ đánh mascara và thêm 1 ít son là 2 người đẹp ngất trời. Đi lướt qua các dãy, con gái thì nhìn anh và hấn bằng con mắt ước ao mong muốn trở thành người yêu của anh hoặc hấn, còn cô và nó cũng không kém đàn ông con trai đều nhìn với ánh mắt thèm thuồng bị anh lườm thì thật lại không dám nhìn nữa.

Thấy anh ông quản lí cũng đứng tuổi ra chào hỏi:

- Ủa , cậu về khi nào đấy, có cả cô Khảh Linh nữa này..
- Cháu mới về được 2 bữa rồi ạ , bar có gì rắc rối không chú .. - Anh nói
- Không, à mà nói không cũng không đúng mà có nhưng không đáng kể.
- Dạ vậy được rồi chú cho con phòng vip cho 4 người rỗi chú đi làm việc của mình đi nhé - anh nói
- Vâng! Tôi làm ngay- ông quản lí đáp

4 người bước vào phòng VIP vừa ngồi xuống uống được mấy li thì ông quản lí nói có sự cố bên ngoài anh và hấn chạy ra xem thì bar như thành bãi chiến, thấy anh bọn chúng còn đánh mạnh tay hơn, anh thấy không ổn xông vào đánh nhưng 1 làm sao chọi là 10 jấn thấy không ổn nên đã vào giúp đỡ bạn, đánh được lúc thì cả 2 mệt nhừ, hấn vừa thả nắm đấm xuống thì ngoài sau có người đâm lẳng sau lưng hấn máu chảy nó hoảng hốt chạy ra đỡ hấn lo cho hấn còn cô thì lo cho anh Hai của mình.

Cô đưa anh về nhà của nó băng bó và khử trùng vết thương có lẽ anh nhẹ hơn hấn, anh mệt mỏi ngã xuống giường thiếp đi còn cô ở lại chăm sóc tận tình cho anh. Còn nó thì đưa hấn về nhà hấn vết thương khá sâu nên hấn phải đi bệnh viện, jấn ở phòng cấp cứu cô ở ngoài chờ rất xót ruột cuối cùng bác sĩ cũng ra theo sau là hấn thấy hấn khỏe nó vui lắm, niềm vui lộ rõ trên mặt bác sĩ nói hấn không nên cử động mạnh, khi gặp nó thấy nó cười hấn liền hỏi:

- Sao lo cho tôi à
- Lo cái đầu ông - nó đáp

Cả 2 trở về biệt thự nhà hấn nó ở lại chăm sóc hấn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cảm Giác Gì Đây ?

Nó đưa hấn về nhà hấn. Vừa về đến nhà thì nó nói :

- Tôi phải về lo cho anh 2. Anh tự mình lo liệu, tôi về trước
- Cô này hay nhì ? Tôi cũng bị thương cơ mà. Mà còn nặng hơn cả anh 2 cô nữa vả lại tôi bị như thế này cũng là do cứu anh 2 cô, cô không trả ơn mà còn thẳng thừng như vậy, nói đúng hơn bên cạnh anh 2 cô đã có em gái tôi chăm sóc không cần cô lo. Việc cô bây giờ là ở lại chăm sóc tôi đi- hấn đáp chưa bao giờ hấn nói nhiều như vậy, mà hấn cũng không biết tại sao mình nói nhiều như vậy nữa (bó tay cho anh ta). Nó thấy cũng đúng nên đành lòng ở lại coi như trả ơn cho hấn vì đã cứu anh 2. Ở nhà hấn cả buổi chiều hấn hất sai cái này đến cái khác nó không làm thì anh nói đang bị thương đau vai thế này thế nọ nên nó phải làm, riết rồi nó không biết là nó đang chăm sóc bệnh nhân hay đang làm ôsin cho hấn nữa.

Một lúc, thì hấn bảo đối, nó xuống bếp nấu cháo cho hấn. Hấn cứ tưởng cô là một đại tiểu thư có lẽ việc bếp núc này nó không biết nhưng hấn đã làm nó còn nấu ngon hơn nữa là khác. Nấu xong nó bung lên phòng hấn thì hấn bảo:

- Tay tôi bị đau, cô bón cho tôi đi
- Nè anh đừng tưởng anh bệnh là tôi không làm gì anh đâu nha, anh quá đáng lắm, sao anh nỡ hành hạ một người con gái chân yếu tay mềm như tôi chứ hả, tôi là chăm sóc anh chứ không phải ôsin anh, anh hiểu không hả đồ tôi.- Nó sỗ 1 tràn dài nói xong nó thờ hòng học nhìn hấn với vẻ mặt tức giận rồi bỏ đi. Thấy nó nói hấn chỉ nhìn nó bằng ánh mắt tròn xoe lần đầu tiên lần đầu tiên trong đời có người dám chửi vào mặt hấn, thấy nó đi hấn bước xuống giường kéo nó lại, do quá đà 2 người cùng ngã nhào xuống giường nó đè lên hấn. Tìm nó và hấn cùng lổ nhíp, lâu rồi hấn chưa có cảm giác này với ai từ

khi chia tay bạn gái ở bên Mỹ. Hắn tự hỏi " Cảm giác này là gì ? ". Nó vội vã đẩy hắn ra rồi đứng dậy quay lưng đi không nói lời nào thấy vậy hắn lên tiếng:

- Cô lợi dụng xong rồi định bỏ đi

- Tôi.. tôi.. Tôi lợi dụng anh khi nào là do anh làm tôi ngã tôi không bắt đền anh là may rồi anh còn dám nói, cái đồ tồi này anh muốn gì hả- nó nói xong thì chạy thẳng ra khỏi phòng đi về.

Cô và anh thì đã về nhà nó. Cô rửa vết thương cho anh, vết thương nah không nặng bằng hắn chỉ trầy xước ngoài da. Cô đang bôi thuốc cho anh thì nó chạy vào. Nó nói lớn:

- À thì ra là hay người trốn tôi để không bị làm phiền chứ gì

- Ồ . Không có mà mày nói gì vậy Linh- cô nói

- Ồ Ồ cái gì quá rõ rồi còn gì. Thôi tao không đòi co với mày nữa tao đi nghỉ đây tao mệt rồi - nó nói

- Ê mày anh tao sao rồi, sao mày không lo cho ông- cô nói tiếp

- Mày yên tâm tên đó lì lăm không chết được đâu mà lo, thôi tao ngủ đã - nó đáp thẳng thừng.

Nó không biết là khi nó bước ra thì hắn đã đuôi theo nó, khi nó vừa lên phòng được một lúc thì dưới phòng khách là hắn tới. Cô thấy hắn tới nói to:

- Hai sao hai ở đây có bị gì không

Hắn xua tay chạy thẳng vào phòng nó. Đạp mạnh cửa cách cửa bậc ra (Cửa: em có tội tình gì mà anh nỡ đối xử với em như vậy)

RỒI CHUYỆN GÌ SẼ XẢY RA CÁC BẠN ĐỘI CHAP MỚI NHÁ. CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ ỦNG HỘ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Có Lễ...

Hắn vừa bước vào phòng nó thì thấy nó ngủ nên hắn không làm được gì. Ý định của hắn định vào hù dọa cho cô một phăng cho chừa tội bướng bỉnh, nhưng không ngờ chưa nói được gì thì nó đã ngủ có lẽ hắn chậm một bước rồi. Hắn thấy nó mệt quá ngủ quên cả thay đồ, có lẽ cả buổi chiều nó lo cho hắn quá nên không chợp mắt được hắn có lẽ đã hành hạ nó quá đáng, và hình như cũng có chút xao động với nó, hắn lại đắp chăn lên cho nó hình khuôn mặt nó bây giờ rất phúc hậu hiền lành không như lúc nó thức hung dữ ngang bướng nhìn rất dễ thương. Hắn tự hỏi với lòng tại sao không nhận ra sớm hơn về nó. Anh đắp chăn xong xuống dưới nhà thì thấy 2 người kia đang cười nói vui vẻ có vẻ rất tình cảm. Haizza mới cả một buổi chiều mà tiến triển nhanh hơn hắn tưởng tượng. Hắn xuống nói với giọng trách móc:

- Mày bỏ anh mày đi theo thằng này à

- không phải 2 có Khánh Linh chăm sóc rồi sao- cô đáp

- Hừ ! 2 giờ em về khô g hay lát về - hắn ôn nhu nói

- Hai về trước đi chút nữa em về sau bye 2- cô vẫy tay hắn

- Ừ - hắn nói nhẹ

Hắn đi cô quay lại cười với anh hình như hai người này có tình cảm với nhau thì phải nói chuyện vui vẻ với anh một lúc cô về.

Tối nay, cô qua nhà hắn ở không ở biệt thự mình nữa. Cô về thì thấy hắn đã yên giấc. Không làm phiền cô cũng tắm xong thì đi ngủ. Hắn ngủ tới khuya thì

Đừng khóc nữa hãy nín đi được không

Nhìn đôi mắt em đã sưng lên kìa

Chẳng còn xinh xắn như lúc em cười đâu

Nào ngoan nhé nghe anh một lần thôi

Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi

Vì có anh ở đây rồi

Tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên

Đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi trên thế gian này

Bởi vì đằng sau luôn có anh nhìn theo

điện thoại hân reo hân bắt máy lấy lại vẻ lạnh lùng anh nói:

- Chuyện gì ?

- Thưa ! Công ty AL cũng là công ty của sếp tổng đang có ý định thu tóm công ty mình ạ- Anh quản lí đáp

- Anh nghĩ ông ta có đủ khả năng- Hân nói lạnh lùng

- Dạ tôi không có ý đó ạ. Tôi chỉ nói để sếp tổng lo liệu ạ- anh quản lí nói

- Tôi tự lo được - hân nói xong tắt máy.

Hay tay hân xoa thái dương đang đau . Đã mấy năm nay ông ta vẫn vậy vẫn có ý định thu tóm công ty mà mẹ hân để lại cho hân, nhưng nhiều lần hân đã chống được những thủ đoạn âm mưu của ông. Không ai khác là Lâm Hùng. Hân không ngủ nữa mà đi phở dạo, nhìn con người hân bây giờ không lạnh lùng mà ôn nhu chỉ có những lúc 1 mình hân mới biểu hiện ra khuôn mặt. Hân nhìn xa xăm hân đang nhớ về mẹ, nhớ những năm tháng còn sống hạnh phúc bên gia đình, nhớ ngôi nhà tạo ra tiếng cười vui vẻ ấy, và hân không thể quên được người cha tàng nhân đã ra tay giết chết vợ mình, bây giờ hân đang rất hận hận cha nó, vì ông ta mà nó phải sống đau khổ, phải sống trong những ngày thiếu vắng tình thương, thiếu vắng đi sự chăm sóc bao bọc của gia đình. Từ đó hân trở nên lạnh lùng và không tin vào một ai bởi vì hân nghĩ ai cũng sẽ thay đổi cũng như cha hân đã ra tay giết mẹ hân thì những người khác và kể cả cha hân cũng có thể ra tay giết hân được.

MINH ĐI HỌC NÊN MỘT NGÀY MINH RA CHẠP HỜI ÍT MONG CÁC BẠN THÔNG CẢM NHA MỌI NGƯỜI CHÚC MỌI NGƯỜI BỮA TRƯA TỐT LÀNH NHÉ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tổ Tình

Lặng lẽ đã 2 tuần trôi qua tình cảm giữa anh và cô có phần tiến triển hơn. Nhưng còn nó và hân thì vẫn vậy vẫn cãi nhau xiên xỏ lẫn nhau như mọi ngày

Hôm nay anh dậy rất sớm, ngồi thưởng thờ ở phòng khách, ngồi từ sáng đến trưa quên ăn quên ngủ để nghĩ mớ chuyện làm sao để tỏ tình với cô đây, anh nghĩ sẽ nhờ nó giúp nhưng sợ nó trêu nên anh thôi không có ý định đó nữa. Anh thờ dài cùng lúc đó nó đi xuống thấy anh mình vậy nên hỏi:- Làm gì mà thờ ngắn thờ dài vậy hai?

- Làm gì đâu nghĩ chút chuyện thôi- Anh đáp

- Em thấy có đấy hai nói em nghe đi hai không qua được con này đâu- nó dụ dỗ

- ừ...thì... - anh lắp bắp. Anh nghĩ " thôi thì nói đại cho nó biết để nó giúp mình nó không giúp mình không biết ai giúp mình đây" anh nghĩ vậy nên nói cho nó nghe:

- Em có thể giúp anh một chuyện được không?

- Chuyện gì mà nhìn nghiêm trọng vậy- nó hỏi

- Chuyện này chỉ có em mới giúp hai được thôi- anh vòng vo

-Mà chuyện gì. Vào vấn đề đi- nó nói thẳng

- Ờ.. Thì hai muốn tỏ tình với Huyền Anh nhưng không biết sao để tỏ tình em giúp 2 được không- anh nói ra

Lúc này, nó cười lớn:

- HahHa, 2 đây sau. Đường đường là 1 playboy mà phải gặp những tình huống này sau. Thôi được rồi em sẽ giúp nhưng với 1 điều kiện anh làm được thì em sẽ giúp anh- nó nói nhanh

- Ok- anh nói không chút do dự

- Thứ nhất anh không quen cô ấy như bao cô gái khác anh từng quen. Thứ 2 anh không được làm cô ấy đau khổ vì cô ấy là bạn thân em anh hiểu không.- nó phổ biến điều kiện

- Ok - Anh hứa nhanh

- Vậy được rồi chúng ta sẽ làm như thế này... Thế này... Thế này,.. Ok - nó nói kế hoạch

- Ok, có vậy mà anh nghĩ không ra- anh gõ đầu mình, sau đó bắt đầu kế hoạch đã lên .

Anh gọi điện cho cô bảo tối nay đi chơi với anh lần đầu cô do dự nhưng sau thì đồng ý

6h là anh đã bắt đầu diện đồ anh hôm nay mặc bộ đồ vest trông rất lịch lãm, anh nhìn vào gương và thầm nói với lòng " nhìn kĩ thì mình cũng đẹp trai phết kaka" (anh này đẹp trai mà bị tự kỉ). Đang loay hoay với cái gương thì điện thoại anh reo, người gọi là Khánh Linh 2 anh em nói gì thì tụi không rõ.

Khoảng 6h45' anh lấy xe sang nhà cô đón cô. Thấy anh cô cười chào hỏi. Hôm nay cô ăn mặc rất tao nhã một chiếc váy xòe màu xanh lam rất đẹp cùng với một ít phấn nhìn cô càng đẹp hơn. Thấy cô anh ngoái đầu ra hỏi:

- Em đợi anh có lâu không?

- Em mới ra thôi à- cô đáp

- Thôi em lên xe đi rồi mình nói chuyện- Anh nói nhanh không muốn làm lãng phí thời gian của mình. Cô ngồi phía trước với anh. Nơi anh chờ cô đến là một bãi biển rất đẹp, thấy biển cô hét rõ to:

- Woaaaa! Sao anh biết em thích biển. Lâu rồi em chưa đi biển đêm như thế này- cô vừa nói vừa cười híp mắt.

- Anh mà. Cái gì mà là không thể chứ- anh đáp nhìn cô cười

Hai người dạo biển một lúc thì điện thoại anh rung lên là tin nhắn anh mở ra đọc là tin nhắn của nó nội dung như sau:" đã sẵn sàng mọi thứ còn lại là do anh".

Anh nắm tay cô chạy thật nhanh lại chỗ mà anh đã nhờ em gái mình thực hiện kế hoạch, vừa tới nơi là thấy những ngọn nến lấp lánh một hình trái tim đẹp đẽ. Bên trong có ghi chữ AN LOVE ANH, cô mừng phát khóc. Anh nhìn cô rút trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh và nói:- HUYỀN ANH EM CÓ ĐỒNG Ý LÀM BẠN GÁI CỦA KHÁNH AN NÀY KHÔNG?

Cô không nói gì chỉ gật đầu để anh đeo nhẫn và ôm lấy anh. Trong ở một nơi nào gần đó sau bụi cây là một người con gái tò mò xem không ai khác là nó, nó đang xem khúc lãng mạn thì thấy ai đó vỗ vai mình tưởng ai nhìn lại là hấn sao nó đi đâu cũng gặp hấn vậy. Hấn nói một câu xanh rờn:

- Làm gì mà nhìn đắm đuối vậy nếu muốn tôi có thể cho cô thử

Hấn vừa nói vừa kéo nó đi ra xe, vừa tới xe hấn tiến gần lại nó nó lùi một bước hấn bước 1 bước đến khi hấn đụng vào cửa xe thì dừng lại hấn lại gần hơn nó càng hoảng hốt hơn. Nó tương đầu hấn làm gì nhưng không phải hấn nhìn nó nói:

-Đầu óc cô đen tối thật đấy- nói rồi hấn bỏ đi để lại mình nó ngơ ngác ngác chẳng hiểu gì.

XONG CHAP 8 MONG M.N ĐỌC TRUYỆN VUI VỀ ĐÓN GÓP Ý KIẾN THẬT LÒNG NHA

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Những Ngày Sau Đó

Những ngày sau đó, anh và cô rất bình thường tình cảm bởi nhau nhiều hơn. Anh dẫn cô đi nước ngoài du lịch cho khoai khoai (công nhận 2 người này sướng thật). Một tuần nữa thì 2 người mới về. Còn hấn và nó tình cảm cũng cho nhau nhiều hơn. Hôm nay, hấn quyết định rủ nó đi chơi. Nói là làm hấn điện nó ngay.

Nó mới ăn sáng xong đang ngồi ở phòng khách xem tivi thì điện thoại reo lên, nó bắt điện thoại:

- Alo
- Đi chơi không- hấn nói ngắn gọn
- Đi đâu- nó hỏi ngược lại
- Có đi không- hấn lạnh lùng

Nó do dự sau đó thì đồng ý vì ở nhà chán không ai phá phách nên đã đồng ý đi chơi.

- Chuẩn bị đi chút nữa tôi qua đón cô- Hấn nói thêm
- Ừ! Tôi biết rồi không cần anh nhắc. Xỉa- nó vừa nói vừa bĩu môi

Hấn tắt máy, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt hấn, đây là lần thứ hai thấy hấn cười. Hấn bước lên phòng tắm xong anh diện bộ đồ đơn giản nhưng không kém phần đẹp trai. Chiếc áo thun xám, chiếc quần lửng màu xanh da trời kết hợp với đôi giày vans lịch lãm nhìn hấn không kém phần handsome. Nhìn vào gương hấn cười mỉm rồi bước ra ngoài, xuống gara lấy chiếc lamogini màu đỏ hấn chạy ra khỏi gara và đi đến nhà nó. Còn nó hiệp giờ cô có vẻ dịu dàng hơn nhưng lần trước nó mặc một cái đầm trắng dài tới đầu gối mang đôi giày cao gót cỡ 2 phân tóc uốn nhẹ thả ngang vai thêm ít son và mascara làm nó thêm đẹp hơn. Hấn tới trước nhà nó nhưng chưa thấy nó nên hấn điện:

- Cô làm gì mà lâu vậy- hấn cầu nhàu
- Ờ tôi biết rồi tôi ra bây giờ nè- Nó đáp

Nó chạy xuống nhà thì thấy hấn dựa lưng vào xe của mình đợi nó, nhìn hấn như vậy rất đẹp và lãng tử nha. Nó ra thì hấn cũng bất ngờ vì lần đầu hấn thấy nó mặc váy có lẽ nó mặc váy đẹp hơn khi mặc những cái quần Jean ấy. Hấn nói nhanh:

- Lên được chưa
- Ừk. Được - nó đáp lại

Trong xe không ai nói câu nào không khí nặng nề, nó thấy vậy nên lên tiếng phá tan bầu không khí ấy:

- Hôm nay, anh bị gì mà rủ tôi đi chơi vậy
- Thích- hấn trả lời ngắn gọn xúc tích
- Ờ. Tôi tưởng đâu anh ăn nhầm cái gì chứ- nó cũng không vừa

Hấn không nói gì tiếp tục lái xe. Nơi mà hấn đưa nó tới là một khu vui chơi. Khi 2 người bước xuống mọi người ai ai cũng trầm trồ với vẻ đẹp của 2 người, khen ngợi cô, ghen tị cô. Ai cũng nói 2 người rất đẹp đôi. Nó thấy hấn đưa đến đây liền nói:

- Anh mà cũng chơi những thứ này sao?
- Cô không thích- hấn không trả lời câu hỏi của nó mà hỏi ngược lại nó.
- À. Không có. Tôi rất thích nữa là khác- nó đáp
- Ừ vậy thì được rồi - hấn nói tiếp
- Được gì ? - nó khó hiểu
- Ờ.. Không có gì. Thôi mình vào- hấn lúng túng

Khi vào trong hấn quay lại bảo nó:

- Bây giờ cô thích chơi trò gì?
- Cái tàu kia đi- nó chỉ vào tàu lượn siêu tốc

Hấn hoảng nói nhanh:

- Trời ! Cô có gái là con gái không vậy. Như thế này mà đòi chơi cái đó á
- Tại sao không. Nhìn tôi vậy chứ không phải vậy đâu nha- nó nghênh mặt
- Ủ' đừng hời hợt nhá- hần hừ
- Trong từ điển của Khánh Linh này chưa bao giờ có 2 từ hời hợt cả anh hiểu không.- nó chảnh chọe đáp lại

Hần lắc đầu chịu thua với nó. Sau đó, hần dẫn nó vào phòng mua vé:

- Chị ơi ! Bán cho em 2 vé tàu lượn nhé - hần định nói thì nó cướp lời có vẻ như nó rất thích . Hần nhìn vẻ mặt hớn hờ của nó như được người lớn cho kẹo mà anh thầm cười trong bụng. Chị bán hàng bị siêu lòng bởi vẻ đẹp của hần mà không để ý nó nói gì. Thấy chị bán vé nhìn hần nó cảm thấy khó chịu bức tức mà quát lớn:
- Nèk! Giờ chị có bán vé không đây hay đi ngắm trai- nó mỉa mai
- À xin lỗi- chị bán vé thấy lỗi nên thu lại cái nhìn

Hần thấy nó bức mình thì cũng vui vui hần nói với chị bán vé làm một phẳng chị hoảng:

- Tôi đã có bạn gái cô không cần phải nhìn kĩ như vậy đâu hoa đã có chủ- Hần vừa nói vừa đưa tay quàng qua vai nó kéo sát nó lại với mình.

Cô nhân bán vé cười trừ nói:

- Không có ạ. Vé của quý khách đây ạ. Chúc quý khách đi chơi vui vẻ- cô bán vé nói, nói thì nói vậy nhưng trong lòng tiếc vô cùng

Hần nắm tay nó bước ra, ra khỏi quầy bán vé thì nó hất tay hần ra hần thấy hụt hần, nó nói:

- Anh bị khủng hoảng, điên mất tính à, không không nói tôi bạn gái anh
- Chứ không phải cô muốn sao- hần bình thản
- Muốn cái đầu anh. Anh nghĩ anh là ai-nó nói lớn
- Thôi bỏ đi. Tôi chỉ làm vậy để thoát khỏi cái bà nhân viên bán vé mê trai ấy thôi mà cô làm gì giữ vậy.- hần bức nói

Nói xong hần bỏ đi, nó thấy sai nên chạy lại xin lỗi năn nỉ i ôi lăm hần mới tha lỗi. 2 người chơi hết trò này đến trò khác. Chơi xong thì họ đi ăn. Tối tối thì 2 người mới về tới nhà, mệt là người nên nó vừa về là lăn ra ngủ. Còn hần ngày hôm nay đi chơi nên bây giờ phải thức để làm việc.

Cả đêm hần không ngủ vì thức làm việc một phần một phần để suy nghĩ về nó. Không biết sao hình ảnh của nó một bộ phim chiếu chậm trong đầu óc gắn liền hần không sao làm việc được. Từ ngày nó bước vào cuộc sống của hần có vẻ hần bớt lạnh lùng, cười nhiều hơn.

Sáng hôm sau, nó dậy làm vệ sinh cá nhân xong xuống làm bữa sáng. Hần thì cả đêm không ngủ chỉ suy nghĩ làm sao để chinh phục được nó, cái tình ngang ngược của nó làm sao mà chinh phục được. Hần bước xuống phòng khách cái nhà cô đơn này anh cần một người ở chung tâm sự để bớt cô đơn nhưng có vẻ khó quá. Hần chưa bao giờ ăn cơm ở nhà, bữa sáng hần hay không ăn, chỉ trưa và tối nhưng có ăn hần cũng chỉ ăn ở ngoài sau khi mẹ hần chết hần chưa biết thế nào gọi là bữa cơm gia đình.

Hôm nay, tở nhiên hần có hứng muốn rủ nó đi ăn sáng, hần có tính hay nghĩ là là không do dự, hần điện nó, bài nhạc chuông quen thuộc reo lên nó bắt máy

- Alo
- Đi ăn sáng không- hần nói
- Sao anh biết số tôi - nó hỏi ngược lại
- Cô không cần biết đi ăn sáng với tôi không?- hần bỏ qua câu hỏi của nó
- Tôi lỡ làm đồ ăn sáng ở nhà rồi anh qua ăn chung với tôi cũng được- Nó đề nghị
- Không phiền thì lát nữa tôi sẽ qua - Hần nói có phần vui
- Ok. Không phiền đâu- nó nói. Nó không biết sao nữa để gì nó mời ai ăn cơm mà hôm nay tự nhiên nó mời hần vào nhà ăn. Nó cũng cảm thấy lạ nhưng không quan tâm

5 phút sau hần có mặt tại nhà nó. Nó mời hần vào cùng nhau ăn aảng nói chuyện vui vẻ rất rôm rã không như lúc trước nữa ít cãi nhau hơn thân thiện hơn nhiều. Ăn xong nó dọn chén bát hần ra ngoài vườn ngắm. Nhà nó cũng rộng lắm dù ở một mình nhưng khoan trang trong nhà rất gần gũi. Hần ngồi vào chiếc xích đu trắng đang đưa, ngồi được một lúc thì nó cũng ra thấy hần ngồi nó cũng ngồi xuống nói:

- Nghĩ gì vậy
- Không có gì. Đừng quan tâm- anh đáp lạnh lùng
- Người ta có lòng tốt lòng tốt quan tâm anh anh còn nói nữa- nó bực đáp
- Cô lo cho tôi sao- hấn có lẽ mừng
- Nghĩ sao dzợ- nó nói

Hấn không nói gì chỉ cười nhẹ.

M.N OI MINH LỖ ĐĂNG KÍ VÀO THI TRUYỆN RỒI LÀM SAO ĐÂY HIX HIX..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đồng Ý Không ?

Ngồi được một lúc, không ai chịu bắt chuyện trước nên nó phải lên tiếng:- Anh có chuyện gì buồn sao ?

- Sao cô lại hỏi vậy
- Tôi thấy vậy thôi
- Ừ ! Nhưng là quá khứ rồi - Hấn nói với vẻ buồn buồn
- Kể tôi nghe được không ? - nó hỏi
- Cô muốn nghe sao ?- Hấn hỏi ngược lại
- Cũng có thể cho là như vậy - nó đáp

Hấn ngồi kể lại những chuyện quá khứ đau buồn của hấn. Từ việc ba hấn phản bội mẹ con hấn rồi đến lúc giết chết mẹ hấn. Nó ngồi nghe mà trầm lặng tự dung 2 hàng nước mắt có chảy dài. Nó khóc thương cho số phận hấn sao ? Hấn kể xong nhìn lại thấy nó khóc hấn bật cười vì sự ngây thơ của nó. Hấn xoa đầu nó, nó ngơ ngác trước hành động của hấn. Mà hấn cũng không hiểu sau lại kể cái quá khứ ấy cho nó nghe nữa. Kể cho nó nghe nhìn rất quen thuộc , có cảm giác khó tả. Hấn cười với nó, đây là lần đầu tiên nó thấy hấn cười, bất chợt nó nói:

- Nhìn anh cười rất đẹp. Đẹp hơn những lúc ạnh lạnh lùng- Không hiểu sao nó lại nói vậy nữa
- Thật sao- Hấn đáp

Lỡ rồi nên nó nói luôn : - Ừ rất đẹp

- À mà ba anh giờ ở đâu rồi ? - nó tò mò hỏi thêm
- Tôi không có ba- hấn nói thẳng
- Nhưng dù sao- Nó chưa nói xong thì hấn cướp lời
- Ông ta đã không còn là ba tôi từ khi ông ta làm vậy với mẹ con tôi rồi
- Thôi anh đừng buồn nữa - Nó an ủi

Nói chuyện được lúc thì hấn bảo phải về, trước khi về hấn còn để lại nó câu: - Tối nay, tôi qua đón cô. Tôi sẽ cho cô bất ngờ

Nó cười không nói chỉ gật đầu tán thành. Khi hấn về nó chỉ cười mỉm. (Các bạn có tò mò là sẽ có bất ngờ gì không ợ. Có gì xúu piết nhá)

Hấn về nhà chuẩn bị cho nó bất ngờ đã nói. Còn nó, thả mình vào chiếc giường thân yêu nghĩ về câu nói của hấn lúc này không biết hấn sẽ cho nó bất ngờ gì đây, thật sự thì bây giờ nó rất tò mò. Nó nằm lúc thì thức chuẩn bị cho cuộc hẹn tối nay với hấn.

Hắn diện một bộ đồ hết sức đơn giản quần jean đen(anh này chung thủy với màu đen nhợ) kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng nhìn hắn lúc này rất là coldboy. Còn về phần nó thì chẳng biết chọn bộ nào, bộ nào nó cũng thích mặc (cái tội lo ngu nà). Sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì nó đã chọn cho mình một bộ váy trắng tinh phần trên có ren kết với với đôi giày búp bê đen nhìn nó càng nổi bật hơn với một ít son phấn nhẹ. Nó thấy rất hài lòng với trang phục của mình. Đang ngắm mình trong gương thì điện thoại nó vang lên

Let's go mwol geokjeong haneunde neon?

Dwaetgo mwoga tto duryeounde

Jaego tto jaeda neujeobeoryeo

Oh oh ooh woah oh oh ooh woah

Maeil haruga dareuge buranhaejeoga

Apseogajugil barae geu nugungaga

Neon moreuncheok nuneul gamneun

You bad, bad, bad boy, you so bad

Deo dangdanghage neon

Mr. Mr. Nal bwa

Mr. Mr. Geurae baro neo

Nal gaseum ttwige han

Mr. Mr. Choegoui namja

Mr. Mr. Geuge baro neo

Sangcheoro kkaejin yurijogakdo

Byeori doeneun neo mr. Mr. (Mr. Mr.)

Nareul bitnaejul seontaek badeun ja

Geuge baro neo mr. Mr. (Mr. Mr.)

Bài hát quen thuộc. Hiển thị là số điện thoại của hắn, nó bắt máy

- Alo

- Tôi đang đứng trước nhà cô - hắn nói

- Ủa tôi xuống liền- Nó nói xong thì tắt máy hắn ngơ ngác lần đầu tiên trong cuộc đời có người tắt máy trước hắn và cũng có lẽ chỉ có mình nó mới làm được điều đó.

Nó bước xuống hắn nhìn thấy nó thì cũng không mấy bất ngờ vì hắn đã thấy nhiều rồi. Hắn mở cửa xe cho nó vào (hoành tráng hak), vào xe hai người không nói với nhau câu nào, im lặng bao trùm đến khi tới nơi thì hắn mới lên tiếng:

- Cô xuống trước đi tôi gọi điện thoại lát tôi vào sau

Nó gật đầu vào trước hắn ở ngoài điện thoại cho ai đó rồi một lúc sau cũng vào. Khi 2 người vào thì nó rất thắc mắc nhớ không lầm thì nhà hàng này rất nổi tiếng và rất đông khách sau giờ này lại không có ai. Hắn như suy nghĩ được ý của hắn nên hắn nói : - Tôi đã bao trọn - chỉ 4 từ mà xúc tích hiệu quả. Nó chỉ à một tiếng rồi vào chỗ ngoài. 2 người gọi món ăn, nó vẫn không quên cái bắt ngờ hắn nói nên liền nói: - Anh nói cho tôi bắt ngờ sao tôi chưa thấy

- Sao cô nôn nóng vậy gì phải từ từ chứ .

Nó ừ tiếng rồi đợi món ăn ra. Đang ăn ngon thì nó thấy ai cầm bó hoa đi tới đưa cho hắn sau đó hắn nhìn nó cười đây là lần thứ 2 hắn cười với nó. Hắn đưa bó hoa cho nó nói ngắn gọn 2 từ:

- Tặng em

- Tặng tôi sao ?- nó hỏi lại cho chắc

Hắn gật đầu. Nó nhìn bó hoa thật kỹ, đó là bó hoa hồng rất to trong đầu nó nghĩ " sao giống tỏ tình thế nhỉ ". nhìn lúc thì nó thấy gì sáng sáng lật bông hoa lên thì thấy chiếc nhẫn có cột một sợi chỉ nhỏ kéo lên nó thấy một tấm thiệp nó nhìn hẳn đây nghi ngờ, nhưng hẳn thân nhiên ăn không nhìn nó. Nó từ từ mở chiếc thiệp bên trong 1 hàng chữ rất ngắn " LÀM BẠN GÁI ANH ĐƯỢC KHÔNG KHÁNH LINH " nó bất ngờ nhìn hẳn. Bây giờ hẳn mới nhìn lại, hẳn cầm chiếc nhẫn của nó lên nói: - ĐỒNG Ý KHÔNG ? . Nó nhìn hẳn hoang mang. Nó cười nhưng nước mắt lẫn trong. Nó gật đầu lia lịa, hẳn cười nó đưa tay cho hẳn đeo nhẫn vào ngón áp út của mình, sau đó hẳn đưa tay mình lên cũng có một chiếc nhẫn giống nó. Cái ngày mà nó mong chờ cũng đã đến, nó ôm hẳn cười hạnh phúc. Bây giờ hẳn và nó chính thức thành một cặp.

Ngày hôm sau, hẳn và nó đã dậy rất sớm đang xem tivi rất tình cảm (ra là tối hôm qua hẳn vào nhà nó ở lại). Đang xem tivi thì chuông cửa reo

Ting....ting....ting

Nó đứng dậy ra mở cửa thì thấy anh và cô đi du lịch về. Nó hoảng giờ hẳn đang ở trong nhà nhưng nó không muốn mọi người biết mối quan hệ của nó và hẳn bây giờ nhưng không như nó nghĩ

- Ai vậy em. sao mở cửa mà lâu quá vậy.?- Hẳn thấy nó mở cửa lâu lo lắng chạy ra xem thì ôi thôi.(chuyện gì đến cũng sẽ đến)

Anh thấy vậy liền lắp bắp: - 2 người sao.. sao.. ở đây-

- Nhà bạn gái tôi tôi ở không được sao ? - hẳn đáp thân nhiên

- Bạn gái- cô và anh đồng thanh tập một

Hẳn nhún vai tỏ vẻ đứng , cô thấy vậy liền làm nũng:

- 2 à 2 bỏ em theo con này sao ? 2 à

- Chẳng phải em đã có anh ta sao - hẳn vừa nói vừa chỉ anh

- Mày nói ai anh ta. Ít gì thì bây giờ tao cũng là anh 2 mày đấy nhá - Anh trêu

- Thôi đủ rồi. Ồn quá đi. có gì vào nhà nói chuyện muốn chọc cho hàng xóm chửi sao- nó giờ mới lên tiếng

- ừ vậy đi - Đồng thanh tập 2

Đang vào nhà thì

Nhìn nước mắt em đang rơi vì ai

mà lòng anh cứ đau thắt lại

giây phút ấy chỉ muốn lại gần hơn

để anh ôm lấy em và nói

Đừng khóc nữa hãy nín đi được không ?

nhìn đôi mắt em đã sưng lên kìa

chẳng còn xinh xắn như lúc em cười đâu

nào ngoan nhé nghe anh 1 lần thôi

Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi

tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên

đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi trên nhân gian này

bởi vì đằng sau luôn có anh nhìn theo

Điện thoại hẳn vang lên

- Nhớ ta không con trai- đầu dây bên kia lên tiếng

- Ông còn mặt mũi điện tôi sao ?- hẳn lạnh lùng

- Nghe nói con dâu ta đẹp lắm và cũng khá già nữa- Ông vừa nói vừa cười lớn
- Ông muốn làm gì cô ấy, muốn làm gì thì hãy nói tôi cô ấy không có tôi- Hấn nghiêm khắc

Hấn bực tức đập máy rồi bước vào nhà.

TG: Liệu có được hạnh phúc không. Liệu hai người họ có vượt qua những chông gai trên con đường của họ

MỌI NGƯỜI HÃY TIẾP TỤC ĐỌC ĐỂ XEM KẾT QUẢ NHÁ !!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hạnh Phúc Chưa Được Bao Lâu Thì...?!?!

Sau khi nói chuyện xong thì 4 người cùng nhau đi bar để chúc mừng cho nó và hấn thành 1 cặp, hơn nữa là cô và anh đã trở về. Do tối hôm qua đi chơi về khuya nên hôm nay 3 người dậy rất trễ. Từ hôm nay trở đi 4 người sẽ ở chung biệt thự với hấn. Tầm 10h trưa thì hấn 3 người mới có người xuống phòng khách đó là anh cô và nó. Còn hấn sáng thì đã đi rất sớm không ai biết hấn đã đi đâu (có lẽ là đi làm). Trưa thì nó và cô nấu ăn cho anh ăn, gọi cho hấn thì máy bận nó rất lo nhưng anh và cô trấn an nên đỡ lo phần nào. Qua trưa thì anh và cô nói đi ra ngoài dạo, có rù nó theo nhưng nó không đi nói là đợi hấn về, anh và cô cũng không nói gì. Hai người đi để lại mình nó cảm thấy trống trải trong căn nhà xoa hoa như thế này chỉ có 1 mình thật lạnh lẽo, nó thầm khóc thương cho những năm tháng hấn sống ở đây. Đang ngồi nghĩ mông lung thì điện thoại nó báo tin nhắn nó đọc xong thì hốt hoảng bỏ chạy ra ngoài, nội dung tin nhắn như sau: " Người yêu cô đang ở trong tay tôi nếu cô muốn gặp hấn lần cuối thì đến địa chỉ này XYZ". Nó chạy đến địa chỉ nhưng nó không biết đó là một cái bẫy cái bẫy này là do ai lát nữa sẽ biết (làm tò mò xúi i mà). Vừa chạy đến cổng mà địa chỉ ở nội dung tin nhắn đã thì nó bị ai đó chụp thuốc mê sau đó hôn mê không biết gì. Còn về phần hấn, sáng sớm nghe quản lý điện báo công ty có chút khó khăn cần hấn giải quyết nên hấn đi từ rất sớm cố giải quyết cho xong rồi về với nó nhưng chỉ có mấy ngày hấn không đi làm mà công việc chồng chất, mới vừa làm xong thì hấn về nhà ngay, về nhà thấy nhà vắng vẻ hấn tưởng đâu nó đang ở trên phòng nên hấn lên xem nhưng khi mở cửa ra thì không thấy ai cả căn phòng ngăn nắp rất đối bình thường. Hấn chạy khắp nhà tìm nó, hấn điện nó thì điện thoại nó reo ở phòng khách, nhìn điện thoại hấn có vẻ thấy không linh cảm có chuyện gì đó đang xảy ra ở đây. Vừa đúng lúc anh và cô về thì thấy hấn tiện hỏi:

- Ủa anh con Linh nó đi đâu rồi - cô hỏi
- Câu này anh hỏi em mới đúng- hấn hỏi ngược
- Ủa sao hỏi tui tui cha. - anh nói
- Mấy người ở nhà không hỏi mấy người thì hỏi ai, mà sao ?- hấn cáo
- Lúc này em có rù nó đi dạo chung nhưng nó bảo không đi ở nhà đợi anh về cơ mà. Nhưng sao giờ lại. Lại đổ cho em - cô nói với giọng sợ sệt vì khi anh cô đã nổi nóng thì rất máu lạnh

Vừa lúc đó điện thoại của hấn reo. Đó là 1 cái tin nhắn từ số lạ. Hấn mở ra xem thì chạy nhanh ra ngoài anh và cô không hiểu gì cũng chạy theo. Hấn chạy xe trước, cô và anh chạy theo sau quan sát. Nơi hấn dừng là 1 căn nhà hoang đã bỏ trống. Hấn vừa bước lên thì có 2 tên cao to đánh lén hấn may thay hấn có phòng nên đỡ được và hạ gục 2 tên chỉ trong vòng 3 phút ngắn ngủi. Bước tới nơi thì hấn thấy nó đang bị cột chặt trên chiếc ghế gỗ, miệng bị băng keo, đầu tóc bù xù, hiện nó đang trong tình trạng hôn mê nên không thấy hấn tới, hấn nhìn nó lúc này chẳng khác gì một con rối là mấy, nhìn nó hấn càng đau lòng, 1 người thân thứ 2 của hấn bị hành hạ. Hấn định bước tới nó thì một thằng đầu đàn trong nhóm đưa súng vào đầu hấn nói đồng thanh:

- Muốn cứu nó sau
  - Mày là ai? Tao có thù oán gì với mày mà mày làm như vậy với bạn gái tao- hấn nói nghiêm
- Thằng đầu đàn cười to rồi nói
- Hahaha. Đúng mày không có thù oán với tao nhưng chị tao thì có đấy
  - Chị- hấn nhắc lại
  - Đúng. Chị 2 của tao mà mày cũng dám đụng
  - Ai là người đứng sau tui bày khai mau- hấn lạnh lùng
  - hahah sớm chết tới nơi rồi mà còn lớn tiếng được sao?- anh ta vừa cười vừa nói tiếp:- Muốn biết sao. Tao sẽ cho mày biết

Vừa nói xong trong một cánh cửa có một cô gái bước ra tháo mặt nạ xuống cười với hắn và nói:

- Anh còn nhớ tôi chứ anh LÂM HOÀNG HUỖY - Cô ta nhấn mạnh tên của hắn

Hắn nhìn thì ra là cô ta Hàn Nhã Nhượng, bạn gái cũ hắn khi ở Mỹ, vì cô theo người đàn ông khác theo hắn chỉ vì tiền hắn biết được và chia tay cô ta không lẽ bây giờ cô ta về trả thù sao?

- Là cô sao? Tôi không ngờ- hắn nói rồi nhếch môi

- vậy sao- Nhã Nhượng thần nhiên

- Tại sao cô lại muốn bắt cô ấy- hắn hỏi

- Lý do chắc hẳn anh cũng biết rồi tôi nghĩ anh không ngạc nhiên như tôi tưởng- Cô ta nó- Đó là chuyện giữa tôi và cô không liên quan đến cô ấy thả cô ấy ra nhanh- hắn lạnh lùng

- Khó khăn lắm tôi mới bắt cô ta được anh bảo thả nghe sao đơn giản quá- cô ta khiêu khích hắn

- Tôi không đòi co vùng vao với cô, nếu như cô không thả tôi không khác sáo- hắn nói

Cô ta nhếch môi rút súng trong người chia thẳng vào đầu nó, hắn tròn mắt la lên:

- Không! Cô muốn gì cứ nói đừng hại đến cô ấy

- Ngay từ đầu anh nói như vậy thì có dễ hơn không. Nếu như anh muốn tôi thả nó thì với một điều kiện tôi thích làm Lâm phu nhân.- cô ta trêu cao

Hắn đầu phải là người dễ đối phó, hắn từ một tiếng sau đó thấy cô ta bắt đầu thả lỏng cây súng trên tàu cô ta hắn nhân cơ hội ấy quay qua tên đầu đàn bẻ cụp tay anh ta đánh ngã anh ta rồi bắt lấy khẩu súng những động tác của hắn nhanh như chớp làm cô Nhã Nhượng không trở tay được. Hắn cầm khẩu súng chĩa ngược lại vào đầu cô ta nói:

- Cô nghĩ cô sẽ làm gì được tôi hả cô Hàn Nhã Nhượng

Cô ta không nói gì chỉ sợ hãi run lên thấy rõ, thật trùng hợp lúc đó anh và cô cũng vừa bước vào thấy vậy nên anh rút súng ra bắn vào ống quyển của Nhã Nhượng làm cô ngã xuống cô ta mất lợi thế hắn thấy vậy chạy đến liền bẻ gãy tay cô ta và bảo anh điện đàn em đem cô về xử lý sao. Hắn lại cười trối cho nó có lẽ liều thuốc mê quá lớn nên hắn hôn mê khá lâu tới sáng mai hắn mới tỉnh dậy hoàn toàn và nghe anh nói về cuộc chiến tối qua.

Tối hôm qua hắn không về mà chạy thẳng vào khu căn cứ hắn hay dùng để trừ khử những người phản hắn Nhã Nhượng được đàn em hắn đem vào đó, khi vào gặp thì thấy cô đang bị thương hắn có chút đau lòng dù gì thì cũng là người yêu cũ, hắn tra tấn hỏi cô ta ai đứng sau dụ này nhưng cô ta nhất quyết không nói nên hắn đành bỏ tay. Sau lúc thì hắn hỏi:

- Trước khi chết cô còn điều gì muốn nói

- Anh hãy cẩn thận với Lâm Hùng. Tôi yêu anh. Thôi vậy thôi.

Dù đau nhưng vẫn phải xử theo luật lệ của hắn ai trái hắn đều phải chết. Tối đó, hắn về công ty xử lý một số việc và ngủ lại đó không về nhà vì quá mệt mỏi với những chuyện đã xảy ra vừa qua.

Hắn và nó mới quen nhau mà hắn đã gây ra cho nó không biết bao nhiêu là phiền phức hắn cảm thấy áy náy với những việc đã làm, cảm thấy có lỗi không nhỏ với nó. Và hắn đang tìm cách chống lại người cha tàn ác của hắn giết chết mẹ hắn bây giờ còn muốn giết luôn cả hắn và nó. Ông ta thật là ác ma

Giới thiệu nhân vật:

Hàn Nhã Nhượng: 18t là bạn gái của hắn khi bên Mỹ nhưng do cô ta phản bội nên hắn mới chia tay cô. Cô là người mà hắn thương yêu nhất sau mẹ hắn

LIỆU HẮN VÀ NÓ CÓ ĐƯỢC HẠNH PHÚC TRỌN VẸN KHÔNG MONG MỌI NGƯỜI ĐÓN XEM CÁC CHAP MỚI NỮA NHÉ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Sóng Gió Tiếp Tục Xảy Ra

Hôm nay, nó được xuất viện. Hiện tại hắn đang còn rất lo lắng cho nó lo câu nói mà Nhã Nhược đã nói tối qua. Hắn phải làm sao để cho nó được an toàn đây. Thôi thì hắn đành gát chuyện đó qua một bên việc bây giờ hắn cần làm là lo cho nó trước còn việc gì thì tính sau. Hắn tự tay xuống bếp nấu cháo cho nó với sự hướng dẫn của cô. Hắn nấu cũng không tệ đem lên phòng bón cho nó:

- Dậy ăn nào - Hắn nói

Nó ngồi dậy cười với hắn rồi ăn cháo, hắn nhìn nó đầu lòng rồi nói :

- Tại anh mà em như thế này, anh xin lỗi

- Em không sao dù gì thì cũng đã an toàn rồi mà, anh không cần phải lo nữa- nó nói với giọng thông cảm

- ừ vậy được rồi em ăn đi rồi nghỉ ngơi- Hắn trấn an

Nó ăn xong thì nghĩ ngơi còn hắn thì đến công ty làm việc. Anh thì ở nhà còn cô thì đi đâu từ rất sớm chỉ nói với anh là ra ngoài có công việc anh nói đưa đi nhưng cô nhất quyết không chịu.

Cô đi đến bệnh viện vì mấy ngày nay cô cứ bị ngất rồi còn chảy máu cam cô lo sợ việc không hay nên đã nói dối anh là đi công việc . Cô từ bệnh viện bước ra với vẻ mặt thất thần.

Khoảng 15 phút trước

- Bác sĩ tôi bị sao vậy bác sĩ- Cô nói

- Theo như tôi khám và dự đoán thì cô bị bệnh ung thư máu giai đoạn cuối- bác sĩ nói

- Sao hả bác sĩ. Ông đùa sao tôi khỏe mạnh như thế này mà ông bảo tôi bị ung thư sao ? - cô vừa nói vừa cười như không tin vào tai mình

- Xin lỗi cô nhưng đó là sự thật- Bác sĩ bình tĩnh

- Bây giờ tôi phải làm sao hả bác sĩ, bác sĩ nói đi tôi phải làm sao - cô la thất lên vừa nói vừa lay lay cái vai của ông bác sĩ

- Bây giờ chỉ còn có 1 cách là phẫu thuật nhưng tôi nói trước tỉ lệ thành công rất thấp- bác sĩ từ từ giải thích cho cô hiểu

- Bao nhiêu phần trăm thừa bác sĩ- cô nói nhẹ nét mặt hiện rõ buồn

- Khoảng 50% thừa cô- bác sĩ

- Ừ tôi biết rồi. Cảm ơn ông- cô nói rồi đứng lên bước đi

- Theo như tôi nghĩ cô nên phẫu thuật dù tỉ lệ thấp nhưng không có nghĩa là sẽ không thành công- bác sĩ khuyên

- Tôi hiểu - cô đáp rồi nói tiếp :- cảm ơn lời khuyên của ông

* HIỆN TẠI

Cô đang bước thẫn thờ thì điện thoại reo ồm ồm:

Em sẽ vẫn như ngày đó, luôn vui như khi còn gần anh

Em sẽ vẫn như ngày đó, sẽ không khóc khi đêm một mình

Em sẽ vẫn cười thật tươi khi gặp anh trên phố đông vô tình

Dù gần bên anh người ấy, đâu phải em.

Em sẽ mỉm nhẹ bờ môi chào anh, người của hôm qua

Em sẽ không còn tiếc nuối những ảm áp của ngày ban đầu

Em sẽ bước nhẹ thật nhanh và sẽ không còn quay đầu lại

Vì gần bên anh giờ đây, người ấy không phải em.

Bài hát nghe sao buồn quá sao giống tâm trạng của cô hiện giờ quá

- Alo
- Còn nhớ anh không- giọng một người con trai trên điện thoại
- A. Anh Khánh. Anh về Việt Nam rồi sao- cô nói có vẻ vui hơn lúc nãy
- Ừ anh mới về em rảnh không mình đi ăn nói chuyện được chứ- Khánh nói
- Dạ được anh ở đâu em tới- Cô nói
- Anh đang ở nhà hàng BB ở địa chỉ ZZ em tới nhanh nha- Khánh nói
- Dạ em tới liền anh đợi em chút- Cô đáp

Nói xong cô tắt điện thoại bắt taxi đến địa chỉ của Khánh đưa

* GTNV

Nguyễn Minh Khánh : 20t. Bạn cô thích cô khi cô còn đi học. Do phải nghe lời gia đình nên Khánh phải đi Anh du học bây giờ mới về. Khánh thích cô nhưng cô chỉ xem Khánh như một người anh họ của mình.

Cô đến nơi thì đã thấy Khánh ngồi sẵn chờ. Cô vừa vào đã lên tiếng trách móc:

- Về mà sao không báo hả. Em có thể ra đón mà
- Anh sợ phiền em- Khánh đáp

Cô chỉ cười không đáp lại. 2 người gọi món ăn, đang ăn thì máu cam chảy xuống cô thấy mũi ướt ướt đưa tay quẹt thì thấy máu cô hoảng chạy nhà vệ sinh. Minh Khánh ở ngoài này lo lắng không biết cô có sao không Minh Khánh thấy lâu quá cô không ra thì chạy vào đập cửa nhà vệ sinh thì thấy cô đã ngất ở trong đấy. Khánh thấy vậy liền đưa cô vào bệnh viện. Hiện tại, thì không ai biết cô ở bệnh viện vì Khánh chưa báo. Khánh đang lo lắng đi qua đi lại thì phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra nói :

- Bệnh nhân bị ung thư máu giai đoạn cuối. cách đây nửa giờ đồng hồ cô ấy có đến đây khám và tôi cũng có khuyên cô ấy phẫu thuật nhưng cô ấy có vẻ không nghe.
- Nếu phẫu thuật tỉ lệ thành công cao không thừa bác sĩ- Khánh hỏi
- Tỉ lệ là 50/50 còn thành công hay không còn phải phụ thuộc vào bản thân người phẫu thuật nữa- Bác sĩ nói
- Dạ tôi biết rồi cảm ơn bác sĩ- Minh Khánh nói

Khánh vào thăm cô nhìn cô sơ xát khuôn mặt trắng bệch. Minh Khánh đang định sờ khuôn mặt cô nhưng cô tỉnh lại, anh hoảng rút tay về. Cô nhìn Khánh nước mắt cô rơi có lẽ cô đã biết được Khánh đã biết cái căn bệnh ấy của cô. Cô lấy hết can đảm nói:

- Chắc anh cũng biết rồi nhỉ mong anh đừng nói cho Khánh An biết- Cô vừa nói vừa khóc
- Khánh An là ai- Minh Khánh hỏi lại
- À anh chưa biết em cũng nói luôn anh ấy là bạn trai em Khánh An- Cô nói với vẻ mặt buồn
- Ừ anh biết rồi- Khánh nói với vẻ mặt buồn rầu
- Em nhờ anh một chuyện được không - cô hỏi
- Được em cứ nói, Nếu giúp được anh sẽ giúp. - Minh Khánh nói
- Em nghĩ anh giúp được. Hãy giả làm bạn gái em trong 1 ngày- Cô nói như sắp khóc
- ừ anh sẽ giúp em- Minh Khánh có vẻ mừng dù chỉ 1 ngày làm bạn gái cô 1 phút khánh cũng cảm thấy vui

Cô xuất viện trong ngày. Về nhà với vẻ mặt tươi tỉnh hơn,. khi cô vừa về là thấy anh trong phòng khách cô đang nghĩ không biết phải đối mặt với anh như thế nào thì đã gặp anh, Cô lấy lại bình tĩnh tươi cười với anh. Anh thấy cô liền hỏi:

- Em đi đâu từ sáng giờ
- Em đi gặp người bạn mới du học ở Anh về

- Vậy sao ! em có mệt không ? - anh hỏi

Cô lắc đầu. Cô nhìn anh thấy đau lòng có vẻ anh rất thương cô,, cô không biết những ngày sau này không có cô anh có sống được hay không, cô rất lo cho anh. Rồi những ngày sau đó anh sẽ ra sao đây. những câu hỏi cứ dồn dập vào đầu cô không sao thoát được. Cô đang thần thờ suy nghĩ thì bị anh kéo về hiện thực anh lo lắng hỏi:

- Em bị sao vậy khi về đến giờ là em cứ thù người ra vậy

- Em không sao chỉ hơi mệt- cô vừa nói vừa nhìn anh cười

- Vậy em đi nghỉ đi nha - Anh nói

Cô gật đầu rồi lên phòng. Nói là lên phòng nghỉ nhưng cô cứ nghĩ mông lung không hiểu sao cô lo cho anh quá. Nghĩ một lúc thì tự dưng nước mắt cô lăn dài trên khuôn mặt trắng bệch của cô, Ngoài phố vang lên ca khúc sao giống tâm trạng cô quá

Nếu bây giờ được chọn lựa một lần nữa

Thì chắc có lẽ vẫn yêu anh như ngày xưa

Nếu bây giờ được chọn lựa điều em ước mơ

Thì em tin em vẫn mơ như em từng mơ

Vẫn mơ rằng trọn đời nay yêu anh mãi

Dù có tiếp nối những đắng cay trong ngày mai

Vẫn mơ rằng trọn đời này em trao đến ai

Tình yêu trong em sẽ mãi không bao giờ phai

Bởi vì một khi em đã yêu

Là con tim em đã dâng trao cho tình yêu

Dù đường tình yêu muôn khó khăn

Và đôi khi em biết em không được may mắn

Chẳng cần bận tâm hay nghĩ suy

Mình hy sinh cho ai đó sẽ được những gì

Đã yêu nhau thì cứ yêu đi

Sẽ cho ta ngày tháng chẳng hề phung phí

Cô nghe lúc thì thiếp đi trên mi còn đọng lại những giọt nước mắt đau buồn.

MỌI NGƯỜI TIẾP TỤC ỦNG HỘ NHÁ NHÁ :))

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thôi Thì Đành Buông !

Do mệt nên cô ngủ đến sáng. Sáng nay, cô quyết định một ngày cuối cùng ở bên anh, sau này có muốn bên cạnh anh chắc hẳn sẽ không còn cơ hội nữa. Nghĩ đến thì cô càng đau, bây giờ cô sẽ dẹp cái ý nghĩ qua một bên để tập trung đi chơi với anh lần cuối. Cô dậy vệ sinh cá nhân xong cô thay quần áo hôm nay cô rất mặc kệ với chiếc đầm màu vàng nhạt làm tôn lên làn da trắng mịn của cô, đánh một ít phấn son để cho da vẻ hồng hào hơn không trắng bệch như lúc sáng nữa. Cô bước xuống phòng khách thì thấy anh đang ngồi nhâm nhi tách cà phê cùng với tờ báo mới, anh đang đọc báo linh cảm thấy ai nhìn anh ngước lên thì bất giác ánh mắt của cô đang nhìn mình, anh cười hỏi- Em đi đâu mà đồ đẹp vậy

Cô thấy anh tỏ vẻ tươi cười chạy lại ngồi cạnh anh và ôm cánh tay anh nũng nịu :

- Anh ! hôm nay mình đi chơi hak

Anh nhíu mi đáp:

- Sao hôm nay có tâm trạng rủ anh đi chơi vậy

- Anh không chờ em đi chơi được sao - Cô vờ giận

- Không có em muốn đi khi nào cũng được anh chờ em đi mà- Anh sợ cô giận

- Vậy giờ anh lên thay đồ đi hak. Em ngồi đây đợi anh nha- Cô nói

- OK. đợi anh 10 phút- Anh cười nói

- Nhanh lên anh cứ như rùa ấy - cô đùa

Anh bước lên cô ngồi đây lặng thầm cô có nỗi buồn sâu thẳm không thể nói ra, làm sao cô phải làm sao, tự nói với bản thân sẽ không nghĩ đến chuyện này nữa sẽ chuyên tâm vào đi chơi với anh để không làm anh buồn nhưng cô cứ sợ, sợ lần đi chơi này xong sẽ không gặp anh nữa, sợ cái cảm giác cô đơn nói lại cô sợ đủ thứ. Cô đang nghĩ thì anh xuống đập vào vai cô làm cô giật mình, anh thấy vậy nên hỏi :

- Em đang nghĩ gì mà thờ người ra vậy

Cô cười như khóc nói : - Em có nghĩ gì đâu? Anh xong rồi thì mình đi.

Cả ngày hôm đó hai người đi chơi rất vui về đến chiều tối thì anh đưa cô đến một núi cao hai người ngồi trên tảng đá ngắm hoàng hôn cô tựa đầu vào vai anh và hỏi:

- Anh này!

- Hà - anh đáp

Cô cười khổ nói: - Nếu sao này em không còn hay là em đi đâu xa không thể trở lại anh có yêu người con gái khác không hay chỉ có mình em thôi

- Anh chỉ có mình em thôi sẽ không yêu ai khác ngoài LÂM HUYỀN ANH này đâu- Anh nói đến tên cô thì hét to lên

Cô như muốn không nhưng bản thân không cho, khóc cũng chỉ làm anh lo thêm.

- Anh ngốc quá nếu như không có em anh hãy yêu người khác tốt hơn em người mà cho anh hạnh phúc hơn em. Anh nhé ! - Tối đây thì cô khóc thật rồi không kiềm chế được nữa. Anh nhìn lại cô thấy cô khóc và lời cô nói lúc này nên anh gặng hỏi:

- Em có chuyện gì vậy ? sao lại nói như vậy có chuyện gì

- Không. Không có gì em chỉ nói là nếu thôi mà - Cô vừa nói vừa lau nước mắt

- Vậy tại sao em lại khóc- anh nghi ngờ

- Gió thổi qua nên em chảy nước mắt thôi không có khóc- cô biện minh

Anh chỉ biết ừ nhẹ cô không nói thôi thì anh cũng không ép. Đến tối 2 người mới về tới nhà, cô lên phòng mình thì hoảng hốt. Hiện trong phòng cô rất đầy đủ những người thân của cô chỉ trừ anh thôi, nó hấn và cả Minh Khánh. Cô chớp mắt hỏi :

- Ủa sao mọi người đông đủ vậy, có chuyện gì sao - cô vẫn cười cười để cho mọi người biết cô ổn

- Họ đã biết- Câu nói của Minh Khánh làm cô đứng người, biết rồi sao họ biết rồi sao chỉ còn anh là người không biết. Hấn cũng rất sốc với chuyện này nhưng hấn vẫn giữ bình tĩnh và lạnh lùng Hấn nói:

- Em à ! sao em lại giấu mọi người, em có xem anh là anh trai không hả hả- hấn mắt không chế

- Còn mày có xem tao là bạn không- Nó vừa nói nước mắt chảy dài

- Hai à em xinh lỗi. Linh à tao cũng xin lỗi mày tao không có ý định giấu mọi người mà là chưa phải lúc để nói mày hiểu không mày phải hiểu cho tao. Sao không ai chịu hiểu cho tôi vậy hả- cô vừa nói vừa đánh vào người hấn, Hấn ôm cô vào lòng vỗ về vì nóng nên hấn đã làm tổn thương đến người em gái này. Hấn bình tĩnh ôn nhu lại hỏi cô:

- Bây giờ em tính sao với thằng An đây

- Em sẽ tự lo em nhờ 2 người một chuyện về điện cho anh Khánh An về và bảo lên phòng em còn anh Minh Khánh ở lại với em có chút chuyện- cô nói trong vẻ đau đớn cô dự định là mai kia mới thực hiện nhưng bây giờ có lẽ sẽ phải đi sớm hơn dự đoán rồi.

Hắn về thì điện cho anh bảo Cô đang bị đau sốt ở nhà nhờ anh về chăm sóc cho cô. Anh hốt hoảng bỏ công việc với đối tác chạy về nhà với cô nhưng vừa về lên tới phòng cô thì nghe có giọng nam nữ vang ra trong phòng cô:

- Em đã chia tay anh ta chưa? - giọng nam phát ra từ phòng cô
- Chưa. Em định mai em sẽ nói, không sớm thì muộn thôi mà anh
- Ừ nhanh lên nha anh đợi em về với anh

Rõ rồi tai cũng đã nghe rõ từng chữ từng chữ phát ra của 2 người trong phòng, đối với cô anh chỉ đến mức vậy thôi sao, bệnh của cô đó sao, sốt của cô đó sao, giả tạo, dù không thấy mặt nhưng anh cũng đủ biết trong phòng kia là ai anh không ngu đến mức mù quán như vậy. Anh bỏ đi giờ anh chẳng còn gì mất cô anh có thể làm được những gì nữa chứ đời anh từ giờ sẽ trở nên lạnh nhạt vô vọng lắm đây. Cô nghe tiếng bước chân cũng đủ để biết anh đã đi cô ngồi bệch xuống sàn nước mắt lăn dài, cô mệt mỏi rồi ngất đi. Minh Khánh hoảng hốt đưa cô vào bệnh viện sau đó điện hấn và nó tới, Còn anh thì đâm đầu vào bar anh bây giờ hận lắm hận cô lừa dối anh hận cô bỏ rơi hận nói chung lại là anh hận đàn bà hận cái con người đã làm anh đau. Sau khi đưa cô vào bệnh viện thì Minh Khánh cứ đi qua đi lại phần đợi bác sĩ ra phần đợi nó và hấn tới. Bác sĩ vừa bước ra cũng là lúc hấn và nó chạy tới. Bác sĩ nói to;

- Ai là người nhà bệnh nhân
- Là tôi - hấn nhanh đáp
- Bệnh nhân hiện giờ phải nhanh chóng phẫu thuật nội trong tuần nay nếu không khó kéo dài thời gian sống- bác sĩ nói
- Nếu phẫu thuật thì khi nào sẽ tiến hành được vậy bác sĩ - Hấn hỏi
- Theo như tôi thì anh nên đưa bệnh nhân đi nước ngoài ví dụ như Anh Mỹ bởi vì bên đó chuyên về ung thư này hơn và có tỉ lệ sống cao hơn, còn phẫu thuật ở đây tôi nghĩ tỉ lệ thành công còn thấp hơn so với các nước khác - bác sĩ nói
- Tôi biết rồi cảm ơn ông - Nghe bác sĩ nói xong thì cả 3 không đi nổi, cô có tội gì mà ông trời lại xử phạt cô như vậy, kiếp trước cô mất nợ gì chẳng

Hấn bây giờ không biết làm gì cho em gái mình cả giờ cái đầu của hấn rối bầy, chắc có lẽ phải đưa cô qua Mỹ ở với ba mẹ để chữa bệnh thôi. Hấn nói với nó và Minh Khánh thì ai cũng tán thành và mai là sẽ cô sẽ đi. Vào nửa đêm thì cô dậy thấy mình đã ở bệnh viện nghĩ lại những việc xảy ra cô không tả được đau lắm nhưng phải cố vì hạnh phúc của cô và anh. Ngồi nghĩ vu vơ thì hấn bước vào cô tưởng mọi người đã về nhưng không ngờ lại còn hấn

- Anh hai - cô kêu
- Ừ sao em không nghĩ thêm đi- Hấn hỏi
- Em không sao. Sao anh vào đây giờ này- cô nói
- À anh vào là thông báo với em . Mai em sẽ qua Mỹ ở với ba mẹ để trị bệnh em thấy sao - Hấn nói
- Dạ vậy cũng được để quên đi bớt nỗi đau- Cô nói buồn
- Ừ thôi em nghĩ đi anh về- Hấn nói

Cô nằm hấn đắp chăn cho cô sau đó hấn về

MỌI NGƯỜI ƠI ỦNG HỘ MINH VỚI .. :)))

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cô Đi Và Sự Thật Muộn Màng

Hôm sau, hấn cho người chuẩn bị hành lý cho cô đi, cô ở bệnh viện chuẩn bị rồi ra sân bay tiễn cô. Bây giờ chỉ có nó hấn và Minh Khánh biết còn anh, anh đi đâu biệt tăm từ ngày anh thấy cô và Minh Khánh trò chuyện. Cô ra sân bay mọi người đều khóc nhìn cô bước đi. Nó ôm cô nói. . . , . . .

- Mày đi mạnh khỏe nhé. Nhớ mày phải bình an trở về tao chờ mày Huyền Anh à. Tới nơi nhớ điện thoại về cho tao biết nhá. đi đừng quên tao vẫn ở nhà chờ mày nhé. tao yêu mày lắm đây đừng có chuyện gì nha- vừa nói nó vừa khóc nước mắt lăn tròng giữa 2 người con gái. Hấn và Minh Khánh cũng cố kiềm chế lắm mới mạnh mẽ dù hấn là người lạnh lùng nhưng 1 lần mất người thân đã tột tệ bây giờ mất cô nữa thì hấn chẳng còn người thân nào. Hấn nhìn cô nói: . . . . . , ...

- Em qua đó sống với bố mẹ nuôi nha. Anh nói ba mẹ rồi mẹ cũng đã biết tình trạng em hiện nay rồi, anh có nhờ bác sĩ giỏi nhất ở đó em sẽ qua khỏi mà hấn khẳng định

Từ nhỏ khi mẹ hấn chết hấn và cô được đưa qua Mi ở với ông bà quản gia 2 người rất yêu thương hấn và cô nên 2 người gọi là ba mẹ cho thân thiết, hấn đã mất mẹ từ nhỏ và cũng như người cha hợp pháp của hấn hấn cũng không nhận nên hấn đã nhận ba mẹ bên Mi là ba mẹ nuôi nhưng hấn xem như ba mẹ ruột của mình vậy.....

- Ừ ! Em biết rồi em sẽ cố gắng về với mọi người nhưng nếu không qua khỏi anh cũng đừng buồn nhá- cô cố cười

- Em đừng nói vậy/ mày đừng nói vậy- hấn và nó đồng thanh....

Cô cười quay sang nhìn Minh Khánh anh không nói gì chỉ nhìn cô với vẻ mặt buồn rầu, cô cười rồi nói:

- Em đi nhé anh ở lại mạnh khỏe.....

Ngay cả nhìn Minh Khánh cũng không dám nhìn cô, anh sợ nhìn rồi không làm được gì cho cô. Minh Khánh chỉ gật đầu rồi vẫy tay chào cô. Cô quay lưng đi lúc này cô cảm thấy yếu đuối nước mắt chảy ước mị , cô vào phòng chờ bước đi mà cô cứ chờ, chờ ai đó kêu cô lại, chờ anh tới, nhưng mọi thứ chỉ là chờ mà không thấy, cô quá ảo tưởng rồi chẳng, anh hận cô như vậy thì làm sao mà đến đưa cô, và lại anh cũng không biết cô đi thì làm sao mà tiễn chứ nực cười. Cô lau nước mắt cười khổ. Cô vào phòng chờ, đến phòng cách li thì nó hấn và Minh Khánh mới ra về.

Vậy là cô đã đi thật rồi đi xa anh nửa vòng trái đất, xa anh vơi vợi, cô không biết mình có vượt qua nỗi khi không có anh không. Dù chỉ mới quen nhưng 2 người rất yêu thương lẫn nhau. Ngồi trên máy bay mà cô cứ nghĩ về những ngày tháng vui chơi bên anh, cô lại khóc về anh lần nữa. Còn anh hiện giờ anh ở đâu ?

Mấy ngày nay anh cứ lao đầu vào bar nhậu say mềm thì vào khách sạn ngủ quá tuần hoàn của anh rất đơn giản sáng bar chiều bar trưa bar và tối cũng bar. Vì ai mà anh ngứa thế này vì cô tất cả là vì cô sao cô lại phản bội anh. Anh đâu nào biết cô làm vậy là vì anh vì tương lại và hạnh phúc anh dù đau 1 lần thôi còn hơn đau ít nhưng mà nhiều lần.

Anh đang ngồi bar uống rượu cùng mấy em chân dài thì

- Mày còn tâm trí uống rượu sao, còn với những đứa con gái lăng lơ này nữa- Hấn quát

- Tại sao tao lại không thể, còn mày nói họ lăng lơ. Ừ thì họ lăng lơ nhưng tốt hơn đứa em gái của mày bỏ tao theo trai-mấy ngày nay anh chưa được hòa giải thì có người cho anh trút giận rồi

Vừa nói xong anh liền ăn một quả dứa của hấn, hấn nắm cổ áo anh lên nói:

- Thằng khốn ! Vì mày mà em tao phải đi, vì mày mà em tao phải đau, vì mày mà em tao không biết sống chết ra sao- hấn nói

- Mày nói gì- anh nhắc lại

-Mày không biết sao - hấn nhếch môi rồi nói tiếp:

- Nó đi rồi, vì mày mà nó hy sinh tất cả kể cả hạnh phúc của mình

Bây giờ thì anh nắm chặt cổ áo hấn nói to:

- Đi đâu hả? Em ấy đi đâu

- Nó bị ung thư máu đây đoạn cuối nên phải đi Mi chữa trị, nó làm như vậy để mày bỏ nó đi và cho nó yên lòng chữa trị, mày không thương nó thì thôi mày còn làm vậy với nó mày có còn là con người không hả?- hấn tức giận

Anh thả tay đang nắm áo hấn ra ngồi xuống ghế anh không tin vào tai mình hấn vừa nói như vậy là sự thật sao. Cô bỏ anh đi rồi sao không, anh không tin cô bỏ anh. Anh chạy nhanh ra cửa bar. Bây giờ, trong đầu anh chỉ nghĩ là kiếm cô làm sao để kiếm cô. Anh như sắp phát điên lên chạy khắp thành phố mà không thấy anh như người thất thần hờ ở trên mây. Anh sai rồi chẳng. Sao một lúc thì trời mưa, trời mưa cũng đúng lúc nhĩ. Giống như khóc thương cho số phận nghiệt ngã giữa anh và cô. Anh quỳ giữa đường phở hét to:

- HUYỀN ANH ƠI ! Em ở đâu?.....

Lần đầu thấy anh khóc anh khóc vì cô anh đau vì cô anh jận bản thân anh không chịu tìm hiểu rõ. Cô bị bệnh như vậy rồi có ai chăm sóc cô. Không có anh cô sẽ sống sau đây. Nó thấy, thấy anh nó như vậy cũng muốn chạy ra đỡ anh lên nhưng nghĩ lại do anh gây thì phải chịu không trách ai được. Dù là em của anh nhưng nó cũng hận anh lắm lắm cho bạn nó đây. Lúc trước khi tỏ tình anh đã hứa với nó sẽ sống hạnh phúc với cô không làm cô đau buồn

nhưng bây giờ anh đã hứa những gì mà bây giờ chỉ làm được bấy nhiêu đó thôi sao. Nó thất vọng về anh nó quá. Còn anh thì cứ lang thang ngoài đường rồi lầm bầm gọi tên cô nhìn rất đau lòng. Tình yêu của họ mãnh liệt thật. Đau buồn thay cho anh và cô. Lỗi không phải do anh mà là do mọi người đã dẫu anh như vậy nếu như nói anh sớm hơn thì có lẽ sẽ không đau buồn như thế này và cũng sẽ không có cuộc chia tay đau buồn như ngày hôm nay, và khi anh biết sự thật thì đã quá muộn để nói lời xin lỗi với cô. Anh đi một lúc về nhà thì người anh ướt sũng. Nó thấy vậy nên lại đỡ anh lên, sờ vào đầu anh thấy anh nói sôi, nó thầm nói:

- Chết thật bệnh rồi.....

Nó dìu anh lên lầu, lên tới nơi là nó muốn cưa bỏ 2 cặp chân luôn, nó nhìn anh lắc đầu lăm lỵ vì tình quá đi mất. Nói rồi nó lấy khăn đắp cho anh, nấu cháo(chắc ăn không được quá) làm cả buổi tối anh mới hạ sốt (haizza con gái con lừa vậy đó) .....

CÒN NỮA MONG M.N ỦNG HỘ CHO MINH VỚI NHA IU CẢ NHÀ LẮM LẮM LẮM LẮM Ạ CHỤT

* THÔNG BÁO:

DO MINH ĐI HỌC VÀ CŨNG CHUẨN BỊ TỚI THI CUỐI KÌ I RỒI NÊN MINH SẼ ÍT RA CHAP

ĐỀ HỌC BÀI ÔN THI . . . .

1 NGÀY MINH RA 1 CHAP NHA. . . .

M.N ĐỪNG NẢN. . . . .

ỦNG HỘ MINH NHA. . . . .

MINH CẢM ƠN M.N. . . . .

.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sóng Gió Tiếp Tục Nổi Dậy

Sáng hôm sau, anh tỉnh, nhìn quanh thì thấy đang ở phòng anh mà là nhà của nó chứ không phải nhà anh, vậy có nghĩa tối qua nó đưa anh về đây sau. Nhìn chiếc khăn trên trán thì chắc là nó rồi, anh cười nhạt ngoài nó ra thì còn ai quan tâm anh lúc này chứ. Anh lấy khăn xuống bước chầm chậm ra khỏi phòng. Xuống phòng khách thì thấy nó đang ngồi xem tivi, thấy anh xuống nó chồm đầu lại hỏi:

-Anh đã thấy đỡ hơn chưa ?

-Đã khỏe- anh nói với vẻ buồn buồn

Anh không nói gì thêm bước ra cửa chính định đi đâu đó thì nó kêu lại:

-Anh đi đâu vậy. Anh xuống ăn cháo em đã nấu cháo cho anh

-Em ăn đi anh không ăn, anh ra ngoài lát nữa anh về, không cần đợi anh- Anh lạnh tanh

Nó định nói gì đó thì anh đã ra tới gara lấy xe, nó chỉ biết ngồi trong này lắc đầu. Nó nghĩ thầm : Anh à khi nào thì anh mới hết đau lòng vì HUYỀN ANH đây khi nào thì anh mới nhận ra đây. Nó thờ dãi rồi lên phòng tìm thông tin của cô từ khi cô đi cô chỉ liên lạc với nó có 1 lần nói là cô đã tới nơi, hơn một tuần nay chưa có tin gì từ cô nó đang rất lo lắng cho cô, nó có hỏi hần nhưng hần cũng như nó không nhận được 1 lời nhắn hay cuộc điện thoại từ cô sau lần đó.

Còn cô qua tới Mi cô lại nhớ anh, đau buồn thay giờ cô và anh là 2 người xa lạ, cô bây giờ đang ở nhà ba mẹ nuôi cô, lúc trước cô cũng rất vui vẻ bên họ nhưng sao bây giờ cảm giác này sao tê nhạt quá, tuần sau là cô phẫu thuật, cô cũng mong mình còn tia hy vọng để về hỏi lỗi và xin mong rằng anh tha thứ. Cô cũng sợ sợ sẽ không gặp anh nữa. Cô không liên lạc cho nó và hần vì sợ 2 người lo lắng nên đành cắt liên lạc và sợ anh tìm đến.

Còn anh, bây giờ anh như xác không hồn, bây giờ anh tự hỏi : phải làm sao để gặp cô, phải làm sao cho cô quay về bên anh cũng những ngày hạnh phúc ấy. Anh đang đứng trước khi vui chơi nơi mà lần đầu anh dẫn cô tới và cũng là nơi mang bao nhiêu kỉ niệm cũng là nơi để 2 người đến với nhau, nhớ những lúc vui đùa và những trò nghịch ngợm của cô, nghĩ tới là anh đau lòng, đau không tả nổi. Anh khóc, nước mắt của anh cho bao sự nhớ nhung của anh dành cho nó. Đây là lần đầu anh khóc vì một người con gái, phải chăng anh sai, anh yêu cô đến mù quáng rồi bây giờ mất cô sao?

Hắn cũng chẳng hơn anh là mấy, hắn đang rất lo lắng, hắn đang nghĩ cách làm sao cho người mình yêu không tổn thương vì hắn

15 phút trước Hắn đang vết chéo chân ngồi trong phòng làm việc xem lại một số hợp đồng hợp tác với hắn thì :

Nhìn nước mắt em đang rơi vì ai

mà lòng anh cứ đau thắt lại

giây phút ấy chỉ muốn lại gần hơn

để anh ôm lấy em và nói

Đừng khóc nữa hãy nín đi được không ?

nhìn đôi mắt em đã sưng lên kìa

chẳng còn xinh xắn như lúc em cười đâu

nào ngoan nhé nghe anh 1 lần thôi

Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi

tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên

đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi trên nhân gian này

bởi vì đằng sau luôn có anh nhìn theo

Điện thoại hắn đổ chuông hình màng hình là một số máy lạ hắn có cảm giác bất an ở đây. Bấm máy lên thì;

-Alo- giọng của 1 người đàn ông phát ra từ điện thoại hắn

Hắn nhíu mày đáp :

-Ông tìm tôi sao thật bất ngờ đấy- hắn nhếch môi

-Hahaha. Tôi nay đứng 7h tại đường ZZZ số nhà 5* đến đây tao sẽ trả bạn gái lại cho mày- không ai khác là ba hắn Lâm Hùng người mà nó hận nhất

Hắn như không tin vào tai mình nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nói;

-Làm sao tôi có thể tin lời ông

-Được vậy tao chứng minh cho mày xem— ông ta nói rồi đưa điện thoại vào nó

Ở ngoài này hắn cũng có thể nghe được lời nó nói, nó nói là : - Anh đừng nghe lời ông ta em không sao đâu anh đừng lo. Giọng nó yếu ớt rồi nhỏ dần.

Hắn lo lắng là thật sao, nó đang gặp nguy hiểm sao. Hắn nhanh chóng đáp:

-Được tôi sẽ đến., với điều kiện ông không được đụng đến cô ấy.

-Được. ngoan lắm con trai. Ta sẽ không làm gì bạn gái con đâu. Con nên nhớ phải đi 1 mình nếu ta biết có công an thì cô ta phải chết- ông hăm dọa

Hắn không nói gì tắt máy xoa thái dương đang đau

HIỆN TẠI Hắn chẳng biết phải làm sao, mọi khi đầu óc hắn linh hoạt lắm mà, sao hắn gặp nạn lại không nghĩ ra cách gì cứu nó chứ, hắn là thằng bạn trai tồi.

Khi nó lên phòng tìm thông tin của cô thì điện thoại có tin nhắn báo cô đến quán cafe III thì sẽ nói cho thông tin của cô.. Vì nó quá lo cho cô nên đã thay đồ và đến địa điểm nhưng vừa bước ra khỏi nhà thì có ai đó bịt miệng nó và cho lên xe, nó chỉ nhớ được chừng đó vì đã hôn mê vì thuốc.

Hắn không tin, chạy về nhà để xác minh lại có đúng không thì hắn thấy nhà trống không chạy lên phòng nó thì không thấy ai. Hắn nhớ là khi tối nó có nói anh ở với nó nhưng giờ anh đi đâu có khi nào đi với nó không? Hắn điện hỏi anh

-Alo- hắn

-Gi

-Mày có thấy Linh đâu không?

-Ở nhà ấy

-Ồi rồi tao nói mày luôn. Khánh Linh đã bị bắt cóc rồi

-Hả - anh hoảng

-Ừ! Người bắt cóc Linh cũng là người giết mẹ tao- hấn nói

-Lâm Hùng- anh thốt ra 2 từ

-Không sai

-Giờ mày tính sao – anh hỏi tiếp

-Ông ta bảo tối nay 7h gặp ông ta – hấn trả lời

-Tao đi cùng mày- anh nói

-Ông ta chỉ nói mình tao, thôi mày ở nhà đi tao cúp máy đây- hấn nói

Hấn nói rồi chuẩn bị cho trận chiến tối nay. Chắc hẳn tối nay sẽ có 1 trận chiến nảy lửa xảy ra. Tối nay, hấn không trả thù ông ta hấn nhất quyết không phải LÂM HOÀNG HUY.

Còn nó, kiệt sức ngã đi lúc lâu thì tỉnh dậy, nó thấy tối vắng biết chắc mình đã bị bắt cóc, nó đưa mắt nhìn xung quanh có 2 người đang đứng canh cửa. Lúc lâu thì thấy 1 bóng bước vào, đầu đang là 1 ông đã đứng tuổi, nó không biết có thù oán gì với ông mà ông lại bắt nó. Ông lại gần nó nói:

- Bạn gái con ta đây sao. nhìn cũng xinh gái đó nhỉ- nói rồi ông ta phá lên cười

nó nghe mà điều đứng, ba hấn sao, người mà hấn nói không phải là ba đây sao, người giết đi mẹ hấn đây sao. Nó nhìn ông đầy nghi ngờ.

- Ra là ông sao- nó cười nhạt nói

- Thì sao- ông khó hiểu

- Một con người độc ác- nó nói

- Mày nói gì. Mày đừng tưởng con gái tao không đánh- ông tức giận

- Ông làm gì được tôi- nó khiêu khích

ông tức giận ra lệnh cho đàn em đánh nó, đánh nó 2 tai thì nó đã ngã do mạnh tay và mệt mỏi từ sáng giờ

CHUYỆN GÌ XẢY RA MONG M.N ĐỌC TIẾP CHAP MỐI NHA

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sự Sống Và Cái Chết

Tối đó, hấn đã chuẩn bị sẵn sàng cho tối nay trên người 2 khẩu súng để phòng thân và hấn cũng chẳng nói cho anh nó biết vì phải giữ lời hứa với ông ta và 1 phần là hấn không muốn anh gặp nguy hiểm chỉ mình hấn và nó thôi cũng đã đủ rồi nhưng anh đâu có để cho nó và hấn gặp nguy hiểm 1 mình. Hấn ra chiếc xe BMW của hấn và chạy đến địa điểm của ông ta đã đưa cho hấn, hấn vừa chạy vừa suy nghĩ về nó, nó ra sao rồi có bị ai làm gì nó không, lo suy nghĩ hấn không biết anh đang đi theo hấn đến nó. Hấn đi trước anh theo sau, hấn tới nơi đó là 1 nhà hoang u ám lạnh lẽo, hấn không sợ mà bước vào, hấn vừa vào thì anh vừa tới, anh không vào chỉ ở ngoài khi nào có gì thì anh vào vì anh biết hấn từ nhỏ đã đạt được đai đen karatê và đã qua nhiều khóa luyện nên hấn rất thành thạo những việc như thế này. Hấn bước vào đầu tiên đập vào mắt hấn là nó đang bị cột trên chiếc ghế nó đang ngất xỉu nhìn nó hấn đầu lòng quá, hấn chưa kịp động vào mặt nó thì hấn nghe tiếng động, hấn quay lại nhìn nơi phát ra tiếng động, ra là ông ta LÂM HÙNG, ông ta thấy hấn liền nói:

- Con đến nhanh hơn ta tưởng

- Tôi không có cha- hần nói

- HahHa. Mày sắp chết rồi mà còn mạnh miệng nữa hả- ông ta vừa cười vừa nói

- Ông muốn gì nói- hần gần giọng

- Sao nôn nóng vậy con- ông ta vừa nói vừa đưa tay vào vai hần

- Bỏ cái tay dơ bẩn của ông ra- hần nói

- Hahaha. Tao chỉ đơn giản một điều thôi, mày hãy giao hết tài sản của mẹ mày để lại cho tao, nếu không thì con kia sẽ phải bỏ mạng nơi này- ông ta hầm dọa

- Ông tưởng ông dễ dàng sẽ được tài sản đó sao, ông giết mẹ tôi cũng vì tài sản đó sao, ông thấy ông có tư cách, tôi không chuyển nhượng đây ông làm gì được tôi- hần nói với vẻ tức giận

Ông ta tức giận rút súng ra chia vào đầu nó, hần nhanh tay rút khẩu súng ra chia lại vào đầu ông ta. Nó nghe tiếng ồn thì tỉnh nhìn thấy hần nó nói:

- Em đã nói anh không được đi cơ mà sao anh không nghe em mình em chịu đau khổ là đủ rồi em không muốn anh bị tổn thương như em- nó vừa nói vừa khóc

- Không lẽ anh ở nhà đợi nhận xác em sao hả- hần nói trong vẻ tức giận

Nó không nói gì chỉ khóc òa lên hần thấy mà đau lòng. Ông ta thấy vậy quát lớn:

- Ở đây không phải để 2 người diễn kịch muốn nói gì thì xuống dưới rồi hãy nói- nghĩ lúc ông ta nói tiếp:- Giờ mày chọn đi, 1 là đưa hết tài sản cho tao còn 2 là 1 trong 2 tụi bây phải chết

-Tôi có thể chấp nhận bất cứ điều kiện gì nhưng riêng cả 2 điều kiện ông đưa ra tôi không thể chấp nhận được- hần đáp

- Được. Vậy mày hãy bỏ súng xuống- ông ta nói, một lúc thì nói tiếp : - Nếu mày làm được tao sẽ thả con nhỏ kia ra - ông ta vừa nói vừa đưa súng vào đầu nó ép hần bỏ súng xuống

Hần bỏ súng xuống nhìn nó, nó lắc đầu tỏ ý đừng nghe lời ông ta, nhưng hần vẫn bỏ ông ta cười lớn rồi ra lệnh cho đàn em cời trói cho nó, khi vừa cời trói xong hần liền đưa tay kéo nó về bên mình không để nó thêm đau 1 lần nào nữa, hần cho nó núp sau lưng hần, nó núp sau lưng hần như chú tịm nhỏ vậy, hần lấy thế chủ động đá tay ông đang cầm súng làm ông rút súng hần nhanh tay chạy lay bẻ cụp tay ông lại, ông la lên, ông nháy mắt cho bọn đàn em với ý nghĩ là xông lên, hần thấy đàn em ông xông lên thì xô ông ra 1 bên, chỉ với 15 phút hần đã hạ gục 20 tên đối với hần thì chẳng nhảm nhí gì. Hần chạy lại ôm nó rồi hỏi:

- Em có sao không tụi nó có làm gì em không. Em không khỏe chỗ nào sao?

Nó không nói gì chỉ lắc đầu rồi ôm nó, nhưng chẳng may ông trời chẳng thương cho tình yêu to bự của nó và hần

ĐỪNG

Tiếng súng vang lên nó đã sợ hãi giờ còn sợ hơn, nhìn lại tay mình nó thấy máu cũng là lúc hần từ từ gục xuống sàn, nó hoảng hốt la to lên:

- Anh à . . .

Hần nhìn nó cười buồn rồi nói:

- En à đừng buồn anh có chuyện gì cũng đáng bởi là 1 người bạn trai nhưng anh chỉ đem lại những chuyện không may cho em anh chưa làm gì được cho em cả. Nhưng anh muốn em biết rằng Anh Yêu Em Khánh Linh à- hần cố gắng từng chữ

- Anh đi rồi bỏ em lại cho ai. Anh không sợ mất em sao. Anh à em cũng yêu anh lắm, anh đừng bỏ em mà, anh ơi, chúng ta chưa quen nhau bao lâu mà anh lại bỏ em anh không thương em sao hả anh nói đi. Anh ác lắm anh bỏ em- nó vừa nói vừa khóc cũng là lúc hần đã nhắm mắt lại, nó nhìn ông ta trên sàn 1 cách căm thù, nó cầm súng lên chia vào ông ta nghĩ thầm : Ông phải trả giá

Anh ở ngoài xe nghe tiếng súng vang lên anh sợ hần và nó xảy ra chuyện gì nên chạy vào xem thì vừa tới thì cũng là tiếng súng thứ 2 vang lên bây giờ không phải hần mà là ông ta bị nó bắt chết không nhắm mắt trên sàn, cùng lúc thì nó cũng ngất đi do quá sợ hãi và cũng là lần đầu nó giết người.

Anh đưa bó và hần vào bệnh viện thì cảnh sát đến xem xét hiện trường. Ông ta làm như vậy vì buồn bán đồ lậu do người tình của ông ta dụ dỗ ông ta buồn lậu như ma túy, súng trái phép . . . Nên ông bị cảnh sát bắt, dòn vào đường cùng ông không còn cách nào khác đã ép con trai mình đưa tài sản cho mình, con trai không đưa mà ông còn trả giá quá đắt như thế này nữa.

Anh đưa nó hần vào bệnh viện nó thì không sao chỉ do hoảng sợ và suy sụp tinh thần thôi, còn hần đã 3 giờ đồng hồ trôi qua mà vẫn không thấy bác sĩ ra. Anh đang nghĩ là không biết nó và hần sẽ ra sao đây không có hần nó sẽ sống sao anh thừa biết là nó rất yêu hần, anh em nhà anh có gì sao mà sao

lại bị như vậy, anh thì bị mất người anh yêu giờ nó cũng vậy. Anh đang đi qua đi lại thì đèn phẫu thuật cũng vừa tắt bác sĩ ra nói:

- Anh là người nhà của bệnh nhân LÂM HOÀNG HUY?

- Đúng rồi, anh ta sao rồi bác sĩ

Bác sĩ chỉ biết lắc đầu nói- Chúng tôi đã cố gắng hết sức do vết đạn bắt bên trái khá sâu nên đã qua tim, không giữ được mạng sống, mong mọi người vào thăm bệnh nhân lần cuối

Anh như không tin vào tai mình, và còn bất ngờ hơn khi thấy nó đứng đó từ lúc nào, nó đứng không vững dựa lưng vào tường nước mắt chảy ra, hồi nãy giờ nó đứng đó và đồng nghĩa là nó đã nghe được những gì bác sĩ nói. Nó ngất thêm lần nữa anh đưa nó vào phòng chăm sóc nó để nó lấy lại tinh thần. Sau khi tỉnh dậy nó chạy khắp nơi và kêu tên hân nó như lục tung hết cả bệnh viện kiểm không ra rồi nó lại khóc, nhìn nó mà anh đau lòng không sao tả được. vì đồng tiền mà người ta có thể đánh đổi tất cả đánh đổi đi cả niềm hạnh phúc và cả người vợ và đứa con của họ cũng chỉ vì 1 chữ TIỀN

RỒI NÓ SẼ RA SAO KHI KHÔNG CÓ HÂN, NÓ CÓ QUA ĐƯỢC CƠN SỐC NÀY KHÔNG MỜI CÁC BẠN ĐỌC TIẾP CHAP TIẾP THEO NHÁ

THÔNG BÁO LUÔN: DO MINH ĐI HỌC NÊN NGÀY MINH CHỈ RA 1 CHAP MONG MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM VÀ BỎ QUA CHO.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nó Ra Sao? Và Tin Của Cô

Mấy ngày sau, hân được chono cất đàng hoàng nó đòi tới tiền nhưng anh không cho anh sợ nó sẽ không chịu nổi cú sốc lớn như thế này nên liền cho nó ở nhà dưỡng bệnh.

Nó tỉnh dậy nhìn nó rất bơ phờ, không nói gì bác sĩ nói nó đã khỏe và cho về nhà. Anh ngồi đó sửa soạn lại đồ cho nó rồi gọi taxi đưa nó về nhà, đi trên xe cũng như ở bệnh viện nhìn mặt nó bơ phờ, phờ phạc, trong xe nó cứ nhìn ra ngoài cửa mãi, có lẽ nó đã chấp nhận sự thật rồi chăng? Về tới nhà thì nó liền lên phòng, tự nhốt mình trong phòng hơn tuần nay không ăn, khi nào vào phòng cũng thấy nó ngồi ở mép giường giường đôi mắt buồn ra ngoài cửa sổ, nó nhớ hân thì phải. Anh nhìn nó qua khe cửa hở, anh nhìn nó đau lòng, đau lòng cho số phận nó và đau lòng khi là 1 người anh trai mà anh chẳng làm được điều gì cho em gái mình, anh thấy nó như người mất hồn liền bước vào và nói :

-Em xuống nhà ăn cơm, đã mấy ngày nay em chưa ăn gì rồi

Nó chỉ lắc đầu không nói gì, anh tức giận liền nói lớn quát lớn:

-Em phải cố gắng sống, để thằng Huy nó ở dưới nó thấy em sống hạnh phúc thì hân mới hạnh phúc hân mới vui vẻ yên nghĩ chứ em cứ buồn cứ như thế này thì làm sao hân yên tâm mà yên nghĩ được hả em, không chỉ có nó mà cả anh, anh đây cũng đau buồn lắm em có hiểu cho thằng anh này không hả em?

Nghe anh nói nó lại khóc , nó đau, nó buồn, nó tuổi thân nên nó khóc, nóp buồn mà anh còn la mắng nó, nó biết anh nó nói như vậy là không sai vì nó cũng đủ hiểu nỗi lòng của anh phần nào, nó sẽ nghe anh, anh nói đúng nó phải mạnh mẽ sống thật tốt thật hạnh phúc thì hân mới vui được, nó bước khỏi giường và cười gượng nói:

-Em sẽ không buồn nữa được chưa hả anh 2 của em— nó ôm anh cười nói

Anh cũng vui lắm anh chỉ định nói để cho nó suy nghĩ nhưng không ngờ nó lại suy nghĩ nhanh như vậy. Anh cũng mừng cho nó vì đã hiểu anh.

Những ngày sau khi nó hiểu, thì nó sống rất vui vẻ ăn uống đầy đủ. Chiều chiều nó hay ra mộ nó thấp hương và nói chuyện với hân. Cũng như vậy hơn 1 tuần thì nó nghe tin cô đã phẫu thuật ca phẫu thuật rất thành công nhưng không may do biến chứng để lại nên cô không nhìn thấy, nếu muốn nhìn thấy chỉ có 1 cách là tìm người hiến đôi mắt cho cô, nó nghe xong thì liền điện cho anh nói :

-Hai ơi

-Sao hả nhóc

-Anh có nhớ Huyền Anh không?

-Em đừng nhắc nữa cô ấy chắc sẽ không tha thứ cho anh đâu – anh nói với giọng buồn buồn

-Hai à em cho 2 cơ hội nhé 2 qua Mỹ kiểm cô ấy đi, em nghe nói cô ấy đang ở Mỹ và phẫu thuật rồi, nếu tình yêu giữa anh và cô ấy lớn thì em tin chắc anh sẽ tìm ra cô ấy thôi

-Thật sao? Được chiều nay anh sẽ bay qua đó cảm ơn em có gì anh gọi điện em sao

-Nè anh anh – nó gọi mãi

Anh mừng quá vừa nghe xong tất máy lun nó lằm bằm : nghe cái là bỏ em đi theo gái liền à. Giờ chỉ còn nó, nó hôm nay nhớ hần quá rồi nó sẽ không biết phải nói như thế nào với cô đây, nó thả mình xuống chiếc giường và thiếp đi mất

Còn anh bây giờ anh rất nôn không biết cô ra sao? Sống như thế nào? Có tốt không vắng vắng và mây mây. Chiều anh liền bay qua Mỹ

TẠI HOA KỲ - MỸ 5 Năm sau

Tại 1 bệnh viện 1 cô gái đang nằm trên chiếc giường trắng tinh môi nhợt nhạt, đó chính là cô Lâm Huyền Anh. Cách đây 5 năm trước cô qua Mỹ chữa bệnh bác sĩ ở đây cũng nói giống như ở Việt Nam là tỉ lệ thành công chỉ 50/50, khi phẫu thuật cô rất lo không biết có qua được để về sống với anh không, phẫu thuật xong thì nói rất thành công nhưng 1 tuần trôi qua cô còn hôn mê, 5 năm sau cô tỉnh nhưng mắt cô không thấy và do hôn mê thời gian khá lâu nên các dây thần kinh của cô bị liệt, trong thời gian ngắn cô đã cố gắng đi được nhưng còn đôi mắt cô phải có người tự hiến đôi mắt mình cho cô để cô thay đôi mắt khác và may mắn đến với cô là có 1 người cùng ở bệnh viện với cô sắp chết và nghe tin cô cần đôi mắt thì cô ấy đã hiến đôi mắt của mình cho cô, và còn may mắn hơn là máu cũng hợp và cô được cấy ghép mắt thành công.

Còn anh, sau khi qua Mỹ anh kiểm cô khắp nơi nhưng không gặp nhưng anh vẫn không nản và tiếp tục tìm kiếm anh tự nói với lòng là anh đã tìm 5 năm thì mấy năm nữa thì

nghĩ gì với anh

Còn nó từ khi anh đi biệt không về 5 năm trôi qua nó đi học ngành kinh doanh 2 năm sau đó về thế hần quản lí công ty của mẹ hần để lại cho hần. Nó coi như nó trả ơn cho

mẹ hần và hần

Cô đã khỏe, ăn cơm tối xong cô liền đi dạo cho đầu óc thanh thản và bớt nghĩ về anh. Đi giữa dòng người tấp nập cô thấy mình thật cô đơn tẻ nhạt, ai ai cũng có bạn trai dẫn đi

chơi nhưng cô chỉ mình cô lạc lõng. Đang đi thì trong 1 quán cà phê vang lên 1 bài hát rất giống với tâm trạng của cô. . . . .

Vẫn biết là anh, đi sẽ không quay về. Vẫn biết là anh bên người hạnh phúc, mà sao giọt nước mắt em vẫn rơi mỗi khi nhớ người, có bao giờ anh nhớ em một lần không anh. Đã có lần ta đi qua vô tình, cứ muốn gọi anh nhưng lại im tiếng, vì bây giờ em biết anh đã xóa hết bao kỷ niệm, chỉ còn em vẫn yêu anh như ngày đầu tiên

Đoạn đường vắng em đi về giữa khuya mưa rơi rào rào không có anh mưa rơi nhiều hơn, không có anh mưa lạnh giá hôn, đèn đường vẫn hiu hắt, buồn soi bước

chân em bước vô hồn, làm sao anh hiểu hết được em sống thế nào khi không còn anh,

Đoạn đường vắng đi một người vẫn em cho em nụ cười. Anh chóng quên cơn mưa chiều rơi, ta ướt mưa nhưng lại thấy vui. Giờ đường ấy qua mỗi ngày, em bước

nhẹ nhàng nỗi đau dài. Ngoài anh ra chẳng có một ai đánh thức...

Cô vừa đi vừa khóc, cô nhớ anh quá cô phải làm sao?

Anh kiểm cô từ sáng tới tối chưa gặp cô anh buồn đi lang thang xuống phố đang đi anh nghĩ vu vơ về cô, tại sao vẫn chưa tìm ra cô chứ, anh phải làm sao đây bỏ cuộc sao? anh nhớ cô lắm, những ngày bên cô những lần ở Việt Nam đi chơi với cô cười đùa vui vẻ nhưng bây giờ thì còn đâu. anh muốn hét thật o là cô ở đâu. Anh sắp ngục ngã thì thấy bóng dáng quen lắm mà bấy lâu nay anh chưa được gặp cũng là bóng dáng anh nhớ nhưng từng đêm, anh lấy lại tinh thần chạy thật nhanh lại phía người có dáng giống cô . . . . .

MỌI CHUYỆN SẼ RA SAO ĐỌC TIẾP CHƯƠNG MỚI NHÁ CÁC BẠN

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nỗi Buồn Dai Dẳng Và Người Bí Ẩn

Anh đuổi theo, nhưng đến 1 lúc thì không thấy bóng dáng cô nữa. Anh tự hỏi có phải cô không? Cô còn sống. Trong lòng anh đang len lỏi 1 cảm giác vui mừng hạnh phúc. Cô không khác anh là mấy không phải là cô không thấy anh mà cô không muốn anh gặp cô trong thời gian này, cô sẽ cho anh gặp cô vào 1 thời gian ngắn nhất và hợp lý nhất (giờ chưa hợp lý sao?). Anh thường thờ hơn đi lang thang nhìn ngắm bầu trời về đêm của Mỹ. Anh khóc, nước mắt anh rơi, anh chỉ cần tìm được cô nhìn cô sống hạnh phúc là đủ anh không mong cô sẽ tha thứ cho anh. Cô đứng cách anh khoảng rất gần cô nhìn từ hành động của anh mà cô đau lòng nhưng cũng là sự trừng phạt của cô với anh.

Còn nó, đau hơn anh nó gấp ngàn lần, anh còn 1 tia hy vọng còn nó, nó chẳng còn 1 tia hy vọng nào cả. 5 năm trôi qua nó chưa quen lại ai, không phải không có nhưng nó sợ, sợ sẽ giống như hần bỏ nó mà đi. Càng nghĩ lại quá khứ nó càng đau lòng. Nó nhìn mình vào gương cố gắng tươi cười hôm nay nó sẽ đến mộ hần thăm hần, lâu rồi nó chưa thăm hần thì phải. Nó đứng dậy khỏi giường đến tủ đồ lựa cho mình 1 cái váy màu trắng thật xinh tóc thả bồng bênh, nhìn nó rất xinh xắn nhưng người hơi nhợt nhạt.

Nó bước xuống gara lấy xe, nó chạy với tốc độ bàn thờ, chỉ chưa đầy 15 phút thì nó đã tới mộ hần. Nó bước xuống tay cầm bó hoa, đặt lên mộ hần nó sờ vào tấm bia mộ, nó khóc nước mắt nó rơi, quệt dòng nước mắt nó nói:

-Sao vậy hả? sao anh bỏ em? Em đau lắm những ngày tháng không có anh anh có biết em phải cực khổ như thế nào không, mỗi đêm em đều mơ cái chết của anh là do em, anh có hiểu được cái nỗi đau đó không? Chắc anh không biết đâu nhỉ ở dưới anh sống tốt không? – nó khóc to lên và nói ôm tấm bia mộ nó cứ gọi tên hần cứ gọi mãi đến khi gần kiệt sức mới thôi

Ở một nơi nào đó, có 1 người, sau tán cây, gần bia mộ, cũng đau lòng cho nó, chỉ nhìn nó rồi anh ta lẳng lặng quay lưng đi (Liệu đó là ai?)

Nó đứng lên bước về, nó nói :

-Em về nhé. Anh yên tâm công ty em đã lo hết anh hãy yên nghĩ nhé! Khi nào rảnh em lại đến thăm anh – nó nói cười gượng và vẫy tay chào hần (ào tưởng quá)

Nó vào xe, nó đi những nơi nó và hần từng đến, đi ngang qua nhiều chỗ nó và hần đã đi nó không kiềm được mà khóc nức lên, đến nơi mà nó và hần nhiều kỉ niệm nhất là khu vui chơi, nó dừng xe bước xuống nhớ lại những ngày tháng xa vời những ngày tháng bên hần, vui vẻ với nhau bây giờ chỉ là quá khứ hần đã đi xa nó mãi mãi, đứng cạnh bờ sông nó hét to (bởi vì sau công viên là có cái bờ sông ạ) :

-LÂM HOÀNG HUY ƠI ANH Ở ĐÂU?

Nói rồi nó gục xuống khóc lên, nó yếu đuối quá sau mấy năm nhưng nó không thể nào quên được hần, nói đúng hơn là nó không muốn quên những kỉ niệm những gì về hần nó càng không muốn quên thêm.

Thỏa nỗi lòng thì nó lại lên xe về nhà, nó sẽ không cho phép mình khóc vì hần thêm lần nào nữa. Vừa bước ra thì nó đụng phải 1 người:

-Á – nó hét sau đó thì ngã xuống

-Cô không sao chứ - anh ta hỏi

Nó ngước lên định mắng cho đỡ tức thì:

-Ủa Minh Khánh anh về khi nào?

-ủa sao em ở đây – Minh Khánh hỏi

-À em ra đây đổi không khí – nó nói dối rồi nói tiếp: - còn anh, anh ra đây làm gì

-ừ thì anh cũng như em vậy

Nó chỉ biết cười trừ. Hai người ngồi nói chuyện với nhau rất rôm rả. Ở sau kia cũng có 1 người đứng hình nó và Minh Khánh từng hành động và cử chỉ của nó và anh ta. Nói một lúc sau thì Minh Khánh hỏi:

-Anh nghe nói, Hoàng Huy đã mất – Minh Khánh nói

Nó gật đầu, đau lòng lắm nhưng không dám khóc, Minh Khánh thấy vậy thì ôm nó vào lòng, nó hoảng hốt một lúc thì nó cũng ôm Minh Khánh, nó không đẩy anh ra vì hiện giờ nó cũng cần 1 người chia sẻ với nó lúc này, nói đúng hơn thì Minh Khánh lúc trước thích cô nhưng cô đã có anh nên anh đã từ bỏ cái ý nghĩ ấy, và Minh Khánh thấy mình hình như có tình cảm với nó và nghe tin hần mất thì anh đã từ Anh bay về để an ủi nó và bù đắp tình cảm hơn, còn cái người ở phía sau kia đang tức hộc máu mà không làm gì được đấy nhá (kakaka bí ần quá đề)

Được một lúc thì Minh Khánh buông nó ra, sau đó 2 người cùng nhau đi về, Minh Khánh chở nó về, ngồi trong xe không khí im lặng lạ thường nó thì cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Minh Khánh thì chú tâm vào lái xe cũng không nói gì, tới nhà thì Minh Khánh trả xe cho nó, còn anh thì bắt taxi về khách sạn anh đã thuê.

Nó uể oải bước vào nhà, tắm xong thì nó liền lăn ra giường nằm, suy nghĩ về hân và suy nghĩ mình có nên kiếm 1 người bạn trai không dù gì thì cũng đã 23t rồi còn gì, anh thì cũng bỏ nó đi để kiếm cô còn mình nó cô đơn tẻ nhạt quá, nó phải làm sao đây đầu đầu quá, nó đang đấu tranh tư tưởng với nhau vậy, đầu nó muốn nổ tung ra rồi nay, nó muốn hét thật to để ai đó có thể nghe được nó muốn gì và cần lắm sự quan tâm lúc này.

Sáng thức dậy nó uể oải. nó đến công ty như mọi hôm, nhưng khi vừa đến công ty thì nghe công ty nhốn nháo hân lên, nó tự hỏi có chuyện gì sao? khi nó bước vào mọi con mắt đều nhìn nó cười tươi, chị tiếp tân lại cạnh nó đưa cho nó bó hoa hồng tươi ời là tươi, nó ngây người, nó hỏi:

- của ai vậy chị
- có người gửi em đó
- mà ai vậy chị
- chị cũng không biết nữa người gởi chỉ nói đưa cho em thôi
- vậy hà chị vậy em cảm ơn nha

Nó bước lên phòng nó nhìn bó hoa đầy nghi ngờ. Ai nhỉ? sao bí ẩn thế nhỉ? nó đi qua đi lại như khẩu xác nó nhìn thấy tấm thiệp lấy nó lên nó đọc:

- Chúc em ngày mới tốt lành đi làm vui vẻ nhé kí tên người vô danh

nó đọc xong tròn mắt ai thế nhỉ, nó nhớ là nó có quen ai đâu, sao vậy ???

MỌI NGƯỜI

CHỜ MINH

RA CHẠP MỚI NHÁ NHÁ NHÁ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cô Gặp Anh

Nó bước qua bước lại hoang mang, miệng lẩm bẩm vài câu: Ai vậy nhỉ, sao không để tên? Sao là người vô danh? Là sao? Minh thấy nghi nghi sao á ta? Nó suy nghĩ hồi rồi ngồi vào bàn làm việc, vừa ngồi xuống thấy tấm hình nó và hân chụp chung khi đi chơi nó sờ tay vào tấm hình chỗ mặt hân nó nhìn hân trong tấm hình rồi nói:

- Anh à em phải làm sao đây? 5 năm rồi đây anh, em vẫn chưa quên được anh, em nhớ anh lắm, tại sao năm trước anh bỏ em mà đi, tại em sao anh?

Nó nói 2 hàng nước mắt chảy dài, nó quệt nước mắt đứng lên và bước ra ngoài. Còn anh, vẫn mãi lãnh quanh bên Mi tìm cô, anh sẽ không bỏ cuộc, anh sẽ cố gắng, anh chắc chắn anh sẽ tìm được cô mọi giá, anh tự hỏi: cô có hận anh không? Những ngày tháng trước cô có nhớ anh không? Hay hiện tại cô đã có bạn trai mới bỏ anh và quên anh rồi. Anh nghĩ mông lung, không có điểm dừng anh muốn dừng cái suy nghĩ đó lại nhưng không được, nó làm anh càng mệt mỏi với những suy nghĩ đó, anh đi lang thang, anh đứng chân tại 1 bờ sông đứng đó, nhìn xa, nghĩ về cô, anh hét lên:

- Huyền Anh ơi! Nước Mĩ mệnh mông này anh biết tìm em ở đâu?

Anh hét mà không biết có 1 người đứng cách anh không xa khóc, muốn chạy lại ôm anh nhưng không thể. Nhìn thì gần nhưng sao đối với cô xa vời quá, cô thấy anh khóc càng thêm đau lòng anh gục ngã xuống vừa hét vừa khóc, cô ở đó chịu không nổi cảnh tượng trước mắt liền chạy lại gần hơn lúc này có lẽ anh không biết cô đến anh vẫn khóc, tới gần anh cô lại không dám ôm anh, muốn lắm nhưng không thể, 1 hồi đắn đo cô liền ôm anh, cô nghĩ đây là thời gian thích hợp nhất để an ủi anh, cô không muốn thấy anh đau thêm lần nào nữa, trừng phạt anh như vậy là quá đủ rồi, khi cô ôm anh anh hoảng hốt quay lại nhìn thấy đó là cô anh dụi mắt nói:

- Tôi đang mơ sao có phải không phải mơ không hả? – anh vừa nói vừa cầm 2 vai cô lắc mạnh cô nói:

- Không, không phải mơ đâu anh, em nè, em Huyền Anh nè – cô vừa nói vừa khóc nức lên

- Thật sao? Anh không mơ chứ - anh nói xong liền ôm cô thắm thiết giống như 1 đứa con nít đang tranh đồ chơi với nhau vậy

- Sao anh ra nông nổi này hả. sao anh ôm quá vậy? anh không ăn uống điều độ sao? - cô hỏi tới tấp anh chỉ biết lắc đầu ôm cô vì hiện tại anh không có 1

từ nào có thể diễn tả được cảm giác của anh bây giờ, anh chỉ biết im lặng mà hành động.

Anh nằng nặc bảo cô đưa về nơi cô ở, lúc đầu cô không chịu nhưng do anh năn nỉ quá cô mới dẫn anh về nhà cô khi anh bước vào ngạc nhiên nói:

-Sao em ở đây? Lúc trước anh em nói em ở với ba mẹ nuôi cơ mà? – anh hỏi, anh bước vào là 1 cái nhà trọ nhỏ hẹp, chỉ để được 1 chiếc giường cô ngủ và 1 cái tủ nhỏ đựng quần áo là hết cả cái phòng, nói đúng hơn 1 đại kim tiểu thư như cô mà ở nhà trọ như thế này thì không thể tin được.

-À thì tại em muốn vậy, ba mẹ nuôi em cũng nói em ở lại nhưng ba mẹ đều già rồi em không muốn làm phiền 2 người nên dọn ra ở riêng – cô nói

-Em ở bao lâu rồi? rồi em tiêu bằng gì? – anh hỏi tiếp

-Em ở hơn 1 năm rồi, những ngày tháng đó em đi làm thêm ví dụ như phục vụ nhà hàng, cafe vâng vâng – cô vừa nói vừa cười còn anh thì đang bức dữ dội

-Tại sao em không đi tìm anh? Em có biết là anh như muốn điên khi tìm em mãi không ra không, nước Mỹ giàu em kĩ quá, em có biết anh sợ đến khi anh tìm ra em đã thuộc về người ta rồi không? Nhưng bây giờ anh thấy em vẫn đợi anh là anh vui lắm

-Từ khi nào mà anh sến giữ vậy hả - cô nhéo mũi anh

-Từ khi em rời khỏi anh á

Cô cười bên anh hạnh phúc ngày cô ước mong cũng đã tới cô vui vẻ đón nhận cô cũng vậy chứ đâu phải mình anh cô cũng sợ anh bỏ cô đi kiếm thú vui mới khi cô bỏ anh đi. Được 1 lúc thì cô hỏi anh:

-À mà anh. Anh 2 em và chị dâu em sống tốt không? – cô tươi cười hỏi

Đến câu hỏi này anh lặng im mặt buồn nói:

-Em phải bình tĩnh nghe anh nói nè

-Có chuyện gì vậy anh?

-Anh 2 em ... Em

-Anh 2 em sao hả?

-Anh 2 em mất rồi – mặt anh buồn hẳn cô như chết lặng rồi quay qua hỏi anh:

-Sao vậy hả anh? Sao anh 2 em lại mất? anh nói em nghe

Anh kể từ đầu đến cuối cho cô nghe, cô liền về Việt Nam thăm mộ anh trai và chia sẻ cùng nó, anh cũng đồng ý với lời nói của cô vì đã 5 năm anh đã không về thăm nó còn gì?

Còn nó, ở Việt sau khi bước ra khỏi công ty thì liền đến mộ hấn, ngày nào cũng vậy cũng tâm sự cũng nói những chuyện vui buồn với hấn. Nó thấy trẻ liền đứng lên định về thì điện thoại nó vang lên: Let's go mwol geokjeong haneunde neon?

waetgo mwoga tto duryeunde

Jaego tto jaeda neujeobeoryeo

Oh oh ooh woah oh oh ooh woah

Maeil haruga dareuge buranhaejeoga

Apseogajugil barae geu nugungaga

Neon moreuncheok nuneul gamneun

You bad, bad, bad boy, you so bad

Deo dangdanghage neon

Mr. Mr. Nal bwa

Mr. Mr. Geurae baro neo

Nal gaseum ttwige han

Mr. Mr. Choegoui namja

Mr. Mr. Geuge baro neo

-Alo - nó lên tiếng

Bên kia chỉ có tiếng gió thổi qua từ điện thoại nó alo mãi mà không ai trả lời bực quá nó cắt máy ngang và quay về công ty làm việc tiếp

MONG MỌI NGƯỜI CỐ GẮNG ỦNG HỘ MINH NHA VÌ TRUYỆN MINH CHƯA FULL NÊN CÁC BẠN ĐỪNG NẢN MÀ BỎ TRUYỆN NHÁ YÊU CẢ NHÀ :*

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nó Lựa Chọn. Hấn Buộc Phải Ra Mặt

Sáng hôm sau, nói là làm cô và anh bay về Việt với nó, cô thì vừa buồn lại vừa vui, buồn vì anh cô đã chết sao? Điều này cô không bao giờ tin được là anh cô đã chết, còn vui là sẽ được gặp lại nó, người bạn thân của cô. Còn anh thấy vậy chỉ biết im lặng. Cô ngồi trên máy bay nghĩ mông lung rồi thiếp trên vai anh, anh chỉ cười và để cho cô dựa vào ngủ. Khi 2 người đáp máy bay thì cũng đã trưa rồi, cô bảo:

-Anh giờ mình về liền đi

-Chưa đâu em còn Linh nó đi làm chiều nó mới về lận, giờ mình đi ăn rồi nghỉ ngơi rồi chiều về nhà, ngồi trên máy bay máy tiếng đồng hồ chắc em cũng mệt rồi nhì

Cô nghe anh nói vậy cũng có lí nên gật đầu đồng ý, vậy là 2 người dẫn nhau đi ăn, đến 5 giờ chiều mới về nhà nó, còn nó thì 4 giờ rưỡi tan ca về nhà nó ghé vào siêu thị mua vài thứ về nấu ăn bởi ở một mình nó tẻ nhạt vậy đó nó tự nói với lòng rồi cười nhạt. Nó mua xong rồi về nhà, vừa về thấy anh và cô đang ở phòng khách cô giật mình, thả đồ mới mua xuống chạy lại bên cô nói:

-Ừa Huyền Anh! Trời ơi tao nhớ mày quá – nó vừa nói vừa ôm cô

-Tao cũng nhớ mày lắm – cô cũng ôm nó

Nó quay sang anh nó nói: - Sao anh không đi luôn đi hả? bỏ em 1 mình ở đây bơ vơ vậy hả?. anh chỉ biết cười với cái tật trẻ con của nó, cô như nhớ ra điều gì hỏi:

-Linh anh tao...anh tao,,... mất rồi sao?

Chạm vào nỗi đau đang vui nó bỗng trầm mặt không nói gì mà chỉ gật gật đầu, cô như không tin vào tai mình cô khóc òa lên lấy lại tinh thần cô hỏi:

-Mày dẫn tao ra mộ anh tao đi

-Anh đi nữa

-Được rồi em bỏ đồ rồi dẫn 2 người đi – nó nói

Nó vào bỏ đồ ăn xong, lên phòng thay đồ rồi xuống dẫn 2 người ra mộ của hấn. Khi tới mộ, cô òa lên khóc anh đồ cô còn nó thì thấy cô khóc không kiềm được nước mắt khóc theo, chạm vào nỗi đau lần nữa, ở xa cũng có 1 người đau lòng lắm chứ nhưng không thể hiện được đâu. Cùng lúc Minh Khánh tới thăm mộ hấn, thấy vậy nên anh lại chào hỏi:

-Mọi người đi thăm mộ à? – Khánh nhìn thấy cô anh tròn mắt miệng lắp bắp: - ủa Huyền An em....

-Chào anh! Lâu ngày không gặp – cô cười nói

Khánh chạy lại ôm cô có lẽ tình yêu mà bấy lâu nay Khánh dành cho cô nhưng chỉ tại 5 năm không nghe tin cô nên Khánh định bỏ cuộc và bây giờ Khánh đã thấy anh và cô đã hàn gắn nên anh cũng yên tâm và quyết tâm theo đuổi nó để bù đắp cho nó nghĩ đến đây anh như nhớ ra điều gì đó liền nói:

-Linh em đi với anh chút được không?

-Dạ được – nó trả lời

Khi nó vừa bước đi với Khánh thì cô và anh nhìn nhau cười nói:

-Có lẽ hợp – cô chỉ nói như vậy nhưng anh đủ thông minh để hiểu câu nói của cô.

Còn bên nó và Khánh, nó hỏi Khánh:

-Anh đưa em đi đâu vậy?

-Đi rồi biết

Khánh dẫn nó đến 1 bờ sông thanh mát, nó cũng cảm thấy thoải mái hơn khi đứng ở đây còn hơn là đứng trước mộ hân, tự dưng Khánh hét to:

-Khánh Linh! Anh yêu em

Nó hoảng hốt nhìn lại Khánh, Khánh nhìn nó hỏi lại: - Em đồng ý chứ?

-Em... Em,.....

Khánh nhìn nó chờ câu trả lời nhưng nó cứ ấp a ấp úng không trả lời được, Khánh kiên nhẫn hỏi lại lần nữa: - Sao hả em?

-Em đồng ý.....

Nó vừa nói tới đó thì có người nói lớn: - Em nhớ quên anh sao?

Nó nhìn lại, thật sao đây là thật sao? Là hân sao? Nó nhìn hân đầy nghi ngờ còn hân đã theo dõi nó mấy ngày nay cứ tưởng 2 người nói chuyện bình thường nhưng ai ngờ Khánh đòi nó làm bạn gái hân đứng sau kia mà muốn điên lên khi thấy nó có ý định đồng ý thì dù sao đi nữa hân cũng phải ra để dành lại người mình yêu chứ, nó nhìn hân tròn tròn mắt, nước mắt lăn dài, nó nói

-Huy là anh đó sao?

-Không phải anh thì là ai – hân vờ hờn

Nó chạy lại ôm hân nói: - Sao vậy hả? sao anh bỏ em hả hả hả - những cái hả là những cái đâm vào người anh. Hân đẩy nó ra nói:

-Em định đồng ý sao?

Nói mới nhớ nó nhìn Khánh, Khánh cũng nhìn nó cười buồn. nó tiếp:

-Em... em.... Em

CÂU TRẢ LỜI HẸN CÁC BẠN CHƯƠNG KHÁC NHÁ. CHƯƠNG SAU HẤP DẪN LẮM ĐÁY ĐỪNG BỎ LỠ NHA NHA NHA >>>>

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lựa Chọn

Nó nhìn hân rồi lại quay qua nhìn Khánh thật sự hiện giờ nó cũng không biết phải làm sao nữa, rồi tung lên, nó phải làm sao để không phụ cả 2 đây? Nó nhìn Khanh, nhìn 1 cách rất đăm chiêu nó quyết định, nó đưa ra những gì mình nghĩ lấy hết can đảm nó nói:

-Em đồng ý với anh Khánh, còn anh – quay sang Hân nói tiếp

-Xin lỗi! tôi không thể quay lại với anh được, 5 năm qua anh bỏ rơi tôi, sống chết ra sao tôi vẫn còn hoang mang khi anh khỏe mạnh anh không về thăm tôi, anh chắc hân cũng chẳng cần biết tôi sống ra sao đâu nhỉ? Anh có hiểu cái cảm giác chờ mong đó không? Vì nhớ mong anh tôi không biết làm gì phải gây dựng lại công ty cho anh, mỗi ngày tôi đều cắm đầu vào công việc để quên mọi thứ về anh nhưng 6 năm tôi không thể? Không thể quên anh càng muốn quên anh thì càng nhớ anh, anh ở đâu đó anh có hiểu được cảm giác đó không? – nó nói rồi khóc nức lên

-Anh xin lỗi! nếu em đã lựa chọn như vậy anh cũng không níu kéo, lỗi sao thì cũng là lỗi của anh, em không có lỗi, đừng khóc nữa, anh chúc em hạnh phúc – hân nói với giọng đều đều

Nói rồi hân quay lưng đi ai biết khi hân quay lưng đi cũng là nước mắt hân rơi và hân cũng đâu biết nó ở phía sau cũng nức lên nó mong lắm, mong hân

quay lại cầu mong hắn nói với nó lời tha thứ nó sẽ tha thứ cho hắn ngay nhưng muộn đã muộn rồi, hắn đi như người mất hồn đi không biết gì bây giờ trong đầu hắn chỉ có những câu nói của nó lúc này, hắn đi vô thức không để ý có 1 chiếc xe đang lao vào người hắn, bác tài trong xe cứ bíp còi mãi mà hắn vẫn đi nó ở trong này hoảng hồn tròn mắt nói lớn:

-CÂN THẬN

Nó vừa dứt lời cũng là lúc chiếc xe đã đụng trúng hắn, hắn văng qua bên lề đường máu lê láng nó hét lên: - KHÔNG

Nó đứng lên chạy lại hắn, ôm hắn lên nói:

-Anh à! Em xin lỗi! em không nên nói với anh như vậy, em sai rồi, anh tỉnh dậy đi, em sẽ không đồng ý với Khánh nữa? em yêu anh mà, anh ơi tỉnh lại với em – nó nói vừa nói và lắc mạnh người hắn. Hắn lấy hết sức có thể theo thảo nói:

-Anh không sao! Em sống tốt là được rồi

-Anh mở mắt ra anh không được ngủ nhìn em này. Anh nhìn em này

Khánh gọi xe cấp cứu đến chở hắn vào bệnh viện. nó và Khánh đứng ngoài chờ nps nhìn Khánh nói:

-Em xin lỗi! anh cho em rút lại lời nói nhé

Khánh gạt đầu rồi nói: - Anh có thể coi em như em gái của mình được không?

Nó gạt đầu rồi ôm anh cái ôm của tình anh em. Cũng là lúc phòng mở ra bác sĩ ra nói:

-Bệnh nhân không sao chỉ va chạm nhẹ không nguy hiểm lắm. nhưng đừng làm bệnh nhân tác động mạnh có có nguy cơ biến chứng lần 2

-Biến chứng lần 2 – nó hỏi lại

-Đúng lúc trước hình như bệnh nhân cũng có bị va chạm nên cũng đã từng xảy ra biến chứng

-Cảm ơn bác sĩ

Nó lẩm bầm ‘có gây biến chứng sao?’. Nó nói rồi bước vào phòng hắn đang nằm, ngồi xuống nhìn hắn vuốt tóc hắn không ngờ lại xảy ra như thế này, Khánh ở ngoài nhìn vào anh ước gì người nằm đó là anh để anh cũng sẽ được nó chăm sóc như vậy, nhưng chỉ là ước sự thật vẫn mãi như vậy không bao giờ thấy đổi được anh nhìn lúc rồi bước đi.

Nó ngồi ngắm hắn lúc thì vào phòng bác sĩ hỏi: - Bác sĩ khi nào thì anh sẽ tỉnh?

-Sẽ tỉnh ngay thôi? Cháu đừng lo

Nó cười rồi bước ra đứng trước hành lang nó rút điện thoại ra điện cho anh và cô để họ biết, cô cũng chưa biết hắn còn sống rồi chứ gì. Nó cười rồi lấy điện thoại ra gọi

MONG MỌI NG ĐỌC TIẾP CHƯƠNG SAU NHÉ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Quyết Định

Được 1 lúc, anh và cô bước vào, không thấy nó chắc là đi mua đồ ăn cho hắn rồi chắc, cô và anh nhìn hắn ngồi chơi với hắn được lúc thì nó bước vào trên tay cầm 1 hộp cháo thấy anh và cô nó hỏi:

-Hai người đến khi nào?

-Cũng chỉ mới đến – cô trả lời

-Nó sao rồi em – anh hỏi hất mặt về phía hắn

-Bác sĩ nói sẽ tỉnh lại nhanh thôi – nó cười buồn

-Mà sao lại ra nông nổi này vậy Linh – cô hỏi

-Tại tao, tao vô dụng mất 1 lần lại muốn mất lần 2 – nó nói mặt đã ngấn nước nhưng miệng vẫn cười

-Thôi mày đừng buồn nữa, sao rồi cũng qua rồi, đã lại anh tao cũng đã không sao – cô thấy nó đau lòng thì không hỏi gì thêm sợ nó buồn nên đành im lặng

Một lúc lâu thì cô nói: - Thôi tao và anh Khánh An về mày ở lại chăm sóc cho anh

-Ừ tao biết rồi – nó nói cười buồn

Anh và cô bước ra về nó kéo ghế ngồi sát vào hán nắm tay hán, nước mắt lại rơi rồi nó tự kỉ mình nó: - Em sai phải không anh? Em làm anh đau sao anh? Em xin lỗi! em phải làm sao đây, anh ơi! Mau tỉnh lại đi nhìn em này nhìn người con gái anh yêu này – nó khóc, khóc nức lên. 1 lúc nó thiếp đi mất, tay hán nhúc nhích, mắt khẽ lay, cố gắng nâng mi, mở mắt điều đầu tiên hán thấy là nó, tay nó đang cầm chặt tay hán, mắt còn đọng vài giọt nước mắt, hán tự hỏi: Là khóc vì mình sao? Có phải vậy không? Hán đưa tay vén mấy tóc xòa trên khuôn mặt nó, đã bấy lâu rồi hả, cũng đã 5 năm rồi chứ ít ỏi gì, hán nhìn nó, đưa tay định sờ vào mặt nó nhưng nó cự mình dụi mắt nhìn hán nó giật mình, cầm tay hán nó nói với giọng nôn nóng:

-Anh tỉnh rồi sao? Khỏe không hả anh, có đâu chỗ nào không

Hán hất tay nó ra nằm xuống quay mặt sang nơi khác, nó nhìn cảnh tượng trước mắt, không giống như nó nghĩ, nó nghĩ sau khi hán tỉnh dậy sẽ thay đổi, sẽ tha thứ cho nó nhưng không như nó nghĩ, hán lạnh nhạt, nó buồn tuổi thân khóc. Nó nhìn hán nói:

-Anh tỉnh rồi thôi em về, anh giữ gìn sức khỏe, à em có mua cháo ăn đi rồi uống thuốc em để trên bàn nhé anh. – nó nói 1 hèo rồi quay lưng bỏ đi, hán rất muốn giữ nó nhưng sao hán không cho phép mình mở miệng, hán lấy chân đập lên che phủ đi khuôn mặt đau buồn hiện tại này.

Nó về nhà thả túi xách xuống ghế sofa ngả người ra ghế thờ hơi dài nó phải làm sao đây, ở cũng không được, đi cũng không xong thiệt bây giờ nó chẳng muốn chọn cách nào cả, giả như nó có thể quay ngược thời gian để quay lại cái lúc Khánh tỏ tình để không đồng ý, sẽ không nói với hán như vậy, vậy thì bây giờ chuyên đầu ra nông nổi này, chẳng trách ai được chỉ trách bản thân không suy nghĩ trước khi nói mà thôi.

Nó quyết định rồi nó sẽ đi, đi nơi nào mà nó không bao giờ nhìn thấy hán nữa nó mới hết đau khổ được, nó đứng phết dậy, hít 1 hơi dài rồi gọi luật sư nói:

-Anh Hoàng em nhờ anh cái này được không

-###@#@###@#3

-Vâng hẹn anh quán cà phê gần công ty nhé

Nó cúp máy lên phòng tắm thay đồ đến điểm hẹn. Nó bước đến đã thấy 1 người trạc tuổi nó, nó cười với anh rồi nói:

-Anh chờ em có lâu không

-Không lâu lắm đâu

Nó cười anh hỏi tiếp: - Em gọi anh ra đây có chuyện gì sao?

-Dạ có

-Vậy em nói vấn đề đi

-Dạ - nó nói rồi nói tiếp

-Em muốn tài sản em đang giữ chuyển nhượng tất cho LÂM HOÀNG HUY

-Sao vậy em?

Nó cười nói: - Vốn lúc trước nó không phải của em

-Được rồi anh sẽ làm BẢN CHUYỂN NHƯỢNG rồi gửi em và anh ta kí nhé

-Dạ vậy cũng được. vậy có gì chúng ta gặp sau nha giờ em có công việc rồi cảm ơn anh đã giúp đỡ

-Khách sáo vậy cô nương, không có gì đâu, giúp có téo tẹo à

Nó cười rồi bước ra khỏi quán

GTNV:

Trần Anh Hoàng: bằng tuổi nó luật sư của nó, 2 người gặp nhau trong quán bar khi nó đang buồn đi bar, do uống say nên anh đưa nó về, nói chuyện và làm quen biết được anh là luật sư nhưng chưa có ai nhận vì còn nhỏ và không có kinh nghiệm nên không công ty nào nhận anh nên nó thấy vậy liền nhận anh vào làm, từ đó 2 người quen biết nhau.

MONG MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM VÀ ỦNG HỘ MÌNH NHA

DO THỜI GIAN KHÔNG CHO PHÉP NÊN MÌNH RA CHAP ÍT THÔNG CẢM

‘ CUỐI ĐẦU’

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mọi Chuyện Đã Xong

Nó đã quyết định đi Anh, nó hẹn anh và cô tới nhà nó có công việc, còn hân đã ra viện, nhưng mấy ngày nay vẫn không thấy hân ở đâu (chắc buồn quá đi bar rồi đẩy bà con). Anh và cô tới nó liền mời anh và cô vào rồi cất tiếng nói:

-2 người tới rồi sao?

-Có chuyện gì mà em gọi anh gấp vậy? – anh hỏi

-Em có chuyện muốn nói

-Em nói đi anh nghe nè

-Em sẽ đi Anh

-Hà - cả cô và anh đồng thanh

-Mày quyết định kĩ chưa – cô hỏi

-Tao phải đi thôi mày à! Không còn lựa chọn nào khác đâu

-Mày đi thật sao?

-Ừ

-Khi nào em đi – anh hỏi

-2 hôm nữa em sẽ đi

-Nhanh vậy sao? – đồng thanh tập 2

-Sớm sẽ bớt đau khổ hơn – nó cười nhạt

-Ừ sao cũng được – anh nói về buồn

-Khi nào 2 người đám cưới nhớ mời tao nghe – nó nhìn cô nói, cô đã rơm rớm nước mắt

-Sao phải khóc tao đi tao về mà – Nó an ủi

-Ừ tao biết mà! Mày giữ gìn sức khỏe nha – cô sụt sùi

-Tao đâu là đi mày làm gì mà gần đi tới nơi vậy – nó cười cho cái sự mít ướt của cô

Cô như nhớ gì đó liền nói : - À rồi còn anh. ....

-mày đừng nhất nữa – nó cắt ngang lời cô nói

Cô không nói gì nhìn nó cười buồn. Hôm nay, là ngày Anh Hoàng sẽ làm việc chuyển nhượng, nó đã kí, bây giờ chỉ còn mình hấn kí nữa là xong. Nó cầm điện thoại trên tay lấy can đảm điện cho hấn:

- Alo – hấn bắt máy

- Có thể gặp em không?

- Tôi không có gì để nói

- Nhưng em có, có thể không?

- Đang ở quán cà phê gần nhà, tới nhanh tôi có công việc – hấn lạnh nhạt

Nó ừ rồi cất điện thoại cười buồn ừ 1 lần này nữa thôi sẽ không gặp nữa, nó tới điểm hẹn, đã thấy hấn ngồi ở đó, mắt nhắm nghiền, đôi mắt có chút buồn, có phải nó quá ảo tưởng rồi chăng? Nó kéo ghế ngồi đối diện hấn, hấn lạnh nhạt nói:

- Chuyện gì

Nó rút tờ giấy mà Anh Hoàng đưa cho nó chuyển sang cho hấn, hấn đưa mắt liếc nhìn tờ giấy thấy 3 chữ GIẤY CHUYỂN NHƯỢNG hấn nhướn mày cầm lấy rồi đọc, sau đó nói: - Nếu cô muốn thì cứ làm theo ý cô

- Anh kí đi

Hấn rút bút ra kí, nó thấy vậy cũng cười rồi nói: - Bây giờ công ty thuộc về chủ của nó, tôi đi đây, chúc anh hạnh phúc

Nó quay đi, câu cuối của nó làm hấn hoang mang, chúc anh hạnh phúc sao? Nghĩ gì đây?

Nó trong lòng rầu rĩ, sau không gọi nó lại chứ? Hấn hết thương nó thật rồi sao? Trong lòng nó đang gào thét là Huy ơi hãy gọi Linh ở lại đi, nhưng không như nó nghĩ nó bước đi, 1 giọt... 2 giọt... 3 giọt rồi nhiều nhiều nhiều nữa, nó phải xa hấn thật sao nó không hề không hề muốn chuyện này xảy ra nhưng, trời định vậy thôi có duyên nhưng không nợ thì cuộc sống của họ cũng chẳng có hạnh phúc cứ để mọi chuyện diễn ra 1 cách bình thường cái gì thuộc về mình sẽ mãi của mình còn những gì không phải có níu kéo thêm cho cả 2 đau lòng hơn thôi chẳng được gì cả ???/??

ĐỌC TIẾP CHAP SAU NHA

HÔM NAY MÌNH CÓ GẮNG RA 2 CHAP LUÔN ĐÓ !!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đi Rồi Sao ?!?!?!?!?

Thảm thoát đã đến ngày nó đi, hấn cứ mãi đắm đầu vào công việc hết công việc thì đi bar rượu bia, vâng vâng mây mây. Sáng sớm dậy nó chuẩn bị đồ đạc xếp hành lý rồi chuẩn bị cho chuyến bay chiều nay, 2h chiều nay có sẽ bay, nó nhìn gian nhà lần cuối, nó nhớ hấn quá, nó phải làm sao? Muốn gặp hấn quá, hấn ra sao, có nhớ tới nó như nó nhớ hấn không? Nghĩ thì nước mắt dâng dựa nó không muốn nghĩ nhưng sao đầu nó cứ hoạt động cứ liên tục nghĩ về những hình ảnh của hấn, nó làm sao để xóa sạch cái hình ảnh này đây, nó không can đảm là sao này nó có thể vượt qua khi ở Anh không có hấn không? Nó không dám nghĩ đến cảnh tượng đó, nó sợ lắm nó sợ mình yếu đuối, sẽ không thể nào rời đi được.

Còn hấn, đang ở bar uống rượu, có người báo với hấn 2h chiều nay sẽ bay sang Anh, nhưng hấn chẳng biết phải làm sao nhìn đồng hồ đã là 11h trưa rồi còn gì chỉ còn có mấy tiếng nữa thôi nó sẽ đi xa hấn, đầu hấn cũng đang rối tung lên, đầu tranh tư tưởng có nên đi hay không? Có nên gặp nó không? Hấn hiện giờ thật khó lựa chọn.

Nó ngồi ở nhà cứ nhìn đồng hồ đếm ngược, mong thời gian trôi chậm lại có thể ở lại đây lâu hơn chút nữa nhưng vẫn phải chấp nhận sự thật là nó phải rời xa hấn thật xa và có lẽ mãi mãi. Suy nghĩ 1 lúc thì cũng đến giờ nó phải đi rồi, anh điện nó bảo nó đi bảo trọng còn cô thì đi với anh có công việc nên cả 2 không tiễn nó được, kéo vali ra khỏi nhà, nhìn ngôi nhà lần cuối tẻ nhạt, nhìn lúc lâu nó bước lên chiếc xe taxi đợi sẵn, ngồi trong xe nó cứ cầm điện thoại lên rồi thả xuống liên tục mấy lần nó không biết có nên gọi cho hấn không nó muốn thì có đấy nhưng không đủ can đảm nhìn nó bây giờ yếu đuối lắm. Nó quyết định cầm điện thoại lên nhắn tin cho hấn nội dung tin nhắn như sau:

Em sai rồi anh! Em biết anh hãy tha lỗi cho em, anh bị như vậy cũng do em, em không nên nói như vậy, do 5 năm đối với em chờ anh là quá đau khổ nên em mới có những suy nghĩ như vậy, chỉ còn mấy tiếng nữa là em đã đi rồi đi xa anh rồi, chắc hấn sẽ không còn cơ hội gặp lại anh nữa, em chỉ mong anh 1 điều anh hãy tha thứ cho em được chứ? Và em chúc anh hạnh phúc em yêu anh ..... Khánh Linh

Nhấn nút send nó cảm khư khư điện thoại, còn hấn đang rồi tung lên thì điện thoại báo tin hấn hấn rút điện thoại ra xem màn hình hiện dòng chữ 3 chữ eny nhìn 3 chữ sao mà đau lòng quá hấn mở tính hấn ra xem nội dung hấn đọc mặt đổi màu, hấn đứng phết dậy, lấy xe phóng đến sân bay, hiện bây giờ là 13h45' chỉ còn 15' nữa thôi nó sẽ xa hấn nghĩ tới hấn tăng tốc phóng nhanh.

Ở nơi nào đó có người nhìn lại quê hương lần cuối chưa bao giờ nó đi mà buồn đến thế này, nó vừa bước vào phòng cách li cũng là lúc hấn tới, trẻ đã trẻ rồi, này giờ nó ngồi chờ hấn 1 tia hy vọng chờ hấn tới nhưng hấn không tới tin hấn trả lời cũng không, hấn loay hoay tìm nó tìm cái bóng dáng nhỏ bé của nó nhưng hấn tìm mãi không thấy sao mà khó tìm qua, hấn gục xuống bây giờ hấn thật sự gục ngã nó đã xa hấn đó là thật, hấn đau lòng nhìn lên bầu trời, 1 dòng nước chảy từ hốc mắt hấn, hấn nói lí nhí :

- Em đi thật sao? Em bỏ anh thật sao

Hấn tức giận nói lớn hơn:

-EM Ở ĐÂU KHÁNH LINH (bởi người ta nói có không giữ mất đừng tìm chẳng sai mà haizaa)

HẤN SẼ SỐNG RA SAO KHI KHÔNG CÓ NÓ, VÀ NÓ SẼ SỐNG RA SAO KHI KHÔNG CÓ HẤN, MỜI MỌI NGƯỜI ĐỌC TIẾP CHAP SAU NHA IU MỌI NGƯỜI

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nỗi Buồn Không Tên

Những ngày sau đó, hấn lấy lại công ty mà nó đã nhượng lại trước khi đi, hấn dốc hết sức xây dựng lại công ty của mình, đổi tên lại thành H&L thay đổi hết tất cả các nhân viên

cũ, hấn lạnh lùng hơn tàn ác hơn xưa. Hấn đã trở lại là hấn của ngày xưa, anh và cô khuyên hấn không nên đau buồn nữa nhưng hấn lạnh lùng gạt đầu lướt qua anh và cô

cũng chỉ biết lắc đầu chịu thua với hấn.

Cũng đã tuần trôi qua mọi thứ vẫn vậy hấn vẫn như những ngày nó mới đi lạnh lùng vô cảm không ai dám bắt chuyện hay làm bất cứ điều gì trái ý hấn họ sợ hậu quả sẽ khó lường. Còn nó, qua bên Anh nó cắm cúi vào học kinh doanh, nhớ lắm chứ nhớ về hấn lắm chứ cả anh và cô nữa nó đều nhớ, nhớ cái gia đình bé nhỏ của nó, làm sao tả hết nỗi nhớ của nó đây

Hấn đang ngồi chêm chệ trên chiếc ghế tổng giám đốc chẳng khác gì 1 ông hoàng là mấy, mọi người phụ nữ trong công ty không ai không mơ ước được làm phu nhân tương lai của sếp tổng nhưng tiếc thay hấn đã có người hấn chọn, người ấy không ai khác là nó. Đang suy nghĩ cô thư kí bước vào ông ẹo ẹo lá, nhìn chẳng ưa là mấy, cô ta vào hấn cũng chẳng thèm ngẩng cái đầu lên nhìn cô, hấn cứ cúi ngằm mặt vào bản tài liệu trước bàn, cô ta ẹo ẹo lá bước đến hấn rồi nói

-Sếp tổng có mệt không ạ?

-..... Im lặng – im lặng 1 cách đáng sợ

-Có cần em pha cà phê cho sếp không ạ

-Sao cô lăm lăm thế

-Dạ em ... em

-Cút

-Nhưng sếp....

-Ngày mai cô không cần đến công ty

-Nhưng...

-Muốn ra đường ở sao – hấn giờ mới ngẩng đầu lên nhìn cô ta

Cổ cuối đầu bước ra nước mắt chảy dai, hấn chứa ghét cái hạn người như cô ta, hấn hiện giờ đã mất cảm giác với tất cả các cô gái rồi.

Nhìn nước mắt em đang rơi vì ai
mà lòng anh cứ đau thắt lại
giây phút ấy chỉ muốn lại gần hơn
để anh ôm lấy em và nói
Đừng khóc nữa hãy nín đi được không ?
nhìn đôi mắt em đã sưng lên kia
chẳng còn xinh xắn như lúc em cười đầu
nào ngoan nhé nghe anh 1 lần thôi
Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi
tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên
đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi trên nhân gian này
bởi vì đằng sau luôn có anh nhìn theo
Hãy cầm chặt tay anh, anh sẽ dắt em đi qua nỗi đau này
và dìu em bước trên con đường dài phía trước
phải làm bất cứ điều gì để em hạnh phúc dù anh đau
anh vẫn xin chấp nhận ...!!

Điện thoại hắt reo hắt bắt máy:

-Alô – đầu dây bên kia

-Ai – hắt lạnh lùng

-Không nhớ gì sao con trai

Hắt lẩm bầm gì sao? Hắt như nhớ ra liền nói:

-Chuyện gì – hắt biết bà ta điện sẽ có mục đích nhưng hắt vẫn bình thản đáp

-Nhìn có cái này cho con đây

-Nói đi

-Hẹn con 6h chiều mai đến điện chỉ XYZ để gặp ta

-Được

Hắt cúp máy suy nghĩ chuyện hay sao? Có chuyện gì sao? Hắt cảm thấy mờ ám quá?

Người nói trong điện thoại là gì hắt tức là vợ nhỏ của ba hắt gì ghê của hắt đó mọi người..

SẼ RA SAO? LIỆU CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA KHÔNG?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cô Không Phải Em Ruột Hấn ?!?!?!

Hắn đến điểm hẹn là 1 quán cà phê, vừa bước vào hắn đã thấy 1 người phụ nữ đã ngồi sẵn ở đó rồi, không ai khác chính là bà ta, hắn lạnh lùng ngồi xuống bà ta ngược mặt lên nhìn hắn, hắn nói lạnh lùng:

-muốn gì

-từ đã con sao nôn vậy?

-Ai con cháu bà

-Vậy sao?

-Vào vấn đề chính? Bà muốn gì?

Bà ta cười lớn nói : - Nóng vậy con?

-Ta chỉ muốn nói là, cảm ơn con! Đã nuôi con của ghê của cha mình khôn lớn đến bây giờ

-Bà nói gì?

-Con không hiểu sao? Tức là con Huyền Anh đó nó không phải em ruột con, ta tưởng điều này trước khi chết mẹ con đã nói cho con rồi chứ?

-Bà nói sao? Bà đùa với tôi đó à?

-Hhaha! Nhìn gì thế này giống đùa với con lắm sao?

-Vậy nó là con ai?

-Con của ông ta với bà vợ nhỏ của ông

-Không phải bà sao?

Bà ta cười mắng nguyệt. có ý gì sao? Sao hắn không hiểu bà ta nói gì hết vậy?

-Thắc mắc sao con trai?

-Có gì phải thắc với chả mắc

-Được vậy chống mắt lên xem nha con trai

-Được tôi sẽ chờ bà sẽ làm gì em tôi – nói thì nói chứ hắn lo cho cô lắm

Hắn nói xong toan bước đi bà ta nhìn theo bóng dáng hắn mà nhè miệng cười. hắn về gọi liền cho cô:

-Em đang ở đâu?

-Em đang đi siêu thị mua 1 ít đồ, có gì không anh?

-Đến công ty anh nhanh

-Dạ

Chưa nói xong thì hắn đã dập máy cô thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nghe xong thì liền chạy ngay đến công ty hắn, còn anh thì đi làm ở công ty của anh chưa về, cô mở cửa phòng hắn căng thẳng bước vào:

-Có chuyện gì vậy anh?

-Em không phải con của mẹ

-Hả? anh nói gì?

-Em với anh cùng cha khác mẹ

-Thật sao anh

-Phải

-Sao anh biết

-Bà ta

-Bà ta – cô lặp lại lời hấn

-Ghê - hấn lạnh lùng

-Là bà ta nói anh sao?

-ừ - hấn nói tiếp

-em nên cẩn thận. bà ta đang có âm mưu.

-Dạ em biết rồi, anh cũng vậy nha

-Bà ta sẽ chẳng dám đụng vào anh

-Vâng thôi em về có gì nói chuyện anh sau

Cô bước vài bước nghĩ gì cô quay lại hỏi:

-Anh?

-Hừ

-Anh không ghét em chứ

-Sao phải ghét

-Em không phải con ruột mẹ

-Em khờ quá, tuy em không phải con ruột nhưng em không giống mấy người kia, em không có tham lam hay có âm mưu hại mọi người em hiểu không – hấn xoa đầu cô cười

-Vâng em biết rồi

-Thôi em về đi, đi cẩn thận nhé

-Dạ em về bye anh

Hấn cười rồi nhìn bóng dáng cô khuất xa dần, hấn thực chẳng yên tâm cho lắm, hấn sợ cái con mụ di ghê kia, sợ bà ta động đến em gái mình tuy không phải em gái ruột nhưng hấn thương cô lắm từ nhỏ đã vậy rồi, nhưng hấn cũng bớt lo ngày ngày có anh bám theo cô như sam chắc không có ai hại được cô đâu, hấn lo xa quá rồi phải không? Hấn cười buồn ngả người ra ghế. Haizza lại nhớ đến nó rồi?

ỦNG HỘ MINH NHA MỌI NGƯỜI

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cô Gặp Nạn

Mọi chuyện cứ diễn ra theo quỹ tuần hoàn của nó. Hấn thì vẫn lo cho cô không biết cô có gặp nguy hiểm gì không cái di ghê của bọn nó không phải vừa, 1 phần lo cho cô 1 phần hấn đang bù đầu vào công việc và đang tìm kiếm liên lạc của nó, hấn chỉ biết hiện tại nó chỉ ở Anh còn những chuyện khác hấn chưa điều tra ra.

Cô hôm nay đi chơi với anh, lâu rồi 2 anh chị chưa hâm nóng tình yêu của mình hôm nay 2 người quyết định đi chơi đây đó để ôn lại kỉ niệm (cần chi đi anh chị bỏ vô nồi cơm điện là nóng sôi à), anh dắt cô đi dạo là xem phim, công viên, khu vui chơi văng vãng và mây mây

Đi chơi từ sáng đến giờ cô cảm thấy mệt là người ngồi xuống chiếc ghế cạnh bờ hồ cô mệt nhọc nói:

-Anh à! Mua cho em lon nước ngọt đi, em khát sắp chết rồi đây này? – cô mặt bí xị nói với anh, anh cười, cái tật trẻ con vẫn không bỏ, anh xoa đầu cô cười nói:

-Em đợi đây 1 xú nha, anh sẽ mua về cho em – anh cười hiền nói

-Nhanh nha anh! Em mệt lắm rồi á

Anh gạt đầu cô ngồi đó đợi anh, 1 lúc sau cô nhìn mãi không thấy anh lại, cô loay hoay thì có ai đó đánh vào gáy cô, làm cô ngất đi, cô có cảm giác ai đó vác cô lên rồi từ đó cô chẳng biết gì nữa, anh quay lại với vẻ mặt đầm mồ hôi, ra là mua nước đẹp trai quá nên em nào cũng bu lại xin số điện thoại rồi bảo làm quen anh tìm đủ mọi cách mà vẫn không thoát cuối cùng cố gắng lắm anh mới thoát khỏi nhưng sao chẳng thấy cô đâu, anh định lấy điện thoại gọi cô nhưng thấy điện thoại cô ở trên ghế lúc này cô ngồi, anh có linh cảm không tốt, vừa lúc điện thoại anh reo nhìn màn hình là hân:

-Alo – anh nói

-Sáng này mày đi chơi với em gái tao đúng không

-Ừ đúng có gì sao?

-Nó đang ở với mày đúng không

-À lúc này ... lúc này.....

-Lúc này làm sao?

-À em ấy nói khát tao mua nước thì không thấy em ấy ở đây nữa tao chỉ thấy mỗi cái điện thoại của em ấy thôi, tao có linh cảm xấu mày ạ?

-Khốn kiếp – hân chửi thề rồi dập máy

Còn anh chẳng hiểu cái mô tê gì cả, ra là lúc này hân đang làm việc thì có tin nhắn điện thoại nói: muốn cứu em gái con hãy đến địa chỉ XX, đi 1 mình nếu ta phát hiện được thì coi như mạng em gái con khó mà giữ được, hân ngồi trầm ngâm suy nghĩ là bà ta chứ không có ai cả, bà ta uy hiếp hân bằng cô sau. Quay lại hiện tại, anh đang đi kiểm cô khắp công viên nhưng chẳng thấy bóng với dáng cô đâu. Anh mệt ngồi nghỉ, anh chỉ còn cách là điện hỏi hân lúc này hân nói chuyện với anh giống như hân đã biết được gì đó, suy nghĩ là làm anh rút điện thoại hỏi hân:

-Alo – anh nói với giọng khẩn trương

-Gi?

-Cô ấy đâu

-Bị bắt cóc rồi

Anh thần thờ, lấy lại bình tĩnh anh hỏi: - Là ai – anh cũng lạnh lùng không kém

-Bà ta

-Mày nói rõ đi

-Vợ nhỏ của thằng già đó – hân bực quá nói luôn

-Ở đâu

-Địa chỉ XX. Mà mày định làm gì?

-Cứu cô ấy

-Nhưng mục đích của bà ta là tao này

-Tao không quan tâm, không lẽ mày để cô ấy thế sao?

-Tao sẽ nghĩ cách

-Khỏi cần nghĩ ngợi tao đi cứu cô ấy

-Mình mày sẽ không làm được gì đâu, bà ta không đơn giản như chúng ta nghĩ

-Tao sẽ làm được mày yên tâm

MỌI CHUYỆN SẼ RA SAO? ANH VÀ HẸN CÓ CỨU ĐƯỢC CÔ HAY KHÔNG, MUỐN BIẾT HÃY ĐỢI CHAP SAU NHÁ MỌI NGƯỜI
IU IU IU MỌI NGƯỜI NHIỀU NHIỀU NHIỀU J J J

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cứu Cô.!!!

Nói là làm anh chạy nhanh đến địa chỉ mà hấn đã đưa, hấn nghe anh đi thì cũng không yên tâm cho sự an toàn của anh nên cũng đã lấy xe chạy đến chỗ đó, do anh đi trước nên đến trước anh 15 phút, nơi đó là 1 nơi cách xa thành phố không xa là mấy, 1 ngôi nhà hoang đã cũ, nơi này u tối, nhìn rất ghê tợn (tưởng tượng không cũng đủ sợ rồi), anh vào bước lên những tầng cấp cũ kĩ làm bằng xi măng, từng bậc từng bậc chưa thấy ai, anh từ từ bước lên bậc cuối cùng cũng lên được trên đó, nhìn quanh chẳng thấy ai, tự dưng ngoài sau ai lấy cây đánh vào chân anh làm anh khụy gối xuống, từ bên trong vang lên tiếng cười mang rộ, từ phía sau đi ra là bà ta ngoài sau bà ta có 3 người mặc áo đen điu cô bước ra bà ta vỗ vào mặt cô nói:

-Tao không ngờ đây, tao kiếm anh mày mà thằng bỏ mày lại tới, quả là trời thương mà

Anh hiện tại không làm gì được bởi có 2 người đang giữ anh không sao thoát được anh dần co ròi nói:

-Khôn hồn thì thả cô ấy ra còn không thì đừng trách tôi, mấy người đã làm gì cô ấy hả?

Cô vì liều thuốc mê cũng không đến nỗi là mạnh nên ngay lúc này cô tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy là anh, anh đang bị 2 người kia nắm giữ, bà ta uy hiếp:

-Bây giờ làm sao? 1 là bỏ mày chuyển tao ít phần trăm còn 2 là mày đưa tao ít phần trăm

Lúc mẹ hấn cứ tưởng cô là con ruột nên sau khi chết cũng có chia cho cô 1 ít phần trăm, nhưng cô thì chẳng ham hố gì mấy cái đó chỉ lo ăn chơi là chính nên đã đưa hết cho hấn quản lí, cô bảo là cứ đưa hết cho hấn nhưng hấn không chịu bảo chỉ giữ giúp không lấy của cô

-Bà đừng mơ mà nhận được phần trăm này phần trăm nọ - anh nói

-Được – bà ta gạt đầu với 2 tên bộm trợn kia 2 người đó liền nhảy vào đánh tấp nập vào anh, mặt anh chảy máu khoe môi cũng đã rom róm máu, cô nhìn thấy trên trán anh lấm tẩm những giọt mồ hôi cô cũng đủ hiểu anh đã chịu đựng như thế nào

Cô đau lòng nhìn anh, anh cũng nhìn cô, cô có ý định đồng ý anh liền hiểu ý lắc đầu liên tục ý bảo cô đừng đồng ý, càng ngày 2 người kia càng đánh anh mạnh hơn, cô hét lên nhìn thẳng vào mặt bà ta:

-ĐƯỢC MÀ TÔI ĐỒNG Ý , BÀ THẢ ANH ẤY RA ĐI

Bà ta nghe liền ra lệnh cho 2 người kia dừng lại cười nói:

-Con nên nói sớm câu này thì bạn trai con đã không chịu khổ sở như vậy, nhưng không sao chưa chết mà phải không?

-ĐỪNG – anh lấy hết sức nói với cô

Cô lắc đầu, bà ta nhìn tình hình có vẻ ổn, liền hất mặt cho tên đàn em, hủ ý liền đem ra 1 tờ giấy đưa trước mặt cô nói:

-Kí

Nhìn mặt cô có vẻ bí hiểm liền nói:

-Bà coi trói cho tôi đi tôi mới kí được chứ

-Đừng mà – anh nói

-Thà em mất 1 ít tài sản còn hơn nhìn anh chết anh hiểu không?

Bà ta thấy cô nói cũng có lí liền coi trói cho cô, cô cầm viết từ tay bà ta, run run kí trong lòng thầm nghĩ ‘ mẹ à chỉ lần này thôi con chỉ cần để cứu bạn con mẹ, mẹ không trách con chứ mẹ’.

ĐỪNG

Vừa định kí thì cô nhìn lại tờ giấy rách làm 2 từ ngoài bước vào nói:

-Bà nghĩ sẽ dành cho không bà tài sản như vậy sao?

Bà ta tròn tròn mắt là hấn cứ tưởng hấn đã nhờ anh đi nhưng không ngờ hấn cũng tới, bà ta hất tay ra lệnh cho đàn em lên, bà quên rồi sao từng là cao thủ karate thì chừng này nghĩ lí gì với hấn, đứng vậy chưa đầy 5 phút hấn đã cho các anh đó đo đạc tề liệt, cầm súng lên hấn đưa ngay vào đầu bà ta nói:

-Thả em tôi ra nhanh

Bà ta run run đẩy cô về phía anh, cô đỡ anh đến chỗ kia đứng do anh bị đánh nên đứng còn không vững huống gì là giúp hấn xử lí bà ta, mà 1 hấn cũng đã đủ làm bà ta chết lên chết xuống cần gì anh ra tay, hấn bây giờ nhìn bà rất cam phần, trong đầu hấn bây giờ chỉ có 2 từ TRẢ THỦ CHO MẸ hấn nhìn bà ta nói:

-Món nợ này tôi phải trả, năm xưa vì bà mà ông ta giết mẹ tôi, tất cả là do bà

-Không có, di không có

-Ai là con di của bà, bà đừng có tư cách đó

-Con ơi tha cho di con

-Lúc bà khiến ông ta giết mẹ tôi sao bà không nghĩ lại đi hả?

-Con ơi.....

ĐỪNG

Lại tiếng súng nữa máu lê lán bà ta ngã xuống sàn, quá muộn màng nếu lúc trước bà ta không làm vậy thì bà ta bây giờ đâu như thế này tất cả là do bà ta tạo nên. Hấn nhìn bà ta nhếch miệng rồi quay sang đưa anh và cô đi bệnh viện băng bó vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chuẩn Bị ?!?!?!?!?

2 năm sau

Cô và anh sắp tổ chức đám cưới, hấn thì cứ chú tâm vào công việc nên bây giờ công ty hấn đã đứng nhất nhì thế giới, còn nó, 1 năm học kinh doanh bên Anh tuy kinh nghiệm đầy người nhưng nó vẫn muốn đi học nên nó học 1 năm kinh doanh bây giờ nó đang làm cho 1 công ty cũng khá nổi tiếng đứng thứ 4 trên thế giới.

Anh và cô vẫn giữ liên lạc với cô chỉ là khi qua tới nơi nó đã đổi số chỉ cho mình anh và cô biết thôi, và bắt 2 người phải hứa là dù hấn có làm gì thì vẫn không được đưa địa chỉ và số liên lạc cho hấn.

Hôm nay, gần đám cưới chỉ còn có 1 tuần nữa là sẽ tổ chức hôn lễ, nên cô điện vào nó nói cho nó hay:

-Alo – nó vừa alo cái cô sỗ tràng dài

-Mày đi luôn đi nha! Sao mày không điện hỏi thăm tao? Mày quên con bạn này rồi à? Hay là có thằng nào rồi

Nó đưa xa cái điện thoại ra để khỏi nghe cô nói nhưng câu cuối làm nó hơi buồn bao năm qua nó vẫn đợi 1 người dù miệng thì nói vậy nhưng trong tâm thì khác, muốn lắm 2 năm qua không thấy hấn đi kiểm nó trong tâm nó nghĩ chắc hấn quên nó rồi đã 2 năm rồi còn gì, và lại người bỏ đi là nó chứ không phải là hấn. cô có vẻ cũng hơi lờ lờ nên nói:

-À tao xin lỗi

-Không sao , mày gọi tao có gì sao?

-ừ, tuần sau tao và anh mày đám cưới rồi đấy

-nhanh vậy sao? – nó có vẻ vui hơn

-ừ. Mà nhớ về thăm dự nha

-cái này tao không chắc

-Sao vậy? mà không về tao buồn chết mất, đám cưới tao không có mà tao không đám cưới đâu

-Thôi đi bà, tôi còn công việc nữa nếu được tôi sẽ về

-Không phải chắc chắn mới được kìa

-Được rồi! tôi sẽ xin sếp vậy nha bye bye – nó nói nhanh chứ nếu chậm trễ cô đồn nó vô đường cùng là thôi tiêu

Nó thở phào nhẹ nhõm thoát khỏi được cô giống như vượt qua 1 ải rất khó. Nó xị mặt xuống cô thì cũng đã cưới anh nó giờ còn nó có ai để cưới và ai cưới nó, nó cười buồn rồi đi vào công ty, do lúc này cô gọi là nó đang đi mua cà phê nên hiện tại nó còn đang đứng ngoài đường đây này, nghĩ rồi nó bước nhanh vào công ty

Vào ghé làm việc đâu được lúc thì cửa phòng nó vang lên

Cốc cốc cốc

-Mời vào

-, sếp cho gọi cô – quản lý giám đốc nói, nó bên Anh tên là

-ừ tôi qua ngay

Nó đóng sập tài liệu lại, bước ra khỏi phòng lên phòng giám đốc tới nơi nó gõ cửa

Cốc....cốc....cốc

-Mời vào – bên trong truyền ra giọng nói

Nó đẩy cửa bước vào nói:

-Sếp cho gọi?

-ừ! Cô sẽ đi công tác ở Việt -mình em sao?

-Đúng

-Em nghĩ sẽ không được

-Sao cô không tin vào năng lực mình vậy

-Dạ em không giám thừa sếp?

-Vậy trong tuần nay cô sẽ đi – ông nghĩ rồi nói tiếp

-Đối tác của mình là Tổng giám đốc công ty H&L

-Dạ em biết rồi ạ

-Cô có thể đi

-À mà sếp?

-Gi?

-Cho em về 2 tuần được không?

-Lí do?

-Dạ anh em đám cưới em phải về dự ạ

-Được với điều kiện

-Điều kiện?

-Đúng

-Đó là gì?

-Cô làm sao thì làm phải kí được cái hợp đồng lần này bằng mọi cách, công ty này đứng nhất nhìn thế giới nếu như mình hợp tác với họ công ty mình có thể vươn lên đứng thứ 3 trên thế giới cô hiểu không?

-Tôi sẽ cố gắng thưa sếp

-Được, tôi tin cô, vậy cô có thể ở 2 tuần

Nó gật đầu bước ra, thở ra 1 tiếng cuối cùng cũng được về 1 công đôi chuyện nó vui về về phong thu dọn đồ về nhà chuẩn bị cho lần đi công tác sắp tới haha

MỌI NGƯỜI TIẾP TỤC ỦNG HỘ NHÁ NHÁ NHÁ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hào Húng :) :) :)

Hôm nay, là ngày nó bay về Việt nơi quê hương của nó, nơi có biết bao kỉ niệm với người đó, không biết hán bây giờ ra sao? Sống tốt không? Còn nhớ nó không? Những câu hỏi cứ dồn dập vào đầu nó, nó lắc đầu xua tay để khỏi nhớ về hán nữa, đâu còn là gì của nhau đâu mà phải quan tâm như vậy nhỉ? Nó cười buồn. Còn hán thì cũng cứ cắm cúi vào công việc mà làm bởi chỉ cần nghỉ tay 1 chút thì đầu hán lại hoạt động nghĩ về nó, nên hán không muốn ngừng công việc, đang chăm chú làm việc thì:

Cốc cốc cốc

-Mời vào – hán lạnh lùng, từ ngày nó đi hán càng lạnh lùng hơn lúc trước nữa

-Tổng giám đốc – quản lí hán lên tiếng

-Nói

-Chiều nay chúng ta sẽ gặp đối tác từ Anh về

-Nói trưởng phòng ma kết tưng đi thay tôi

-Dạ

Nói rồi quản lí bước ra vừa quay lưng đi thì hán kêu lại

-Khoan

-Dạ thưa sếp tổng

-Tôi sẽ đi

-Dạ

-Cô có thể ra ngoài được rồi

Hán đoán ý là do hán biết nó đang làm ở Anh, hán vẫn mong 1 hy vọng sẽ hợp tác được với những công ty ở Anh vì, mong sẽ gặp được nó, cái hy vọng ấy vẫn để mãi trong lòng và mong 1 ngày không xa sẽ gặp lại nó. Hán ngã lưng vào ghế bắt đầu suy nghĩ.

Nó đáp máy bay vào lúc 10h nó đặt khách sạn gần đó, rồi chạy về nhà anh và cô đang ở, nó vừa vào cô rít lên:

-Trời vậy mà tao cứ tưởng mày không về? sao mày ốm vậy hả? mày sống sao? Tốt không? Bên đó mày làm gì? Sao không liên lạc với tao – cô huyền thuyên lúc thì dừng lại nhìn mặt nó đơ toàn tập nó nói:

-Hỏi gì hỏi từ từ thôi tao là người chứ có phải robot đâu mà 1 lần trả lời cho mày hết ngàn nớ câu hỏi

-Ời tao biết rồi, giờ mày trả lời tao đi

-Dạ thưa chuy, tao về 1 phần là đi gặp đối tác ở bên này nên xin ông chủ về luôn, tao đi làm cho 1 công ty bên đó, tao sống tốt, còn việc không liên lạc với mày tao bị mất điện thoại nên mất liên lạc

-vậy sao?

-ừ vậy đó.

-Thôi mày vào nghỉ đi

-Thôi tao phải đi gặp đối tác đã hẹn mày sao bye bye

Nó nói rồi đi xa lắc cô ú ớ theo nhưng nó đã đi mất.

Nó bắt taxi đến điểm hẹn, là 1 nhà hàng sang trọng mà nó đã đặt sẵn. hán giờ còn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế Tổng giám đốc, đang làm việc thì quản lí vào nói:

-thưa đã tới giờ ạ

-Ừ tôi đi ngay

-Nhưng thưa. . .

-Sao nữa

-Người gặp đối tác lần này là. . . . .

-Là ai?

-Dạ là cô ấy ạ

-Cô ấy

-Dạ cô người yêu củ của sếp tổng ạ

-ừ tôi biết rồi. cảm ơn cô

Bây giờ cô quản lí mới thấy vẻ mặt anh tươi hán lên dịu dàng hơn, hán vợ tay lấy cái áo vest khoác vào rồi đi, hán cười tủm tỉm mãi trên đường đi đến đó, :_)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gặp Nó

Đến điểm hẹn, nó chọn cho mình chỗ ngồi, ngồi xuống chờ đối tác của mình đến.

-Chị dung gì ạ? – nhân viên trong nhà hàng hỏi nó

-À! Đợi chút nhá, còn đối tác của tôi nữa

-Dạ! có gì chị cứ gọi em nhé

-Ừ. Cảm ơn em

-Dạ không có gì thưa quý khách

Nó cười, bắt chọt vợ tay lên nhìn đồng hồ đeo trên tay lăm lăm: Đã trễ 5 phút rồi sao còn chưa thấy nhỉ? Aissssi chết tiệt quên mất chưa biết mặt sao

mà kiếm? trời ơi mày ngu quá (giờ chị mới biết hả ?)

Vừa nhát hấn vừa từ se bước xuống, đi vào thì:

-Chào quý khách ạ - cô nhân viên nói

Hấn chỉ gạt nhẹ đầu mắt thì đưa kiếm 1 thứ gì đó, chị ta hỏi tiếp:

-Quý khách có hẹn trước không ạ?

-Có

-Là đối tác đúng không ạ?

-Ừ

-Dạ vậy mời quý khách theo tôi ạ

Cô nhân viên định dẫn hấn đi nhưng hấn không chịu hấn bảo chỉ hấn đi hấn sẽ tự đi không cần cô dẫn, cô liền chỉ cho hấn đi, trước mắt hấn, trước mắt hấn là nó, là nó thật. nhìn nó ngườì mà bấy lâu nay hấn không được gặp ngườì mà hấn nhớ nhưng từng đêm bây giờ đang đứng trước mặt hấn nhưng hấn chẳng biết mình nên làm gì bây giờ, hấn lấy lại bình tĩnh, sai chân bước về phía nó, hấn cất tiếng:

-Chào cô – giọng nói hấn giống như 2 ngườì x lạ vậy

Nó giật mình đưa tay ngược mặt:

-À chào

Nó tròn tròn mắt còn hấn thì chẳng ngại nhiên là mấy. nó lấy lại bình tĩnh, bắt tay với hấn, cười nhạt nói:

-Mời ngồi

Hấn gạt đầu, nó nói tiếp :

-Anh là giám đốc H&L ?

-Đúng

-Vậy chúng ta bắt đầu vào chuyện hợp tác

Nó nói rồi rút bản hợp đồng ra đẩy lại cho hấn, hấn đẩy lại cho nó nói:

-Không cần

-Vậy làm sao hợp tác

-Rất dễ

-Anh có thể nói

-Cô về làm thư kí tôi đi

-Anh nói gì

-Làm thư kí

-Không bao giờ

-Vậy được khỏi hợp tác

-Nhưng

-Tôi cho cô suy nghĩ

Nó nhớ lại lời nói của ông sếp bên Anh. Nó rung mình nói:

-Để tôi về xem xét lại

-Được mong cô trả lời sớm hơn

-Ừ

-Tôi về trước – nó nói rồi đẩy ghế đứng lên gật đầu với hân 1 cái rồi đi về

MONG MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ GẦN THI RỒI NÊN MÌNH RA ÍT CHAP THÔNG CẢM J J J

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Làm Sao Đâu Lại Hoàng Huy Này ?!?!?!

Nó sai chân bước ra khỏi quán. Đầu miên mang. Nhiều câu hỏi? Tại sao hân làm vậy? làm vậy hân có lợi gì chứ. Nó suy nghĩ lúc lấy điện thoại ra:

-Alo – đầu dây bên kia

-Thưa sếp

-Sao rồi?

-Anh ta đòi tôi qua làm thư kí cho anh ta

-Tôi cũng có nghe qua

Nó lại nghĩ không biết hân muốn làm gì:

-Sếp tính sao ạ

-Cô có muốn làm thư kí cho anh ta không?

-Dạ ..... Dạ.....

-Thôi tôi không làm khó xử cô nữa ok.

Ông ta nói tiếp: - Cô muốn làm gì cũng được, tôi không trách cô

Nói rồi ông ta cúp máy. Để lại nó một mình với đầu óc rối bời, nó phải làm sao đây? Hân là có mục đích, mục đích trả thù nó năm xưa bỏ hân đi sao? Hân không yêu nó nữa sao? Nó phải làm sao. Đầu tranh tư tưởng quá nhiều nó bắt taxi về khách sạn. chỉ còn 2 ngày nữa là đám cưới anh nó rồi, hết chuyện này đến chuyện khác là sao?

Về khách sạn nó thả mình vào chiếc giường, gác tay lên trán suy nghĩ. Nó làm cho công ty bên Anh cũng đã lâu, sếp cũng giúp nó rất nhiều, nhưng 1 bản hợp đồng nó không đem về được cho công ty cảm thấy rất áy náy. Nó thờ dài. Thôi thì hy sinh 1 lần cho công ty, và lại hân cũng sẽ không làm gì nó đâu.

Nghĩ rồi nó lấy điện thoại ra gọi cho sếp

-Thưa sếp

-Sao?

-Tôi đã suy nghĩ. Tôi sẽ làm thư kí cho anh ta để lấy được bản hợp đồng về cho công ty mình – nó nói chắc nịch

-Cảm ơn cô, công ty mang ơn cô nhiều lắm

-Không có gì đâu ạ ! đó là trách nhiệm của 1 người nhân viên

-Thôi gác máy

-Vâng

Nó cúp máy. Lại thở dài, điện hân:

-Ngày mai, địa điểm cũ tôi có chuyện muốn nói

-Này! Cô ăn nói với đối tác mình vậy sao

-Anh vừa phải thôi nha

-Được rồi. mai tôi sẽ đến

Đó bực vút điện thoại xuống nệm chửi thề, còn hân bệnh kia cười tươi như hoa, hân nghĩ chắc nó đã chịu làm thư kí cho hân rồi hân tự khấn mình

‘mày giỏi quá Huy ơi’

Sáng mai, nó dậy có vẻ uể oải, điện cho mình 1 chiếc váy đơn sơ, đi đến điểm hẹn. nó đã trước ở đó, hôm nay tới sớm quá nhỉ, nó bước lại cất giọng châm chọc: -Bộ anh chưa uống thuốc hả

Hân hí hửng quay lại nhìn nó cười nói: - sao tôi cười không được à?

-Được chứ

-Vào vấn đề đi – hân nghiêm túc

-Tôi đồng ý làm thư kí của anh

Hân cười thầm trong bụng quả đoán không sai mà

-Tốt lắm

-Bây giờ anh kí hợp đồng với tôi đi

-Được với 1 điều kiện

-Có điều kiện nữa sao

-Tất nhiên

-Nói nhanh

-Cô cũng phải kí hợp đồng với tôi

-Hợp đồng gì

-Là hợp đồng làm thư kí

-Cần sao

-Cô không thấy cần nhưng tôi thấy cần

-Được

-Bây giờ anh hãy kí hợp đồng của tôi trước đi

-Cô khôn nhỉ? Sao cô không kí hợp đồng tôi trước mà tôi phải kí hợp đồng cô trước

-Anh làm như ai lừa anh vậy

-Biết đâu được

-Anh. ...

-Không nói nhiều kí

Nó hăm hực kí. Xong nó đưa hợp đồng của mình qua cho hân kí, hân vừa kí mà vừa cười thầm. kí xong nó hồng hộc đi về, để hân ở đây ngồi cười như người điên, sau đó hân cũng đi về với sự tạ nguyện sung sướng

Ra là hồi này nó bực quá cầm bút lên kí không xem bản hợp đồng ra sao? Hân cứ sợ nó không chịu kí khi thấy các điều khoản hân đưa ra nhưng ai ngờ đâu, còn nhanh hơn hân nghĩ

MÌNH VIẾT TRUYỆN LẠI RỒI NHÁ MẤY BẠN ỦNG HỘ NHA :*

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ngày Đầu Tiên :)))

Hôm nay, là ngày nó đi làm đầu tiên. Diện 1 bộ đồ công sở, áo sơ mi trắng đóng thùng cùng với chiếc váy ôm sát người, mang 1 đôi dây màu đen cao 7 phân. Nó bắt taxi đến công ty hần, bước xuống hít 1 hơi lấy can đảm bước vào, nó biết sau này sẽ có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra với nó đây, bởi nó cũng biết hần làm như vậy đều có mục đích của nó cả.

Bước vào đại sảnh đứng quỳ tiếp tân nó hỏi:

-Chị ơi! Cho em hỏi? - Nó lịch sự

-Có gì không ạ? – cô tiếp tân thân thiện trả lời

-Em là nhân viên mới ạ, chức vụ của em là thư kí của tổng giám đốc ạ!

-Ủa sao tôi chưa nghe qua nhi - cô tiếp tân vẻ mặt khó hiểu

Từ thang máy bước ra vang vọng nói:

-Là người của tôi – hần bước tới nói giọng đều đều bên cạnh hần còn có 1 người phụ nữ cũng trẻ tuổi nó

Nó nhìn cô ta nó nghĩ ‘ chắc là thư kí của hần chăng ?’

Cô tiếp tân cuối đầu lí nhí nói: - Thưa sếp! tôi không biết cô ấy là người của sếp ạ! Mong sếp bỏ qua

-Được rồi cô làm việc tiếp đi – hần quay qua cô tiếp tân nói

-Còn cô – nhìn cô thư kí bên cạnh nói tiếp: - Mai cô không cần phải đi làm

Hần làm cô thư kí bên cạnh hoảng hốt nói lắp bắp:

-Thưa sếp tôi làm gì sai sau?

-Cô không làm gì sai cả. tôi không muốn cô làm thư kí nữa đuổi cô được không?

-Nhưng mà sếp?

-Tôi cho cô 2 lựa chọn 1 là cuốn gói ra về, 2 là mai gia đình cô ra đường mà ở!

Cô thư kí chẳng nói năn gì lẳng lặng quay lưng bước đi cô biết số phận của mình. Còn nó nãy giờ nó đứng như trời trồng, nhìn hần, hần vẫn lạnh lùng như xưa, vẫn tàn nhẫn như xưa. Năm xưa, nó cũng yêu bằng cái sự lạnh lùng và tàn nhẫn như thế để bây giờ nó cũng phải đau như thế này đây! Nó tự chế giễu mình!

Hần nhìn sang nó nói: - Đi theo tôi

Nó chỉ biết lèo đèo theo sau hần, vào thang máy dành cho tổng giám đốc nó chẳng dám mở miệng nói tiếng nào. Hần nhìn nó rồi mở miệng phá tan bầu không khí nặng trĩu này.

-Tôi ăn thịt cô sau?

-Hả - nó ngó người rồi nói tiếp:

-À không – cười nhẹ

-Vậy sao nhìn cô căng thẳng vậy?

-Không có gì

Đúng lúc đó cửa thang máy TING 1 cái nó thở phào, nó chưa bao giờ thấy bên hấn mà lòng nó nặng trĩu như thế này cả!

Bước vào phòng làm việc nó nhìn hấn với cặp mắt ngây ngô. Ngây ngô là vì phòng thư kí và giám đốc chỉ cách nhau qua tấm rèm mỏng manh nó cảm thấy không linh. Hấn cũng nhìn nó nói: - Chỗ làm việc cô đây nhìn gì mà nhìn

-Chỗ này á?

-Vậy cô muốn ngồi ở đâu? Chỗ này à – hấn chỉ vào cái ghế tổng giám đốc của hấn

-Tôi không có ý đó – nó cười thấp đầu giọng lí nhí

-Bây giờ cô làm việc đi có gì không hiểu có thể hỏi tôi

Nó gật đầu rồi ngồi vào vị trí của mình, còn hấn trong bụng hấn đang vui mừng sung sướng bởi nó sẽ không bao giờ bỏ rơi hấn lần nữa, hấn sẽ trói chặt nó không để nó có cơ hội rời xa hấn nữa...

RỒI MỌI CHUYỆN SẼ RA SAU? SẼ RẤT HẤP DẪN ĐẦY CÁC ĐỘC GIẢ CÓ GẮNG ĐỌC ỦNG HỘ TRUYỆN NHÉ MỌI NGƯỜI

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sợ Hãi :

Tối trưa, nó vờn vai đứng đây, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, mà sao hấn cho nó quá trời quá đất việc luôn, nó cảm cuối từ khi bước vào bàn ngồi đến giờ giờ mới xong, nó nghĩ chắc tình trạng này vẫn còn xảy ra dài dài, bởi chắc hấn sẽ trả thù nó bằng cách này.

Nó định đi ăn trưa nhưng vừa bước ra khỏi bàn thì đã thấy hấn ngồi đó rồi, hấn làm nó thất kinh nói:

-Làm gì vậy/

-Làm gì là làm gì – hấn thản nhiên

-Anh làm tôi giật mình đấy!

-Kệ cô chứ

-Hừ tôi không đôi co với anh nữa tôi đi ăn trưa

Nó định tung tăng đi ăn trưa thì hấn gọi ngược lại

-Cô đi đâu

-Đi ăn

-Ai cho cô đi

-Á anh hay nhợ nghĩ trưa rồi mà không cho nhân viên ăn là sao? Anh làm sếp kiểu đó à?

-Tôi có nói là không cho cô đi đâu?

-Chứ sao anh kêu tôi lại! này anh đừng quá đáng nhé!

-Không nói nhiều cô xuống mua com cho tôi đi – hấn lạnh tanh làm cho nó cũng sợ theo nhưng nó lấy can đảm nói lại:

-Tại sao tôi phải mua com cho anh chứ, tôi làm thư kí chứ không có làm osin đâu nhá?

Hấn không nói gì đứng lên tiến lại gần nó, càng ngày càng gần, chỉ còn vài xentimet nữa thôi là môi chạm môi, nó hoảng hốt chống tay lên ngực hấn đẩy hấn ra nói:

-Anh làm gì vậy

-Làm gì à - hấn vừa nói vừa cười đều

Hấn sờ vào má nó, nó tròn tròn mắt nhìn hấn cả người cứng đờ chẳng có phản ứng gì, nó nghe giọng hấn nói bên tai:

-1 là đi mua com, 2 là tôi sẽ làm những việc không nên làm – hấn ranh ma

-Sao tôi phải mua com chứ tôi không mua anh làm gì tôi – nó cãi bướng

-Được vậy đừng trách tôi không nói trước nhá – hấn nhìn nó 1 cách rất rất chỉ là đều hấn đưa mắt nhìn qua phía tường kia nó thấy hấn nhìn nên nhìn theo lần đầu chẳng thấy gì lần sau, nó thấy hấn cầm cái gì đó lên giống như cái remot vậy, nhấn nút đỏ cái cánh cửa ở tường bên kia dần dần mở ra, nó tròn tròn mắt nhìn hấn, hấn nhìn nói:

-Hết cơ hội nha em – đó là 1 cái phòng có đầy đủ tiện nghi có 1 cái giường 1 cái tủ và 1 bộ ghế salong hấn thì cứ nhìn chăm chăm vào cái giường, nó lắp bắp:

-Tôi...tôi...tôi sẽ... sẽ .....

-Sẽ sao?

-Sẽ đi mua mả.

-Tôi đã nói rồi hết cơ hội rồi – nói xong hấn đặt lên môi nó 1 nụ hôn có thể nói là rất tình cảm ôn nhu. Hấn rời môi nó ra nói tiếp:

-Đây cũng không phải lần đầu chúng ta hôn nhau – hấn ngừng lúc, chỉ tay vào cái giường kia nói: - cái đó mới là lần đầu chúng ta làm phải không em?

Nó đỏ mặt, hấn không biết xấu hổ sao? Tại sao có thể nói ra những lời này chứ. Nó nhìn hấn sợ hãi nói:

-Sẽ đi mua mả!

Hấn cười rồi nói tiếp: - chưa gì đã sợ rồi sao? Tôi đùa đấy đi mua com đi tôi đói rồi!

Nó mừng không tả nổi chạy 1 mạch thật nhanh ra ngoài cửa, đứng thờ phỉ phào, hấn làm nó sợ quá, nó nghĩ lại cảm thấy rung mình, hấn ở đâu phía sau vọng ra:

-Đủ chưa?

Hấn làm nó giật bắn người, nó nhìn lại thấy hấn hoàn hồn cong giò chạy 1 mạch không dám quay đầu lại nhìn nó chưa bao giờ trải qua chuyện sợ hãi như thế này, tự nói với mình là ‘ GHÊ QUÁ’, còn hấn đứng đây cười thâm, thì bây giờ hấn đã biết điểm yếu của nó rồi sẽ nhanh làm nó trở về với hấn thôi,. Hấn nghĩ càng nhiều 1 trăm 1 nghìn cái âm mưu để nó về bên hấn đang hiện ra trong đầu hấn. hấn bước vào trong ngồi vào ghế với vẻ mặt hết sức mãn nguyện và thanh thản. ...

RỒI MỌI CHUYỆN SẼ RA SAO? HẤN SẼ LÀM CÁCH NÀO ĐỂ NÓ VỀ BÊN HẤN, CÁC BẠN ĐỌC TIẾP ĐI SẼ BIẾT NHÁ NHÁ NHÁ J

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đuổi ....?!?!?!

Nó chạy hi hà hi học lên tới phòng, thở sâu nó đẩy cửa bước vào nhìn hấn mà nó phát ghét ngồi chễm chệ trên ghế hướng mắt nhìn nó, nó nhìn hấn bằng ánh mắt hình viên đạn, chìa hộp com về bên hấn nó nói:

-Com của anh

Hấn đưa mắt ngây thơ nhìn nó nói:

-Tôi bảo cô mua com sao?

-Này... anh đừng có quá đáng nha

-Không phải sao? Tôi nhớ tôi đâu bảo cô mua com?

-Anh rõ ràng là bảo tôi mua com cho anh giờ anh nói vậy nữa!

-Có sao?

-Anh...anh,... – nó nghẹn ngào trong lòng nghĩ sẽ không yên đâu

Hắn cất giọng đều đều nói: - Mua phở cho tôi đi?

-Tôi là nhân viên chứ không phải osin anh hiểu không – nó cãi lại

-Muốn giống này sao?

Nó nhớ tới lúc này lắp bắp:

-Tôi đi.. Tôi đi mà.. chờ tôi

Nó nói rồi chạy 1 mạch xuống sảnh đi mua phở cho hắn, hắn đứng trên này cười thầm, và cứ như vậy hắn bắt nó chạy dòng dòng hết mua cà phê lại mua nước ngọt, vâng vâng và mây mây hắn nghĩ cả trăm phương ngàn kế để hành hạ hắn. Hiện giờ đã qua giờ trưa nhìn nó bây giờ bơ phờ nhờ phước của hắn nó mới ra vậy nè, nó nhìn hắn căm thù, rất căm thù. Nó bây giờ chẳng còn tâm trạng làm việc nữa MỆT phải nói là QUÁ MỆT. nó nằm dài trên bàn than thở cho số phận mình, nó không biết phải chịu cái cảnh này bao lâu đây. Suy nghĩ lúc nó ngủ đi lúc nào không hay, hắn ở bên này nhìn qua cũng có thể thấy được nó đang làm gì, hắn thấy mình cũng hơi quá đáng, đứng dậy đi qua nó nhìn nó ngủ về mặt này, hắn hằng đêm mong nhớ bây giờ gặp rồi thì lại muốn trả thù, đôi lúc hắn cũng có nghĩ đến chuyện không trả thù nhưng sao không được, do yêu nó quá sâu đậm chăng? Hắn cúi xuống hôn lên má nó 1 nụ hôn, xoa đầu nó, hắn chỉ muốn nó mãi như thế này thôi, đừng có bùng bình như vậy?

Nó đánh 1 giấc tới 4h chiều, 4h30 là nó tan ca, nó nhìn đồng hồ thấy 4h nó hoảng hốt, nhìn đồng hồ tài liệu cao ngất ngưỡng này nó thấy mà nản, thở dài nó soạn soạn tài liệu, giải quyết cho xong cái đồng hồ này mới về chứ không làm sao về nổi với hắn chứ?

Hắn cũng ở lại xử lí 1 số công việc nhân viên đưa, hắn nhìn qua phòng nó còn sáng hắn đứng dậy vơ tay lấy cái áo khoác, thông thả qua phòng nó, hắn thấy nó đang cắm cúi vào 1 sập tài liệu dày cộp, hắn biết là do hắn nên bây giờ nó mới chịu khổ thế này, hắn mở cửa bước vào lên tiếng:

-Sao giờ này cô còn chưa về

Đang chăm chú vào mớ tài liệu thì nghe tiếng ai đó kêu nó giật bắn người ngược lên là hắn, vút ngực nó nói:

-Nhờ anh đấy

-Bây giờ cô đổ lỗi cho tôi? – hắn nhìn đồng hồ trên tay nói tiếp: - Thôi cùn trễ rồi tôi đưa cô về

-Không cần đâu tôi có tay có chân tự về được – nó cự tuyệt

Nhưng nó thì làm sao bằng hắn được, hắn nhanh nhào nói: - bên kia có phòng cho chúng ta!

Nói tới đây nó hoảng hốt nói: - Tôi sẽ về.. nhưng sẽ tự về không cần anh đưa

-Đang thử sự kiên nhẫn của tôi sao? – hắn lạnh lùng làm nó sợ nuốt nước bọt đứng lên lảng lạng đi sau hắn.

Lên xe hắn hỏi: - Cô lâu nay ở đâu?

Chưa bao giờ hắn nhẹ nhàng nghiêm túc với nó như vậy làm nó suy nghĩ về ngày xưa ngày người hắn nói lớn hơn: - Cô có nghe tôi nói không?

-Hả - nó hoảng

-Tôi hỏi là cô ở đâu?

-À! Tôi ở nhà trọ! – nó cười nhẹ đáp

-Địa chỉ - hắn lạnh

-Anh muốn làm gì? – nó nói đầy nghi ngờ

-Muốn gì là muốn gì có địa chỉ tôi mới đưa cô về được chứ!

-À... Anh cứ đi thẳng rẽ phải sẽ tới nhà trọ của tôi

Hắn im lặng chạy theo chỉ dẫn của nó, đến nơi nó bước xuống nhìn hắn về mặt đầy ngây ngô. Hắn thấy vậy nên nói:

-Không định mời tôi vào nhà sao?

-Mời sao – lời hấn nói làm nó hoảng hốt

Hấn đưa mắt nhìn nó, nó suy nghĩ lúc lâu rồi mời hấn vào. Hấn đi sau nó cười mãn nguyện, nhưng không như kế hoạch của nó chưa bước vào thì anh và cô cũng đến:

-A! may quá gặp 2 người ở đây – cô kêu lên

-Lâu quá không gặp – hấn nó đồng thanh

-Hợp nhau nhi - anh nó nói

-Hợp cái gì chứ - đồng thanh tập 2

-Vậy mà nói là không hợp – bây giờ là cô và anh đồng thanh

Nó không biết làm sao liền lảng qua chuyện khác, nhìn anh hỏi:

-Anh đến đây có gì không?

-À còn 2 ngày nữa đám cưới anh và Huyền mời 2 em chung vui.

-Dạ em sẽ đến mà - nó cười nói

-Còn mày sao? – anh quay qua hỏi hấn

-Sẽ đến – 2 từ nhanh gọn lẹ

-Thôi anh về đây 2 đứa nói chuyện đi nha – anh nói rồi nắm tay cô bước đi để lại nó và hấn

MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ NHÁ MỌI NGƯỜI :)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Đầu Hàng

Bước vào phòng trọ nó hấn nhíu mày, đưa cặp mắt nhìn nó, nó ngậy người nhìn hấn

-Bấy lâu nay cô ở đây sao? – hấn hỏi

-Ừ! Sao? Có gì à? – nó thân nhiên đáp

Hấn đảo mắt lần nữa nhìn quanh cái phòng, phòng có tí tẹo, chỉ đủ để được cái giường và cái tủ nhỏ nhỏ, hấn suy nghĩ còn thua cái toilet nhà hấn nữa, hấn nhìn chỗ góc nhà có 1 cái vali đầu nghĩ gì đó. Chạy lại hấn cầm chiếc vali lên mở ra bỏ hết đồ nó vào, nó nhìn hấn ú ớ:

-Anh..., anh... anh làm cái trò gì vậy?

Hấn vẫn im lặng không nói năn gì cứ làm việc của mình là bỏ đồ nó vào vali, nó thấy không ổn chạy lại giành vali với hấn vừa nói:

-Này, anh làm gì vậy hả?

-Làm việc nên làm – hấn nhanh đáp

Hấn xách vali nó đem ra xe rồi quay lại với nó nói:

-Đi

-Đi đâu? – nó phân vân

Hắn không nói gì cầm tay nó kéo xộc sệt đi, nó vùng ra khỏi tay hắn nói:

-Này anh quá đáng nha – nó có vẻ tức giận lắm

Hắn vẫn không nói gì im lặng. Sao hôm nay hắn im lặng quá vậy? Hắn càng im lặng có càng tức và vùng vẫy nhiều hơn. Con người mà ai không có sức chịu đựng chứ, hắn nhìn nó nói rõ to:

-Không lẽ cô định ở cái nhà nhỏ bé tí đó sao?

-Đối với anh bé tí chứ đối với tôi không như vậy! anh mau buông tôi ra – nó vừa nói vừa lấy tay còn lại gỡ cái tay của hắn ra khỏi tay của mình

Hắn im lặng dẫn nó r axe, nó gần như là lảng lơi vậy hắn bỏ nó vào xe đóng cửa xe lại, dựa lưng vào xe thờ rồi suy nghĩ ‘mệt quá người gì đâu mà mệt hết sức’. Hắn đứng suy nghĩ thì ngược lại nó ở trong xe đập cửa rầm rầm, hắn lảo bầm vòng qua bên kia mở cửa vào. Chưa an tọa được thì nó đã quát lên:

-Rốt cuộc là anh đưa tôi đi đâu hả?

-Qua nhà tôi – đơn giản nhẹ nhàng

-Qua nhà anh làm gì chứ. Đừng bảo qua làm osin không công à?

-Gần như vậy đó – hắn cười đáp

-Không! Cho tôi xuống tôi không đi đâu?

-Không đi cũng phải đi

Nó ngồi khóc không ra nước mắt. Có ai như hắn không chứ, thiệt bức mình mà, không biết hắn sẽ làm gì nó nữa đây? Ôi sao đời nó bất hạnh thế này không biết nó tự than

Hắn chờ nó tới một ngôi nhà không phải nói là một siêu biệt thự nó, nó bước vào khi quen hắn hắn cũng có dẫn cô vào nhà nhưng không lớn thế này nó thấy lạ liền hỏi:

-Mới sửa nhà sao?

-Vẫn còn nhớ ấy nhỉ - hắn cười

Nó trẻ môi, thật ra khi nó đi hắn muốn thay đổi nên đã cho người sơn sửa lại nhà. Nó đang đi vòng vòng sức nhớ đến gì đó quay sang hắn tròn mắt hỏi:

-Ủa mà qua nhà anh ở thật sao?

-Bộ em nhìn mặt tôi thế này giống đùa lắm sao

Nó lắc đầu méo mào, nó đã đủ đau đủ khổ rồi đừng có hành nữa mà, hắn như hiểu được nó liền cất tiếng:

-Tôi sẽ không làm gì em đâu em đừng lo, bây giờ tôi lên chi phong cho em thay đồ tắm rửa sau đó xuống ăn cơm. OK – hắn nói rồi cầm tay nó kéo lên trên cầu thang, mở cửa phòng mà hắn đã chuẩn bị cho nó, đẩy nó vào và bảo nó thay đồ tắm rửa.

Nói rồi hắn bước xuống, cuối cùng nó cũng chịu về với hắn, hắn chỉ cần làm nó yêu hắn như lúc trước nữa là được, hắn châm điều thuốc phả hơi suy nghĩ, nó từ trên lầu đi xuống, thấy hắn hút thuốc thì nhũn mày, còn hắn thấy nó xuống thì đứng lên cười sau đó cùng nó xuống ăn cơm.

Ăn cơm xong hắn lên phòng xử lí 1 số việc còn nó ngồi dưới này xem tivi, nó xem tivi tới tận 10h hắn làm việc khát nước thì xuống thấy nó còn coi tivi liền nói:

-Em đi ngủ đi mai còn đám cưới của Anh Hai em nữa đó

-Tôi biết rồi – nói rồi nó tắt tivi bước lên cầu thang lướt qua hắn 1 cách thờ ơ

Hắn đã làm mệt nó lại tỏ ra thấy độ đó với hắn, hắn có vẻ tức giận liền kéo tay nó ép vào lang can cầu thang nói:

-Tại sao lại làm vậy?

-Cái đó anh phải biết chứ, buông tay tôi ra

-Trả lời tôi đi

-Buông ra anh không cần biết

-Em ở nhà tôi em tò thấy độ đó với tôi em bảo là tôi không cần biết sao?

-Tại sao anh cứ làm tôi đau khổ, tại sao anh không cho tôi hạnh phúc như bao người con gái khác.. Tại sao.....

Nó chưa nói xong thì hân đã chặn môi bằng 1 nụ hôn nồng nhiệt đến khi không còn chút không khí nào nữa hân liền buông nó ra và nói:

-Không cho phép em nói như vậy?

-Tại sao không.....

Lại 1 lần nữa nó lại bị hân chặn môi, hân bế nó lên và đi thẳng lên trên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.